

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဩဝါဒတော်များ

- (၁) မနာလိုကမ်း ဝန်တိုရှင်း၊
လက်ငင်း ချမ်းသာကြရမည်။
- (၂) အကုသိုလ်များ ရှောင်ရှားပယ်လေ၊
ကုသိုလ်တရား မြစ်ဖွားစုံစေ၊
မိမိဝိတ်စာတ် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစေ၊
ဤသုံးပါး တုရားဆုံးမပေ။
- (၃) အပါယ်ဆေးငြိမ်းခွင့် ဥာဏ်အဆင့် အသင့်ရောက်ပါစေ၊
ထိုဥာဏ်ဖြင့်လဲ မတော်ဘဲ ဆင်းရဲငြိမ်းပါစေ၊
မြန်ပေါ်လာခြင်း စိတ်ကြမ်းများ ပယ်ရှားနိုင်ပါစေ။
- (၄) ရာဂ၊ဒေါသ၊ မောဟတဖြာ၊
ဖြစ်၊ ခန့်၊ သေရေး၊ ပူဆွေးငိုကာ၊
ကိုယ် စိတ်၊ ဒုက္ခ၊ ပူရပြင်းစွာ
မြင်၊ ကြား၊ သိတိုင်း မဆိုင်းမှတ်ပါ၊
ရုပ်နာမ်မမြဲ၊ ဆင်းရဲချည်းသာ၊
ငါ့ကောင်လဲပျောက် မျက်မှောက်မြင်ကာ၊
ဆယ်တင်သိး ဤမိုးငြိမ်းစေရာ။

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ ဩဝါဒဓမ္မအမွေ

ဆဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက, အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး-

ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော

ဩဝါဒဓမ္မအမွေ

သာသနာ-၂၅၄၀။

ကောဇာ-၁၃၅၈။

ခရစ်-၁၉၉၆

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက, အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော

တြိဒဗေဒအမေ့

သာသနာ-၂၅၄၀။

ကောဇာ-၁၃၅၈။

ခရစ်-၁၉၉၆

ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာမူပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်အမှတ်(၈၃၁/၉၁)(၁၂)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၃၉/၉၂) (၈)

တတိယအကြိမ်

အုပ်စု - ၁၀၀၀

၁၉၉၆ - ၉၅

နိုင်ငံအာရှ

အဖုံးရိုက် - ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်

ဦးလှကြိုင်၊ ထုတ်ဝေသူ မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၂၄၀)၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂါယာအဖွဲ့ချုပ်၊ အမှတ် (၁၆)၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ထုတ်ဝေ၍၊ ဦးဝင်းလွင် (၀၅၃၆၆)၊ ရွှေဟင်္သာ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့မှပုံနှိပ်သည်။

(တတိယအကြိမ်)

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိ ပုစ္ဆက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
နိုင်းငံတော်ဩဝါဒါ စရိယ၊ ကမ္ဘာ့သာသနာပြု
ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး

သက်တော် (၇၀) နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၅၀) ဝါ
၁၃-၈-၀၂ သောကြာနေ့တွင် ဟိတေသီအဖွဲ့သို့ ချီးမြှင့်ခဲ့သော နောက်ဆုံးပုံတော်
၁၄-၈-၀၂ စနေနေ့တွင် စုတိကမ္မဇရုပ် ချုပ်ငြိမ်းတော်မူသည်

မာတိကာ

စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

၁။ ကတိကဝတ်ရှေးရှု တောင့်တမှု က
၂။ နိဒါန်း: ၈

ပထမပိုင်း

၃။ နံနက်ဘုရားဝတ်တက်အပြီးပေးသော
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၃

၄။ သီတင်းကျွတ်ပူဇော်ပွဲ၌ဟောကြားသော
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၈

၅။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ပဝါရဏာနေ့
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၁၄

၆။ ပူဇော်ရာကာလသြဝါဒကထာ ၁၆
၇။ သံဃာ့ဥပုသ်၊ပဝါရဏာ၊ကထိန်နှင့်စပိသည့်
သြဝါဒကထာ ၂၄

၈။ ကထိန်ခင်းမည့်နေ့၊ကထိန်ခြင်းရာသြဝါဒကထာ ၃၅
၉။ ၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လပြည့်နေ့
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၄၀

၁၀။ ၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လကွယ်နေ့
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၄၄

၁၁။ ၁၃၄၄-ခုနှစ်တော်လကွယ်နေ့၊ဟောကြားသော
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၅၂

၁၂။ ၁၃၄၄-ခုနှစ်ကဆုန်လကွယ်နေ့
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၅၅

၁၃။ ၁၃၄၄-ခုနှစ်တီယဝါဆိုလပြည့်နေ့
သြဝါဒကထာဒေသနာ ၆၀

၁၄။	၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၃၃
၁၅။	၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၆၆
၁၆။	၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၃၇

ဒုတိယပိုင်း

၁၇။	၁၃၄၂-ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့. သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရာဩဝါဒကထာ	၇၃
၁၈။	၁၃၄၂-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့. သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရာဩဝါဒကထာ	၈၀
၁၉။	၁၃၄၂-ခု၊ ပြာသိုလပြည့်ဥပုသ်နေ့၊ ဩဝါဒကထာ	၉၃
၂၀။	၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့၊ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၁၁၀
၂၁။	၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လဆုတ် ၈-ရက်နေ့. အထူးဟောကြားသည့်ဩဝါဒကထာဒေသနာတော်	၁၁၇
၂၂။	၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လကွယ်ဥပုသ်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၁၂၅
၂၃။	၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၁၃၂
၂၄။	၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၁၃၇
၂၅။	၁၃၄၃-ခု၊ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၁၄၄
၂၆။	၁၃၄၃-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့. ဩဝါဒကထာဒေသနာ	၁၆၁

ကထိကဝတ်ရေးရှု တောင့်တမှု

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ဤစာစောင်၏ နိဒါန်းစကားအရများဖြင့်ပင် ဤစာစောင်နှင့် စပ်သည့် သိစေလိုချက် ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ သို့သော် ဤစာစောင် အတွက် အမှာစကားရေးသားရန် အရေးတကြီးတိုက်တွန်း ပန်ကြားသဖြင့်မလွှဲ မကင်းသာ အမှာစကား ရေးသားရတော့မည်။ ရေးသားရန် သင့်လျော်သော အချက်အလက်ကို ရှာဖွေလေ့လာကြည့်ရာ ဤစာစောင်မျက်နှာဖုံးတွင် “ကျေးဇူး တော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော ဩဝါဒ ဓမ္မ အဓမ္မ” ဟူသော ခေါင်းစဉ်တပ် ဝေါဟာရ စကားစု၌ စိတ်ရောက်သွားပါသည်။ ယင်း စကားစုကိုပင် ခွဲစိတ်၍ သင့်လျော် လိုအပ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖော် ကာ ပုဒ်အချင်းချင်းပေါင်းစပ်၊ အဓိပ္ပာယ်ချင်း ပေါင်းစပ်လျက် တိုရှင်းလိုရှင်း အနှစ်သာရကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကထိကဝတ် ရေးရှုတောင့်တမှုပြုရင်း ရေးသား လိုက်ရပါသည်။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မဟူသည် ဘာပါနည်းဟု လေ့လာစိစစ်ပါမူ လွယ်လွယ် သိရှိနားလည်နိုင်ပါသည်။ “ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ” ဟူရာ၌အသီးအသီးသောစကားလုံး တို့ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ၎င်းတို့၏ ၎င်းပေးသော လိုရှင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ပုဒ်အလိုက် သင့်လျော်သလို ဖော်ထုတ်လိုက်သော် အောက်ပါအတိုင်း သုံးပုဒ် ကွဲ၍ ကိုယ်စီအနက်များလည်း စီကာ စဉ်ကာ ရှင်းရှင်း ပေါ်ထွက် လာနိုင်ပါ သည်။

၁။ ဩဝါဒ = တပည့်များ၏ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ထား ၃-ပါးလုံးထိန်းချုပ် နည်း၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကင်းစင်ဝေးလျက် ယဉ်ကျေးစေရန် သတိပေး မိန့်ကြား သွန်သင်ချက်ကိုပင် ဩဝါဒဟုဆိုသည်။

ကတိကဝတ်ရေး၍ တောင့်တမှု

၂။ ဓမ္မ = မိမိတည်းဟူသောတရားကိုဆောင်သူများကိုအပါယ် လေးပါးတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဝဋ်ဆင်းရဲတို့၌ လည်းကောင်းမကျအောင်ဆောင် တတ်သောကြောင့် ဓမ္မမည်သည်။ မဂ် ၄-ပါး ဖိုလ် ၄-ပါး နိဗ္ဗာန်အားဖြင့် ဓမ္မ ၉-ပါး၊ တစ်နည်း - သုံးပုံပိဋကတ် ပရိယတ်နှင့်တကွ ဓမ္မ ၁၀-ပါးကို ရပါသည်။

ရှင်းလင်းဦးအံ့- ဗုဒ္ဓစာပေ ပရိယတ်တရားတော်၌ လာသည့်အတိုင်း (ဂုဏ်နှင့် လာဘ်၊ နာမည်ကြီးမှုကိုမမျှော်ဘဲ) ကျင့်သူကိုလည်းကောင်း၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ရသူ၊ နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုနေသူကိုလည်းကောင်း “မိမိတည်းဟူသော တရားကို ဆောင်သူ” ဟုခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤ၌ “ဆောင်ခြင်း” ဟူသည် “ကျင့်ခြင်း၊ ရခြင်း၊ အာရုံပြုနေခြင်းတည်း” ဟုမှတ်ပါ။ တရားတော်သည် မိမိကို ဆောင် သူကို အပါယ်မကျအောင် ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ မကြာရအောင် ပြန်၍ဆောင်၏” ဟု ရာ၌ “ဆောင်၏” အရ ဆောင်ခြင်းကား အပါယ်၌ ဖြစ်စေမည့် ဒိဋ္ဌိ(=မြင်မှား မှု)၊ ဝိစိကိစ္ဆာ(=ယုံမှားမှု) စသောကိလေသာ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ ကြာရှည်စွာ ဖြစ်စေ မည့် ရန်ရင်းသော၊ မရန်ရင်းသော ကာမရာဂ ရူပရာဂ၊ အရူပရာဂ ဟူသော ကိလေသာတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကို “ဆောင်ခြင်း” ဟု ခေါ်သည်။ ကိလေသာ ကိုဖျက်ဆီးလိုက်သောအခါ အပါယ်မကျ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ ကြာရှည်စွာ မနေရတော့ သဖြင့် အပါယ်မကျအောင် ဝဋ်ဒုက္ခ၌ မကြာအောင် ဆောင်ရွက်ထားရာ ရောက်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ယင်းဓမ္မ၏ ဆောင်ရွက်ခြင်းအနက်ကို မဂ်နှင့် နိဗ္ဗာန်အတွက်သာ မုချ ရနိုင်၏။ ဘာကြောင့်နည်း? မဂ်က ကိလေသာကို ပယ်သတ်ခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်က မဂ်၏ အာရုံကိုခံ၍ ထိုပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေခြင်းကြောင့်တည်း။

ဖိုလ်သည် မဂ်ပယ်သတ်အပ်ပြီးသောကိလေသာတို့ကိုထပ်၍ငြိမ်းစေခြင်း (=ပဋိပဿဒွိသတ္တိ) အားဖြင့် (တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသောမီးတောက် ကြီး သင့်လျော်သောနည်းဖြင့် ငြိမ်းပြီးရာ မီးရှိန်သေအောင် ရေဖြင့် ထပ်၍ဖြန်း

(တတိယအကြိမ်)

သတ်လိုက်သလို) မဂ်နှင့်လျော်စွာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကြောင်းမဂ်၏ ကိလေသာပယ်သတ်စွမ်းသတ္တိကို အကျိုးဖိုလ်၌ တင်စား၍ ကာရဏူပစာ(=ပရိယာယ်) အားဖြင့် ဖိုလ်ကလည်း ဆောင်ရာရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုလ်လည်း ပရိယာယဓမ္မ မည်၏။ ပရိယတ် တရားတော်ကား နိဿရဏတ္ထ (=သံသရာဝဋ်, ဘဝညွတ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း အကျိုးရှိသော သင်ယူခြင်းမျိုးဖြင့် သင်ယူသူတို့မှာ စာသင်ရင်းသီလအကြောင်းကို တွေ့လျှင်သီလကို ဖြည့်ကျင့်လိုက်မည်၊ သမာဓိအခန်းစသည်ရောက်လျှင်လည်း သမာဓိဖြစ်စေမည်၊ ဝိပဿနာ အားထုတ်မည်၊ မဂ်ကိုဖြစ်စေမည်၊ ဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြုမည်” ဟုရည်ရွယ်၍ သင်သူများအဖို့) မဂ်ကိုရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးမဂ်၏ ဆောင်နိုင်စွမ်းသတ္တိကိုအကြောင်းပရိယတ်၌ တင်စားသော ဖလူပစာ (ပရိယာယ်) အားဖြင့်အပါယ်စသည်၌ မကျရအောင် ဆောင်ရာရောက်သည်။ ဤစာစောင်၌ ဓမ္မအဓမ္မဟူရာဝယ် ဓမ္မအရ ပရိယတ္တိဓမ္မကို ရည်ရွယ်ဟန် တူပါသည်။ သို့မဟုတ် ယင်းကို အကြောင်းပြု၍ ရအပ်သော ဓမ္မအဓမ္မမှန်သမျှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၃။ အဓမ္မ = အဓမ္မဟူသည် ဘိုးဘွားမိဘ ဆွေးမျိုးတို့ထံမှရအပ်သော အဓမ္မဥစ္စာ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိရာ ဤ၌ ဘုရားရှင်ထံမှ ရအပ်သော အဓမ္မ ဥစ္စာပင်တည်း။ ယင်းဘုရားရှင် အဓမ္မတော်သည်-

- (၁) တရားဓမ္မအဓမ္မ (၂) ပစ္စည်းအာမိသအဓမ္မဟု ၂-မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် တစ်ပါးပါး၌ (၁) တိုက်ရိုက် (နိပ္ပရိယာယ) အဓမ္မ၊ (၂) အံ့ကြောင်း အမြှက်မျှ သွယ်ဝိုက် (ပရိယာယ) အဓမ္မဟု ၂-မျိုးစီ ကွဲပြားခြင်းကြောင့် (က) နိပ္ပရိယာယဓမ္မအဓမ္မ (ခ) ပရိယာယဓမ္မအဓမ္မ (ဂ) နိပ္ပရိယာယအာမိသအဓမ္မ (ဃ) ပရိယာယအာမိသအဓမ္မ ဟူ၍ ၄-ပါးရှိပြန်ရာ ထိုတွင် (က) မဂ် ၄-ပါး, ဖိုလ် ၄-ပါး နိဗ္ဗာန်အားဖြင့် ၉-ပါးသော လောကုတ္တရာ တရားသည် နိပ္ပရိယာယ ဓမ္မအဓမ္မ မည်၏။ (ခ) ဝဋ်ဒုက္ခကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျှော်လင့် တောင့်တ၍ ပြုအပ်သော ဒါန, သီလ, သမထ, ဝိပဿနာစသည် အစဉ်သဖြင့် နိပ္ပရိယာယဓမ္မ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိစေသောကြောင့် ပရိယာယဓမ္မ အဓမ္မမည်၏။

ဃ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

(ဂ) ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ၄-ပါးသော ပစ္စည်းသည် နိပ္ပရိယာယအာမိသ အမွေမည်၏။ (ဃ) သံသရာဝဋ်၊ ဘဝစည်းစိမ်ကို မျှော်လင့်တောင့်တ၍ ပြုအပ်သော ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာစုသည် အစဉ်သဖြင့် လူ့၊ နတ်စည်းစိမ်ကိုသာ ရစေနိုင်သောကြောင့် ပရိယာယအာမိသအမွေ မည်၏။ ဤ၌ “အမွေအရ ဓမ္မ အမွေသာ အချုပ်အခြာ ပဓာနဖြစ်သည်။”

ဤစကားစဉ်အရ တိုရင်းလိုရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ၃-ပုဒ်လုံးကို “ဩဝါဒဓမ္မအမွေ” ဟု ၁-ပုဒ်တည်းဖြစ်အောင်ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါအောက်အတိုင်း အနက် အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အစုံ ထွက်လာပါသည်။

ဩဝါဒဓမ္မအမွေ = တပည့်များ၏ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား ၃ ပါးလုံး ထိန်းချုပ်နည်း၊ အပြစ်ကင်းရေး၊ သန့်ရှင်း ယဉ်ကျေးရေး၊ သတိပေး မိန့်ကြား သွန်သင်ချက်ဖြစ်၍ ပရိယာယ၊ နိပ္ပရိယာယ ဓမ္မအမွေအနှစ် ၂-မျိုး ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပရိယတ္တိဓမ္မကိုပင် အမွေဟု ဆိုသင့်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တော်တိုင် အဦးအစ ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ယင်း ဓမ္မအမွေကို ဆက်ခံတော်မူတော် အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စံလွန်တော်မမူမီကာလက အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်ခဲ့၊ ဖြစ်နေ၊ ဖြစ်လတ္တံ့သော တပည့်သား အပေါင်းအား သနားစောင့်ရှောက် ချီးမြှောက်သည့်အနေဖြင့် ဆင့်ပွား ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်း အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံလျက်ရှိသော မဟာစည်ဩဝါဒခံယူနေသည့် အမွေခံ တပည့်သားအပေါင်းသည် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အမွေဆိုင်အနေဖြင့် ပေါင်းစည်းညီညွတ်စွာ အမွေခံထိုက်သူများပီပီ ဓမ္မအမွေအနှစ် ရသာမွန်ကို ကိုယ်တိုင်အမျှ ခံစားနိုင်၍ အနာဂတ် တပည့်သားများ အတွက်လည်း မိမိကိုယ်ကို တာဝန်သိ၊ တာဝန်ရှိသော အမွေထိန်း တစ်စုဟု ယုံကြည်ယူဆကာ ယခု နောင်အခါ သာသနာတော်၌ အကြောင်းအားလျော်စွာ

(တတိယအကြိမ်)

ကထိကဝတ်ရေးရှု တောင့်တမှု

အမွေပြတ်, သို့မဟုတ် အမွေဖြတ် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အရေးကို မျှော်
တွေး ဆင်ခြင်တော်မူလျက် အစူး သတိတရား လက်ကိုင်ထားကာ
ပရိယတ်မကင်းသော မွန်မြတ်လှသည့် ဓမ္မအမွေအနှစ် ပဋိပတ် လုပ်
ငန်းကြီးကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သြဝါဒတော်အတိုင်း စည်းကမ်း
နှင့်အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားကြပါစို့ဟူသော ကတိကဝတ်
ထား အသစ်တစာတ် မြတ်လှစွာသော ဓမ္မအမွေအနှစ်ကို အပိုင်ရရှိရန်
ကြိုးပမ်းနိုင်ကြပါစေသော်။

အရှင်ပဏ္ဍိတာဘိဝံသ
သြဝါဒါစရိယ
မဟာစည်သာသနာရိပ်သာ
ရန်ကုန်မြို့။

နိဒါန်း

နိဒါန်း

သင်္ခါရဓမ္မ

ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဤ(ဓမ္မအဓမ္မ) တရားတော်စာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာ ရာအခါ၌မူ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သင်္ခါရဓမ္မ တို့၏ဖိနှိပ်မှုကြောင့် သက်တော်ထင်ရှား မရှိတော့ပေ။ ၁၃၄၄ ခု၊ ဒုတိယဝါဆို လပြည့်ကျော် (၁၀) ရက်၊ (၁၄-၈-၈၂) နေ့ မွန်းလွဲ (၁-နာရီ ၃၆-မိနစ်) အချိန်က တစ်ဘဝ ဇာတ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ (၆) လခန့်ပင်ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဗုဒ္ဓသာသနာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှ အားလုံးလိုလိုပင် သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ သဘောနှင့် တည်ငြိမ်မှု မရှိသည်တို့ကို အများအားဖြင့် သိရှိလာခဲ့ကြပါသည်။ သို့နှင့်လည်း တကယ်ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံလာရသည့်အခါ၌မူ သိလျက်နှင့် သတိ လက်လွတ် မသိသလို ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ တုန်လှုပ်ကြသည်။ စိုးရိမ်ကြသည်။ ငို ကြွေးကြသည်။

ပဋာစာရီသည် သူ့အိမ်သူ၊ အိမ်သားတွေကိုသင်္ခါရဓမ္မကဖိနှိပ်ခဲ့ရာအခါ ၌ဆောက်တည်ရာမရ စိုးရိမ်ပူဆွေးငိုကြွေးရုံတွင် မပြီးသေးဘဲမြေ၌လူး၍ရူးသည် အထိ တုန်လှုပ်ခဲ့ရရှာသည်။ သောတာပန်အရိယာဖြစ်သောအနာထပိဏ်သေဋ္ဌေး ကြီးသည် သူ့သမီးလေး သုမနဒေဝီ ကွယ်လွန်ရာ၌ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ် လျက်နှင့်ပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ရှာဘဲ မြတ်စွာဘုရား မျက်မှောက်တော်အထိ ရှိက်ကြီးတငင် ပြင်းစွာငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူရာအခါ၌ မခံမရပ် နိုင်မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရုံမျှမက နှုတ်တော်မှတတွတ်တွတ်မြည်တွန်အလွန်ပင်ငို ကြွေးတော်မူခဲ့ရသည်။ သောတာပန်အရိယာအထိ ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သောဤလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် စောစောကပင်ကြိုတင်၍ သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ အနိစ္စသဘောကို

(တတိယအကြိမ်)

သိရှိပြီးဖြစ်ကြပါလျက် တကယ်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရသည့်အခါ၌ မသိသလို ငိုယို တုန်လှုပ်သည်အထိဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

နှလုံးသွင်းမှုမပြုနိုင်ခဲ့

ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရန် အရေးကြုံလာရာအခါ၌လက်နက်မစွဲကိုင်မိသကဲ့ သို့ နှလုံးသွင်းမှုမပြုနိုင်တော့ဘဲ သတိလက်နက်ကို မစွဲကိုင်မိ၊ ကိုင်မိ ပါသည် ဆိုလျှင်လည်း ကိုင်မိသောထိုသတိလက်နက်မှာရန်သူကိုနိုင်ခြေ မရှိဘဲအားပျော့ သည်ဟူ၍သာ ဆိုစရာရှိပေသည်။ အနာဂါမ် အရိယာအထိ မရောက်သေး၍ ဒေါသကိလေသာကိုမပယ်နိုင်သေးသူဟူသမျှ သောက၊ ပရိဒေဝသဘောတို့နှင့် မကင်းနိုင်သေး၊ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်ဖွယ်နှင့် တွေ့ကြုံသည့်အခါ စိုးရိမ်ကြပေ မည်။ ငိုကြွေးဖွယ်နှင့် တွေ့သည့်အခါ ငိုကြွေးမည်သာဖြစ်ပေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ကြီးတစ်ပါး တောင်ကြီးပြိုင်သလို ပြိုင်သွားရာအခါ၌လည်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိလျှင် ဘယ်လိုနေကြရပါမည်နည်း ထုထည်ကြီးမားလှသော တပည့်တပန်းတွေ ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင် ရှိမှရှိကြပါမည် လား၊ ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ဖြစ်သူတို့ကဖြစ်ကြသည်။ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ကျေးဇူး များသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ကျေးဇူးများသော ဤလိုဆရာတော်ဘုရား တစ်ပါး သာသနာတော်တွင် ရခဲလှသည်ကို အောက်မေ့၍ ယူကြုံးမရ တာသသ ဖြစ်နေသူတို့ကလည်း ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့ ဆင်ခြင်မိသမျှ အဝဝသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ဆင်ခြင်လျက် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြဘဲ ရှိုက်ကြီးတဝင် ဖြစ်သူတို့လည်း ဖြစ်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

တည်ငြိမ်တော်မူလှသည်

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တပည့်တပန်း ရဟန်း၊ရှင်၊လှူ၊ပြည်သူပြည်သားတို့ စိုးရိမ်သောက ဗျာပါရတို့ဖြင့် မည်မျှပင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ရုတ်ရက်ခတ်နေ ကြသော်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာကား ကျနစွာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံ စီမံအပ်

(တတိယအကြိမ်)

နိဒါန်း

သော ခုတင်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ကြောင့်ကြမရှိ ကိန်းစက်နေဘိအလား တည်ငြိမ်တော်မူလှသည်။

နောက်ဆုံး ပူဇော်ခြင်းဖြင့် တပည့် တပန်း ရဟန်းတို့က လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်ပြုအပ်သော ပူဇော်သမှု အရိုအသေပြုနေသည်တို့ကိုလည်း လုံးလုံးမျှ မရှု တိတ်တိတ်ငြိမ်သက်လျက်သာ ရှိနေပါသည်။ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စ အဝဝ တို့ကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ တမောတပန်းကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်တော်မူပြီးရာအခါ၌ စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချကာ အနားယူလျက် တရေးတမော ကိန်းစက်တော်မူနေသကဲ့ သို့လည်း ရှိပါပေသည်။

သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တည် ငြိမ်မှုဂုဏ်ကိုထုတ်ဆိုနိုင်လောက်အောင် သန္တိန္ဒြိယဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံလှပါသည်ဟု ချီးကျူးသမှု ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ယခုသော်ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် နောက်ဆုံး တည်ငြိမ်မှုဖြင့် တည်ငြိမ်လျက်ရှိတော်မူရာ ဤနောက်ဆုံးတည်ငြိမ် မှုမှာကား လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိသော တည်ငြိမ်မှုပါတည်း။ လွန်လွန်းသော ဤ တည်ငြိမ်မှုမျိုးကို မည်သူမျှ လိုလားအပ်သည်မဟုတ်ပါ။

ပေးတော်မူခဲ့သည့်အမွေ

ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူ၊ ပြည်သား၊ ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသားတို့၏ကိုးကွယ် အားထားလေးစားရာ ဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာကား တစ်ဘဝ ဇာတ်သိမ်း၍ငြိမ်းတော်မူသွားပြီဖြစ်ရာ သက်တော်ထင်ရှားမရှိတော့ပြီ။ သို့သော် “ခြေရာသာပျောက်၊ လက်ရာမပျောက်” ဆိုသကဲ့သို့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော်လည်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ လက်ရာဖြစ်သော အမွေပစ္စည်းများကား မပျောက်ပျက်ဘဲ ဘုန်းကြီးတို့အတွက် ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျန်ရစ်သော ထိုအမွေပစ္စည်းများမှာမူ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင်ထိုက်တန်လှသော အမွေပစ္စည်းတို့သာဖြစ်ပါသည်။

(တတိယအကြိမ်)

“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံရာအခါ၌ ငါဘုရား
ဟောကြားအပ်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သည် ငါဘုရား
ကဲ့သို့ သင်တို့ဆရာဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ---

ရှင်အာနန္ဒာအား မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ မှန်လှပါ
သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူလျှင်လည်း ဓမ္မက္ခန္ဓာ ရှစ်သောင်း လေးထောင်၌
အကြီးဝင်သော ဤသုတ်၊ ဝိနည်းတရားတို့ကိုသာ ဟောကြားတော်မူပါလိမ့်
မည်။ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား မရှိသည့် နောက်တွင်လည်းဤသုတ်၊
အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း တရားတော်တို့သည် ဘုရားဟောတော်မူသည့်အတိုင်းပင်
တည်တံ့ သင့်သလောက် ကာလပတ်လုံး တည်တံ့ရစ်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။
မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဤတရားတော်တို့သည်
သာ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာဖြစ်ရစ်ပါမည်။

ဤနည်းအတူပင် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး
မရှိသည့်နောက်၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားဆုံးမထားသော အဆုံးအမ
ဩဝါဒတရားတို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှိတုန်းကကဲ့သို့ပင် တည်ရှိရစ်ခဲ့
ပါသည်။ ဤတရားတို့သည် ဘုန်းကြီးတို့ ကိုးကွယ်အားထားရာ ဆရာဖြစ်ရစ်
ပါသည်။

ပြုစုတော်မူခဲ့သောကျမ်းဂန်တွေ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျမ်းဂန်တို့မှာ ခြောက်ဆယ့်
ခုနစ် (၆၈) ကျမ်းရှိကြောင်း ရေတွက်ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤ
သည်တို့မှ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ရှိပြီး ကျမ်းဂန်အရေအတွက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်
မည်။ ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ်သို့ မရောက်သေးဘဲ စာမူအဖြစ်ဖြင့် ကျန်ရစ်သော
ကျမ်းဂန်တို့လည်း ရှိပါသေးသည်။ ကျန်သေးသော ထိုစာမူတို့ကိုလည်း သက်
ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတို့က ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ် ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြ

(တတိယအကြိမ်)

နိဒါန်း

မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထွက်ပေါ်လာလတ္တံ့ ကျမ်းစာများပါဆိုလျှင်ယခုရေတွက် ဖော်ပြထားသော အရေအတွက်ထက် ပိုလာမည်မှာ သေချာပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဟောတရားမျိုးမဟုတ်ဘဲကျမ်းဂန်ပြုစုနည်း အတိုင်း ရေးသားပြုစုခဲ့သော “ဝိပဿနာရှုနည်းကျမ်း၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဘာသာပြန်၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မဟာဋီကာနိဿယ” စသည်တို့ကဲ့သို့သော ကျမ်းဂန်မျိုးလည်း ပါ ပါသည်။ ဟောတရားအဖြစ်မှ ကက်ဆက်ကြီးခွေဖြင့် ကူးယူပြီးနောက် ကျမ်း စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်နေသည့် ကျမ်းစာမျိုးလည်း ပါရှိပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ပြုစုခဲ့သော ဤကျမ်းဂန်တို့မှာ အဘက်ဘက်တွင် ပြည့်စုံလှပါ သည်။ သုတ္တန်ဘက်တွင် မဟာသတိပဋ္ဌာန စသည်၊ အဘိဓမ္မာဘက်တွင် အဘိ ဓမ္မာဒေသနာတော်ကြီး စသည် (ဤကျမ်းကြီးမှာ စာအုပ်အဖြစ်သို့မရောက်သေး ဘဲရောက်လုနီးနီး တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပြင်ဆင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဝိနည်း ဘက်တွင် ဝိနယဝိနိစ္ဆယသင်္ဂဟ၊ ဤသို့ပင် သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း- ဟူ သော ပိဋကတ်သုံးသွယ်တွင် မည်သည့်နေရာမှ လိုနေသည်ဟူ၍ မရှိလှဘဲ အဘက်ဘက်တွင် ပြည့်စုံလှပါသည်။

သာသနာပြုရာတွင် ပဋိပတ္တိ သာသနာတော်ကိုသာ အများအားဖြင့်အား ပေးမှု ပြုတော်မူခဲ့သော ဆရာတော် ဘုရားကြီးဖြစ်တော်မူသည့်အလျောက် ပြု စုခဲ့သော ကျမ်းဂန်တိုင်းလိုမှာလည်း ဝိပဿနာ ပဋိပတ္တိဘက်ကိုသာ ငဲ့စောင်း ရှေးရှု ပြုစုတော်မူခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြုစုခဲ့သော ကျမ်းဂန်တိုင်းမှာ ဝိပဿနာ ပဋိကတ်နှင့် ကင်းသော ကျမ်းဂန်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်တည်း။

ဤသည်တို့မှာ ဝိပဿနာယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ပေးတော်မူခဲ့သော အမွေပစ္စည်းဖြစ်ပါတော့သည်။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိ သုံးစွဲနိုင်သော အဖိုးတန် အမွေပစ္စည်းကို ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံမှ ရယူ လိုက်ကြရသည်မှာဘုန်းကြီးတို့တတွေ မည်မျှ ကံကောင်းကြသနည်း၊ တစ်ဘဝ

နိဒါန်း

တွင် တစ်ခါလောက်သာ အခွင့်ကြုံသဖြင့် တိုက်ဆုံးရသော ကံကောင်းခြင်းမျိုး ပါပေ။

အမွေ ၂-မျိုး

ဓမ္မဒါယာဒသုတ်တော်တွင် မြတ်စွာဘုရားက အမွေ ၂-မျိုးကို ခွဲခြား၍ ဟောကြားတော် မူထားပါသည်။ ထို ၂-မျိုးမှာ အာမိသအမွေ၊ ဓမ္မအမွေများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို ၂-မျိုးအနက် အာမိစ အမွေသည် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်း ၄-ပါးဖြစ်လေသည်။ ထိုအာမိသအမွေကို မြတ်စွာဘုရားက သူ့ တပည့် သာဝကတို့အား မခံယူကြဖို့နှင့် ဓမ္မအမွေကိုသာ ခံယူကြဖို့တိုက်တွန်း တော်မူခဲ့သည်။ ဓမ္မအမွေသည် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ရမည့် ဝိပဿနာ ပဋိပတ်ကဲ့သို့သော အမွေဖြစ်လေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော် အတိုင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အမွေခံတို့သည်ဓမ္မအမွေကိုခံယူကြဖို့လိုအပ်လှပေသည်။

ပစ္စည်းလေးပါးဟူသော အာမိသမှာ လူ့တို့လောကတွင် ထိုက်သင့်သ လောက်တော့ ရှိရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ခေတ်အလျောက် ပစ္စည်း လေးပါး မပြည့်စုံလျှင် “အူမမတောင့်သဖြင့် သီလစောင့်နိုင်မည်မဟုတ်” သောကြောင့် ထိုက်သင့်သော ပစ္စည်းလေးပါးမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်ပေသည်။ ရှိသင့်သောကြောင့် ပင် ပရိယေသနသမ္ပဒါ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရအောင် ရှာမှီးမှုနှင့် ပြည့်စုံဖို့၊ အာရက္ခ သမ္ပဒါ၊ ရှာမှီး၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို အချိုးအနီး မဖြစ်စေဘဲမပျောက် မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ပြည့်စုံဖို့ကိုလည်းဟောကြားတော် မူခဲ့ပေသည်။ အာမိသအမွေကို မခံစေလိုသည်မှာ ပစ္စည်း လေးပါးကို မရှာမှီး အပ် မစောင့်ရှောက်အပ်သည်ကို ဟောကြားတော်မူလိုရင်း မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ ဤသည်မှာ လောကလူတို့အတွက် အာမိသအမွေခံ မဟုတ် ကြောင်း သိရှိရန်လိုအပ်လှသည်။

နိဒါန်း

ရဟန်းတို့မှာမူ ပစ္စည်းလေးပါးကို အားထုတ်ရှာမှီးနေရန်မလိုအပ်သည် သာတည်း။ နေရန်အတွက် ဆောက်လုပ်လှူသူ ဒါယကာ မရှိလျှင် သစ်ပင်ရိပ် ဌိနေဖို့ ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ သင်္ကန်းမရှိလျှင် လူတို့ စွန့်ပစ်ထားသော အဝတ်ကို ကောက်ယူဝတ်ဖို့ ပုံသကူသင်္ကန်းကို ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဆွမ်းအတွက်ဆိုလျှင် သလုံးမြင်းခေါင်းကို အရင်းပြု၍ ဆွမ်းခံစားဖို့ ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဆေးဆိုလျှင်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်သော နွားကျင်ငယ်ဖြင့် ထုံအပ်သည့် ဆီးဖြူ၊ သျှိရား၊ သဖန်းခါးဆေးကို ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ လှူသူဒါယကာ ရှိလျှင်မူ အလှူခံကောင်းသည်ကိုတော့ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့သည်။

တစ်မင်္ဂ၊ တစ်ဖိုလ်ရလို၍ ဘုရားသာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက်ရဟန်းပြုလာကြသော သူတပည့် သာဝကတို့အား မင်္ဂ၊ဖိုလ်ရရာ ရကြောင်းဖြစ်သည့် တရားကိုသာ အားထုတ်တော်မူစေချင်သည်။ တရားအားထုတ်သဖြင့် သံသရာ ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်စေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါး ရလိုမှုဖြင့် အချိန်ကုန်မခံစေလို၊ တရားအားထုတ်မှုဟူသော တရားအမွေကိုသာ ခံယူလျက် အချိန်ရသမျှ တရားကိုသာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်စေလိုကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှပါသည်။

**ရထိုက်သောဓမ္မအမွေနှင့်
ရဟန်းတော်ဦးသောဘန**

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အနီးကပ်ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြုစုလျက်လည်းကောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးကြွရာတွင် လိုက်ပါ၍ မကွေမကွာ စောင့်ရှောက်လျက်လည်းကောင်း နေထိုင်ခဲ့သော ရဟန်းတော် ဦးသောဘနမှာ ဤ “ဓမ္မအမွေ” စာမူကို ကက်ဆက်ကြိုးခြေဖြင့် ဖမ်းယူပြီးလျှင် စာမူအဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းထားခဲ့သည်။ ဤစာမူလို သာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့ လူကြီးတို့က တောင်းသော်လည်းမပေးရက် မစွန့်ရက် မက်မက်မောမော နှမြောနှစ်ခြိုက်ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

(တတိယအကြိမ်)

နိဒါန်း

ဤစာမူကြမ်းကိုနိဒါန်းနှင့်တကွ စာမူချောအဖြစ်သို့ရောက်အောင်တည်းဖြတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်ပေးပါရန် ဘုန်းကြီးထံအပ်နှံထားရှာသည်။ ဤအတွင်းမှာပင် မဟာစည် နာယကဆရာတော်များနှင့် နယ်လှည့် ဓမ္မကထိကဆရာတော်များ စည်းဝေးဖို့ အချိန်ကာလသို့ ရောက်လာ၍ စည်းဝေးတော်မူကြရာ အခါ၌-

“မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောတရားများကိုရရှိထားရာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုတရားများကို နာယကအဖွဲ့သို့ တင်ပြပြီးလျှင် သာသနာနဂ္ဂဟ အဖွဲ့က တာဝန်ယူရိုက်နှိပ်ရမည်” ---

ဟူသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို တညီတညွတ်တည်းသဘောတူဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်ကြသည်။ နာယကဆရာတော်တို့သည် ဤဆုံးဖြတ်တော်မူကြရာ၌မည်သူ့လက်တွင်မည်သည့်စာမူနေရှိသည်ဟု သိတော်မူဟန်မတူပေ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတွေ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်မည်စိုးတော်မူကြ၍သာ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်တော်မူကြဟန်ရှိပါသည်။ ဤတွင် ရဟန်းတော် ဦးသောဘန၏ စာမူမှာ ဘုန်းကြီးထံတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးက ဤစာမူရှိနေသည်ကိုသိရာ-

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားစာမူတစ်ခု တပည့်တော်ဆီမှာရှိနေပါသည်။ သာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့ကတောင်းထားသော်လည်း သူမြတ်နိုးသော စာမူဖြစ်လို့ မပေးဘဲ ထားသည်ဟုဆိုပါသည်။ ဤစာမူကို တည်းဖြတ်သူရှိလျှင်ပို့လိုက်ပါမည်” --

ဟုထုတ်ဖော်လျှောက်ထားလိုက်ရတော့သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်တစ်ပါးက-

“ဆရာတော်ပဲ တည်းဖြတ်ပါ” ဟုဆိုပါသည်။

နာယကဆရာတော်တို့၏ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပါသည်။ သို့သော် ဤစာမူကို အမြတ်တနိုး ဖြစ်လျက်ရှိသော ဦးသောဘနအတွက်မှာမူ မည်သို့ ရှိလေသည်မသိ၊ နာယက အစည်းအဝေးပြီး၍ ဦးသောဘနနှင့်တွေ့သည့်အခါ-

နိဒါန်း

“တပည့်တော် သိလျက်နဲ့ ဒီလို မလျှောက်ဘဲထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဦးသောဘန၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖော်ထုတ်လျှောက်ထားလိုက်ရတာပဲ” ပြောရာ

“တင်ပါဘုရား-ပြီးတာပါပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့” တဲ့၊

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပြောရှာပါသည်။

နာယကဆရာတော်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ် တိုင်လိုက်နာတော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။ နာယကဆရာတော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုလားတော်မမူဘဲလျက် လိုက်လျှောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။ အလျဉ်းသင့်နေသဖြင့် ဤနိဒါန်းတွင် ဖော်ပြပါ ဦးမည်။

ရုပ်တုတော်ကိစ္စ

ဘုန်းကြီးအမြင်တွင် “ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိတုန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်တုတော်ပြုလုပ်ထားသင့်သည်။ သက်တော်ထင်ရှား မရှိသည့်နောက်မှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လုပ်ရလျှင် တူသင့်သလောက်တူမည်မဟုတ်။ ဤကိစ္စကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လျှောက်ထားပြီး စောစောက ပြုလုပ် ထားမှဖြစ်မည်” ဟုမြင်လာသည်။ ဤတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လျှောက် ထားဖို့ စဉ်းစားရာ၌ အခက်အခဲ တစ်ခုပေါ်လာလေသည်။ ထိုအခက်မှာ “ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူမှ” ဆိုသည့်စကားကို ထည့်သွင်းလျှောက်ထား ရန် ရင့်သီးလှသဖြင့် မလျှောက်ထားလိုဘဲ ဖြစ်လာသော အခက်ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လိုပင် ပရိယာယ်ဖြင့် လျှောက်လျှောက် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကတော့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိမည်သာဖြစ်သည်-ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် လျှောက်ထားရန် ခက်နေခဲ့သည်။ အမှန် “သေမှပြုလုပ်လို့မဖြစ်”ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး သိရှိသွားမည့်အတွက် ထိုစကားလုံးကို မထည့်ရက်ဘဲ ဖြစ်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

(တတိယအကြိမ်)

နိဒါန်း

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်တုတော်ရှိနှင့်ဖို့ရာက အရေးကြီးသဖြင့် ဖြစ်သလို လျှောက်ထားရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်-

“ဆရာတော်ဘုရား-

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပုံတူ ရုပ်တုတော်ရှိသင့်သည်ဟုထင်ပါသည် ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် ပြုလုပ်လိုပါသည်။ ဓါတ်ပုံကိုကြည့် ထုလုပ်လို့ တူသင့်သလောက် တူမည် မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်များ ဆရာတော်ဘုရားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရုပ်တုတော် ဖြစ်မြောက်ရေးကို အားထုတ်ကြမည် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

ဤအဓိပ္ပါယ်အတိုင်းပင် ဝက်လက်နေ၍ စာဖြင့်လှမ်းပြီး လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ မကြာမှီမှာပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ စာပြန်လာ၏။ စာမှာ

“ဓါတ်ပုံတွေ ရှိနေပြီဖြစ်လို့ ရုပ်တုလုပ်နေရန် လိုမည်မဟုတ်ပါ။ ဓါတ်ပုံရှိနေရင်ပြီးနေတာပဲ” တဲ့။

လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ ဤသို့ပင် ပြန်စာရေးလိုက်ပါသည်။ ဤပြန်စာအရ အတင်းထိုး လျှောက်ထားရန် မသင့်သဖြင့် နောက်ထပ် မလျှောက်ထားတော့ပဲ အသာနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဤပေးစာ ပြန်စာနှင့် ပတ်သက်၍ နာယကအဖွဲ့ဝင် ဆရာတော်အချို့နှင့် တွေ့သည့်အခါ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ နာယကအစည်းအဝေးသို့ တင်ပြလျှောက်ထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ နာယကအဖွဲ့ဝင် ဆရာတော်များ စည်းဝေးချိန်ရောက်လာ၍ စည်းဝေးလာကြသည့်အခါ ဤကိစ္စကို သိပြီးဖြစ်နေသော ဆရာတော်တစ်ပါးက-

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်တုတော်ဖြစ်မြောက်ရေးကို တပည့်တော်တို့ နာယကအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆောင်ရွက်မှဖြစ်မည်။ ဝက်လက် ဆရာတော်တစ်ပါးတည်းအနေနဲ့ လျှောက်ထားရာ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခွင့်မပြုဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရုပ်တုတော်

နိဒါန်း

ပြုလုပ်ကြဖို့ သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း အဆိုကို တပည့်တော်က တင်သွင်းပါသည်။”

ဟုအဆိုကိုတင်သွင်းရာ ထိုအဆိုကို နာယကအဖွဲ့ ဆရာတော်တို့က သဘောတူဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဤ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝက်လက် ဆရာတော်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ရောက်အောင် လျှောက်ထားရန်ဟူ၍လည်း ဘုန်းကြီးအား နာယကအဖွဲ့က တာဝန်ပေးလိုက်ကြတော့သည်။ တာဝန်ရှိလာသည့်အလျောက် ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ စံကျောင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်-

“ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်က မည်သို့မျှ လှုံ့ဆော်ခြင်းမပြုဘဲ နာယကဆရာတော်များအဖွဲ့က ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်တုတော်ရှိ သင့်ကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်ဘုရား။”

ဤသို့လျှောက်ထားခဲ့ရသည်။ မိမိကလျှောက်ထားသည်ကို ခွင့်မပြုခြင်းကြောင့် နာယကဆရာတော်များအား လှုံ့ဆော်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆန္ဒမရှိသည်ကို အတင်းမရ-အရ တိုက်ယူသည်ဟု ထင်မည်စိုးသဖြင့်မိမိလှုံ့ဆော်သည်မဟုတ်ကြောင်းကို ထည့်သွင်းလျှောက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက-

“ရုပ်တုလုပ်ရင်ဘာနဲ့လုပ်ကြမှာလဲ” တဲ့။

“ကွန်ကရစ်နဲ့လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား” လို့

လျှောက်ထားရာ-

“ကြေးနဲ့လုပ်ရင် အန္တရာယ်များတယ် မကောင်းဘူး” တဲ့။

ဤသို့အမိန့်ရှိပါသည်။ နာယကအဖွဲ့မှ သင့်တော်မည်ထင်၍ ဆုံးဖြတ်သည့်အခါ၌ “ဓါတ်ပုံတွေရှိနေတာပဲ” လို့ အမိန့်မရှိတော့ပေ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မိမိ၏အလိုဆန္ဒကို ရုပ်သိမ်းတော်မူလျက် နာယကဆရာတော်တို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ငြင်းပယ်ခြင်းမပြုပဲ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါသည်။

နိဒါန်း

ဦးသောဘနလည်း လိုက်လျောခဲ့သည်

ဦးသောဘနသည် ဤ “ဓမ္မအမွေ” စာမူကိုသာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့လူကြီးများက တောင်းသော်လည်း မပေးရက်အောင် အမြတ်တနိုး လက်ဝယ်ပိုက်လျက် နှစ်နှစ်သက်သက် စုံမက်နေခဲ့သည်။ သာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့ လူကြီးများ ဆိုပါလျှင် ရဟန်းသံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ရိပ်သာကြီး တစ်ရိပ်သာလုံး စောင့်ရှောက်ပြီး လိုအပ်သမျှ ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်လာခဲ့သော အဖွဲ့ကြီးဖြစ်သည်ကို အများသူငါ သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့လူကြီးတို့က တောင်းသည်ဆိုလျှင် အရာရာထောက်ထား၍ ပေးသင့်ပါလျက် မပေးရက်ဘဲ ရှိခဲ့သည်မှာ ဦးသောဘနသည် သူ့စာမူကို မည်မျှ အမြတ်တနိုး ဖြစ်နေသည်ကို ဆင်ခြင်ကသိသာထင်ရှားလှသည်။

သို့-နှစ်သက်စုံမက် ပွေဖက်ထားခဲ့ပါသော်လည်း ဦးသောဘနမှာနာယကဆရာတော်တို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ “မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့” ဟူသောစကားဖြင့် လိုက်လျောခဲ့ရရှာသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်ပင်အလိုဆန္ဒမရှိဘဲ နာယကအဖွဲ့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောတော်မူခဲ့ပါလျက် ဦးသောဘနလို ရဟန်းတော်တစ်ပါးက မလိုက်လျောဘဲ နေခဲ့ပါလျှင် အဘယ်မှာသင့်တော်ပါမည်နည်း။ နာယကအဖွဲ့ ဆရာတော်တို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမွေထိန်း သားကြီး ဩရသ အရာတွင် တည်ရှိနေခဲ့ရာ တရားသဖြင့်စီမံခန့်ခွဲပေးသော အစီအမံကို နာခံ၍ အရာရာ လိုက်လျောသင့်ကြပါသတည်း။

ဝက်လက်-မစိုးရိမ်ဦးတိဿ

၁၃၄၄-ခုပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၂-ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။
 သာသနာ-၂၅၂၆
 (၉-၂-၈၃)

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံး

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးသည် "ဗုဒ္ဓစိတ်" ဟု ခေါ်တွင်သည်။
 ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက
 အစိတ်ဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက
 အစိတ်ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်း
 ပေးသော အဓိက အစိတ်ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်
 နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက အစိတ်ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်
 သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက အစိတ်
 ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေး
 သော အဓိက အစိတ်ဖြစ်သည်။

ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက
 အစိတ်ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်း
 ပေးသော အဓိက အစိတ်ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်
 နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက အစိတ်ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်
 သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက အစိတ်
 ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေး
 သော အဓိက အစိတ်ဖြစ်သည်။

ဤစိတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏စိတ်နှလုံးကို ဖွဲ့စည်းပေးသော အဓိက အစိတ် ဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်း

နိနက်ဘုရားဝတ်တက်အပြီးပေးသော သြဝါဒကထာဒေသနာ

ဒီသာသနာရိပ်သာမှနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာသနာတော် အကျိုးကို စွမ်းနိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ လိုပါတယ်။ ဆောင်ရွက်နိုင်မှလဲပဲ နေဖို့ရာ သင့်ပါတယ်။ ဒီမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိမိတို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားဆောင်ရွက်မှဖြစ်မယ်။ ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။

သာသနာ ရိပ်သာမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မိမိကိုယ်တိုင်လဲ အကျိုးများအောင်နေဖို့၊ ကိုယ့်အတွက်သာ မကသေးဘူး။ အများအတွက်လဲ အကျိုးများအောင် ဟောနိုင်၊ ပြောနိုင်၊ ညွှန်ကြားနိုင်အောင် အဲဒီလို ရည်ရွယ်ပြီးလာနေဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ယင်တော့ဖြင့်သာသနာရိပ်သာမှာလာပြီးနေတာ ပိုနေတာပါပဲ။

ဝါကျွတ်ရင် ပြန်ရတာပဲ

ရှေးကတည်းက ဒီကရဟန်းခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရဟန်းခံပြီး ဒီမှာအမြဲတမ်းနေမယ်ဆိုလို့ရှိယင် ရဟန်းခံမပေးပါဘူး။ ခဏခေတ္တနေမယ့် ဒုလ္လဘသာရဟန်းခံပေးပါတယ်။ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ရဟန်းခံပြီးတော့ဒီလိုအမြဲနေယင် စာသင်တာလဲမဟုတ် ဘာလဲမဟုတ် အလကားပိုနေမှာစိုးလို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီမှာရဟန်းခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အစတုန်းကတည်းက လက်မခံပါဘူး။ မလွဲမကင်း သာတဲ့တစ်ဦးတလေတော့ ရှိပါတယ်။

သာသနာရိပ်သာက သာသနာတော် အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ ရာဋ္ဌာနပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လဲပဲ ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ရန် ကြိုးစားရမယ်။ ဒီ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မှာ တရားအားထုတ်ပြီးလို့ ရက်ပိုနေတယ်ဆိုရင်လဲ တရားဟောပုံ ဟောနည်းတို့၊ ဘာတို့ အဲဒီလိုဟာတွေ လေ့ကျင့်ဖို့-တရားဟောနိုင်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါတွေ မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူးဆိုယင်တော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာမှာ သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး။

အမှန်ကတော့ ဝါကျွတ်လို့ရှိယင် ပြန်ရတာပဲ။ အကြောင်းထူး မရှိယင်ပေါ့လေ။ အကြောင်းထူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုယင်လဲ မိမိဆရာဖြစ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီးတော့ သင့်တော်တယ်ဆိုယင်လဲနေ၊ မသင့်တော်ဘူးဆိုယင်လဲ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်နေဖို့ပါပဲ။ ဒီမှာရှေးတုန်းကဆိုလို့ရှိယင်ဝါကျွတ်တာနဲ့ ပြန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပြန်ရတယ်။ ဒါမှနောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေရာထိုင်ခင်းတို့ဘာတို့ အစစအရာရာ ပေးနိုင်တာကိုး။ အခုတော့ဖြင့် ကျောင်းတွေ တော်တော်များလာလို့ တရားအားထုတ်မယ့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေရာပေးဖို့ တော်တော်ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒါပေမယ်လို့ ရှေးတုန်းကလိုပဲ အကြောင်းထူး မရှိယင်တော့ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ အကြာကြီးနေလို့ မတော်ပါဘူး။

ဒီနှစ်တော့ဘယ်လိုနေမယ်မပြောတတ်ဘူး

အင်း- အဖွဲ့ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမြင်အားဖြင့်လဲ သာသနာတော် အကျိုးမဆောင်ရွက်နိုင်လို့ရှိယင် သူတို့စိတ်ထဲမှာအားရမှာမဟုတ်ဘူး။ သာသနာပြုရာဌာနဆိုတော့ သာသနာပြုဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လဲ ပဋိပတ္တိ သာသနာပြုည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်၊ တတ်နိုင်လို့ရှိယင် တရားတွေ ဘာတွေဟောဖို့ ရိပ်သာထဲမှာလဲ ဟိတေသီတရားပွဲ ကျင်းပတာလဲရှိတော့ အဲဒီမှာလဲ အကျိုးများအောင် ဟောနိုင်ယင်ဟော မဟောနိုင်လို့ရှိယင်တော့လဲ တယ်ပြီးနေရာမကျဘူး။

ဒီပြင် နေရာဌာနတွေမှာလဲ ဒီကဓမ္မကထိကတွေကြွရောက်ပြီးဟောကြားညွှန်ပြနေတာတွေ ရှိပါတယ်။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်းတော့ သွားနေတာပဲ။ ဒီနှစ်

(တတိယအကြိမ်)

တော့ ဘယ်လိုနေမယ် မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒါကတော့ နှစ်ပတ်လည်ကျမှ အခု တော့ စောပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေဒီကလဲ တာဝန်ရှိတာဖြစ်လို့ ခုပြောရတာပဲ။ မပြောယင် သူများကအပြစ်တင်စရာဖြစ်မှာ။ အုပ်ချုပ်တဲ့ဆရာတွေမှာပဲ အပြစ် တင်စရာဖြစ်နေမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကပြောသင့်တာကလေးတွေကို ပြောရတာ။

အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေစိတ်မချမ်းသာအောင်မပြောသင့်ဘူး

သာသနာအကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆိုတာလဲမကျန်းမမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကျတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ရှေးကဆောင်ရွက်နေပေမယ်လို့ မကျန်းမာတော့ လဲမတတ်နိုင်ဘူး။ ကျန်းလဲကျန်းမာမယ်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းလဲရှိမယ်ဆိုယင်တော့ သာသနာတော်မှာ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ကြဖို့လိုပါတယ်။

ပြောတဲ့အခါမှာလဲ စေတနာထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြောဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် မတော်မသင့်ပြောတာလဲ နေရာမကျဘူး။ အဲဒါမပြောသင့် မပြောထိုက်တဲ့ဥစ္စာ ပဲ။ မပြောရဘူး ဒီဥစ္စာ၊ တရားအားထုတ်ဖို့သာ တိုက်တွန်းပြီးပြောရတယ်။

တလောက နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ- ယောဂီတွေ တောင်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ ဒီကစီစဉ်ပေးဖို့ရာ ရှိနေတယ်။ တော်တော်ကြာ ပါပြီ။ အဲဒီနိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပြောတာကို အားမရဘဲဖြစ်နေ ကြတယ်။ သူတို့အားရအောင်လို့ကလဲ နိုင်ငံခြားစကားတွေပြောတတ်မှ၊ စာပေ ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံမှ၊ စေတနာကလဲ ထက်ထက်သန်သန်ရှိမှ ဒါမှ ဖြစ်မှာ။

စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းလဲရှိမှ

အဲဒါ အချို့အချို့ အရပ်တွေမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ လိုနေတယ်။ အဲဒီ လိုနေတဲ့ နေရာတွေမှာလဲ ဒီက အရည်အချင်းပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ စိတ်ကောင်း

၆ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နလုံးကောင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပရိယတ္တိလဲပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟောရေးပြောရေးလဲ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိလို့ရှိယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တခြား လိုတဲ့အရပ်ကို ပို့ပေးရမယ်။ ပို့ပေးတဲ့အခါတော့လဲ နေနိုင်သမျှနေဖို့ပါပဲ။ အဲဒီ မှာအမြဲတမ်းနေရမယ်လို့တော့ မပြောပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အချို့နေရာ တွေကအမြဲတမ်းနေဖို့ရာ မလိုအပ်တဲ့ နေရာလဲ ရှိနေတတ်လို့ပါပဲ။ အဆင်မပြေ တဲ့နေရာဆိုရင် နေနိုင်သမျှသာ နေဖို့ပါပဲ။ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဘယ်နေရာ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတည်းနေဖို့ဆိုပြီး စိတ်ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်နေတတ်တာလဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီလို စိတ်ထက်ထက်သန်သန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ သာသနာပြုဖို့ ရာနေရာသစ်ကလေးတွေကို သွားသွားပြီနေဖို့ သင့်တော်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနေရာ သစ်ကလေးတွေလဲ အခုနည်းနည်းတော့ရှိပါတယ်။ သုံးဌာနလောက်လားမသိဘူး။ သင့်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိတာနဲ့ အဲဒီနေရာတွေမှာဒီကမပို့ရသေးဘဲဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါမှလဲ ဒီမှာနေသမျှကာလပတ်လုံး ကိုယ့်အတွက်လဲ အကျိုးရှိ၊ သူများတွေကိုလဲအားပေး၊ ဒီလိုမှာ သာသနာတော်မှာ အကျိုးရှိမယ်။ သာသနာ ပြုနိုင်အောင် လေ့လာရမယ်။ အဲဒါမလေ့လာနိုင်လို့ ရှိရင်တော့ ဒီမှာအကြာကြီး နေလို့မတော်ဘူး။ မိမိတို့တာဝန်ကိုမိမိတို့ ကျေပွန်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

တရားအားထုတ်ဖို့အချိန်နည်းနေယင်နေရာမကျဘူး

အမြဲလိုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ညနေပိုင်းမှာလဲပဲ ဘုရားဝတ်တက်၊ ပရိတ်လေးဘာလေးရွတ်၊ တရားလဲမှတ်ရှု၊ ညနေပိုင်းတစ်ချိန်၊ မနက်ပိုင်းလဲပဲ (၄) နာရီကနေ (၅) နာရီအထိ ဝတ်တက်၊ ပရိတ်လဲနည်းနည်းရွတ်ပြီးတော့ တရားနလုံးသွင်းအားထုတ်ဖို့၊ မနက်ပိုင်းကျတော့ ဟိုကျောင်းပေါ်တက်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီဘုရားရှိခိုးတာနဲ့ ပရိတ်ရွတ်ကိုတော့ အချိန်မကြာအောင်လို့ နည်းနည်းပါ ပဲ။ အချိန်များများလုပ်လို့ရှိယင် ရွတ်နေတာနဲ့ ပြီးနေမှာ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ အချိန်နည်းနေယင်နေရာမကျဘူး။

(တတိယအကြိမ်)

ဒါကြောင့် ပရိတ်ရွတ်တာတွေ ဘာတွေ နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင်စီစဉ် ထားပါတယ်။ ဒီမှာ ညနေပိုင်း-ညနေပိုင်း တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပရိတ်ရွတ်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်ရှိရဲ့လား မသိပါဘူး။ ဒါလဲ ဒီက လာမကြည့်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ လာမလာ စာရင်းလေးနဲ့ဆိုယင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒီက သိချင်ပါတယ်။ဟိုမှာလဲ အသင့်အတင့်တော့လာကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့မလာ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတာပဲ။ နေရာမကျဘူး။

ဒီကတော့ သူတို့စိတ်မချမ်းသာမှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောသေးပါဘူး။ ဒီက ကိုယ်တိုင်ဘုရားဝတ်တက်၊ ကိုယ်တိုင်ပရိတ်ရွတ်၊ ကိုယ်တိုင်တရားထိုင်နေတာ တောင်ဒီမှာဒီလို လုပ်နေယင်ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ လာကြပါမှပေါ့။ မကျန်းမာ လို့နေရင်တော့လဲ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျန်းမာယင်တော့ လာကြပါမှပေါ့။ အဲဒါအရေး ကြီးပါတယ်။

သာသနာရိပ်သာမှာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာသနာတော်မှာကိုယ်တိုင် လဲ အကျိုးများ၊ သူများလဲ အကျိုးများအောင် မိမိတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှစွမ်း ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားကြရန်သတိပေးပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့လိုလားအပ်သောကောင်း ကျိုးချမ်းသာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သီတင်းကျွတ်ပူဇော်ပွဲ၌ ဟောကြားသော ဩဝါဒကထာဒေသနာ

ကျန်းမာအောင် ဆေးက စောင့်ရှောက်သလိုပါပဲ

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဝါကျွတ်တဲ့အခါကာလမှာ အဖွဲ့က စီစဉ်ပြီးတော့ဘုန်းကြီးနှင့်တကွ သံဃာတော်တွေကို ပူဇော်ကြတာဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ထပ်ပြီးတော့ပွားကြတာပါပဲ။ အဖွဲ့ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ အဖွဲ့ကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ လှူဒါန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ ဒီဌာနမှလာရောက်ပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မိမိတို့စေတနာသဒ္ဓါတရား အားလျော်စွာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေအများကြီးပွားနေကြတာပဲ။ ဒါဝမ်းသာစရာပါပဲ။

ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့ အာရုံပြုမယ်ဆိုယင်ကြည်ညိုဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ။ ဒီတော့ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကုသိုလ်ပွားများနိုင်ပါတယ်။ အင်မတန်ကျေးဇူးများပါတယ်။ ဒါတွေ ဘုန်းကြီးကဘာလုပ်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားစရာလဲ မလိုဘူး။ အခုဆောင်ရွက်ပြီးသား ဥစ္စာတွေဟာ အင်မတန် အားရဝမ်းသာစရာကောင်းနေတာပဲ။ ကုသိုလ်ထူးတွေ ပွားများနေပါတယ်။

ဒီလိုကောင်းမှုတွေနဲ့စပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မရက္ခိတ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြုဟောတဲ့ တရားကို အမှတ်ရလာတယ်။ အရင်ကဟောနေကျတရားပါပဲ။ အဲဒီတရားကဘယ်လိုတုန်းဆိုတော့-

“ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ၊ ဓမ္မော သုစိဏ္ဍော သုခမာဝဟတိ၊
ဧသာနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဍေ၊ န ဒုဂ္ဂတိ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ” တဲ့။

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ဒီတရားဂါထာလေးက တယ်ကောင်းတာပဲ။ ဓမ္မစာရီ- တရားကိုကျင့်
 လေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဓမ္မော- သူတော်ကောင်းတရားက၊ ဟဝေ-စင်စစ်၊
 ရက္ခတိ- စောင့်ရှောက်တတ်၏- တရားကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားကစောင့်
 ရှောက်တယ်တဲ့။ သင့်တော်တဲ့ အစာအာဟာရကို စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဲဒီအစာ
 အာဟာရကနေပြီးစောင့်ရှောက်လို့ ကျန်းမာတယ်၊ အင်အားရှိတယ်။ သင့်တော်
 တဲ့ဆေးကို မှီဝဲသုံးဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ အဲဒီဆေးကနေပြီး စောင့်ရှောက်
 လို့ကျန်းမာကြတယ်။ အဲဒါလိုပဲ တရားကို ကျင့်လို့ရှိယင် အဲဒီကျင့်တဲ့တရား
 ကနေပြီး စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်တုန်းဆိုရင်-

လောကလူချမ်းသာတွေ၊ နတ်ချမ်းသာတွေ အဲဒီလို ချမ်းသာတွေနဲ့
 ပြည့်စုံအောင် စောင့်ရှောက်တယ်။ အန္တရာယ်တွေကင်းအောင်စောင့်ရှောက်တယ်။
 နောက်ဆုံးဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ထိအောင်လဲ စောင့်ရှောက်တယ်။ အင်
 မတန်ကောင်းပါတယ်။ တရားကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို တရားကစောင့်ရှောက်တယ်တဲ့။

အခုဒီမှာလာပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တရားကိုအရို
 အသေအလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်နေလို့ရှိယင်အဲဒီတရားတွေကစောင့်ရှောက်
 တာပဲ။ ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစားနဲ့ အားထုတ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီ
 သာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာရောက်ပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဟောင်းဖြစ်ဖြစ်၊အသစ်
 ဖြစ်ဖြစ်တရားကို အလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ အဲဒီတရားကနေပြီး
 ကောင်းကျိုးတွေရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးနေမှာပါပဲ။

အခုဒီမှာ အဖွဲ့ကပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီမဟာစည်ရိပ်သာကြီးတာရှည်တည်တဲ့
 အောင်၊ တိုးတက်ကြီးပွားအောင်ဆိုပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ အင်မတန်
 အဆင်ပြေပါတယ်။ ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့ကသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိသေတီအဖွဲ့
 ကလဲ သူတို့တတ်နိုင်သလို ဆောင်ရွက်နေတာပဲ။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။
 သူ့နေရာနဲ့သူအဆင်ပြေပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဲဒါတွေ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ဒီက ဒီအဖွဲ့တွေကိုမှီပြီး လှူကြ၊တန်းကြ၊ သီလဆောက်တည်ကြ၊ ဝိပဿနာရှုမှတ်ပွားများကြနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အားလုံးအများကြီး ဖြစ်နေကြရစာယ်။ ဒီလိုသူတော်ကောင်းတရားတွေကို မိမိတို့က ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြတာဖြစ်တော့ အဲဒီသူတော်ကောင်းတရားတွေက အခုမျက်မှောက်မှာပဲ သူတော်ကောင်းတွေအမြင်အားဖြင့် ချီးမွမ်းစရာ၊ ကြည်ညိုစရာတွေပဲ ဘာမှအပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။

နောက်သံသရာဘဝတွေကျတော့လဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီပြုထားတဲ့ ကောင်းမှုတွေက အကျိုးပေးလို့ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝတွေမှာဖြစ်ပြီးကြီးပွားမြင့်မြတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကြောင့် သံသရာဘဝဘဝတွေအထိ မစောင့်ဘဲ ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပဲ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် တိုင်အောင်ရောက်ချင်ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ပါရမီအခြေခံ ကုသိုလ်တွေက အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်သွားအောင် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ပါတယ်။

“ဓမ္မစာရီ- သူတော်ကောင်း တရားကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဓမ္မော- သူတော်ကောင်း တရားက၊ ဟဝေ- စင်စစ်၊ ရက္ခတိ- စောင့်ရှောက်တတ်၏” တဲ့။

ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သီလကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို ကျင့်သုံးနိုင်လို့ရှိယင် အဲဒီကုသိုလ်တရားတွေကနေပြီတော့ စောင့်ရှောက်တယ်။ စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ ကြီးပွားချမ်းသာအောင်၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ဒီလို စောင့်ရှောက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အင်မတန်အားရစရာ၊ ဝမ်းသာစရာတွေပါပဲ။

“ဓမ္မော သုစိဏ္ဍော သုခမာဝဟတိ”

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

သုစိဏ္ဏော- ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မော- တရားသည်၊ သုခံ- လူနတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်ချမ်းသာကို၊ အာဝဟတိ- ဆောင်ပေးတတ်၏-တဲ့၊ သူတော်ကောင်း တရားတွေကို ကောင်းစွာကျင့်လို့ရှိယင် အဲဒီကျင့်တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားကနေပြီးတော့ ချမ်းသာကိုဆောင်ပေးတတ်တယ်။

ချမ်းသာကိုအလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ချမ်းသာကို အလိုရှိကြတာပဲ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သာ ချမ်းသာကို အလိုရှိတာမဟုတ်သေးဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေရော ဘာတွေရော ဒီလို အပါယ်သတ္တဝါတွေလဲ ချမ်းသာကိုတော့ အလိုရှိကြတာပဲ၊ ချမ်းသာကိုအလိုမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့မရှိကောင်းပါဘူး၊ ချမ်းသာကိုတော့ အလိုရှိကြပါတယ်။

ချမ်းသာကို အလိုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချမ်းသာချင်ယင် ချမ်းသာနိုင်တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားကိုကျင့်မှ ချမ်းသာမယ်၊ “ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော”အဲ-သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းကောင်းကျင့်မှ လိုအပ်တဲ့ ချမ်းသာကိုရနိုင်မယ်-တဲ့။

တော်ရုံတန်ရုံ ပေါ့ပေါ့ကျင့်လို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းကျင့်မှ ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သီလကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ကောင်းအောင်ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်လို့ရှိယင်တော့ဖြင့် အဲဒီသူတော်ကောင်းတရားကနေပြီးတော့ “သုခမာဝဟတိ” ချမ်းသာကိုဆောင်ပေးတယ်။

မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တဲ့ မျက်မှောက်ချမ်းသာ၊ အဲဒါကိုလဲဆောင်ပေးတာပဲ၊ နောင်သံသရာဘဝချမ်းသာ အဲဒါကိုလဲ ဆောင်ပေးတာပဲ၊ နောက်ဆုံးကျလို့ရှိယင်ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလဲ ဆောင်ပေးတာပဲ၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ “ဓမ္မစာရီ- တရားကို ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဒုဂ္ဂတိ- ဆင်းရဲသောဘဝသို့၊ န ဂစ္ဆတိ- မရောက်ရတော့ဘူး”-တဲ့။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ချမ်းသာကို ဆောင်ပေးရုံသာမကသေးဘူး၊ မကောင်းရာကိုလဲ မရောက်တော့ဘူး။ “ဧသာနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏေ” ဧသော- ဤသည်ကား၊ သုစိဏ္ဏေ- ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မေ- တရား၌၊ (တစ်နည်း) ဓမ္မေ- တရားကို၊ သုစိဏ္ဏေ- ကောင်းစွာကျင့်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဧသော- အာနိသံသော ဤသို့သော အကျိုးအာနိသင်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏” ဆိုခဲ့တဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေဟာ တရားကိုကောင်းစွာကျင့်လို့ဖြစ်တဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေပါပဲ။

ကျင့်ရမယ့် တရားကောင်းတွေဆိုတာ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမာဓိကုသိုလ်၊ ဝိပဿနာကုသိုလ် အဲဒီကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်အောင် ကျင့်ဖို့ပါပဲ။ အခုဒီမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒါနကုသိုလ်တွေလဲ နေ့စဉ်ပွားနေတာပါပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်လဲ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတရားတွေပြည့်စုံသမျှပြည့်စုံအောင် အားထုတ်နေကြတာပါပဲ။ အဲဒါတွေသူတော်ကောင်းတရားတွေ။ အဲဒီသူတော်ကောင်းတရားတွေကို အားထုတ်နေကြပါတယ်။ အဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ သူတော်ကောင်းတရားတွေကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြပါစေဆိုပြီး စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဆောင်ရွက်နေကြတာဖြစ်တော့ အင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက်သာမဟုတ်ဘူး။ သူများအတွက်ပါ အင်မတန် ကျေးဇူးများတာပါပဲ။ “ဧသာနိသံသော” ဧသ-ဧသော-ဤသည်ကား၊ အာနိသံသော- အကျိုးပဲတဲ့။ ဘယ်သူ့အကျိုးလဲဆိုရင် “ဓမ္မေ-စိဏ္ဏေ-တရားကိုကောင်းစွာကျင့်သျှံရနိုင်တဲ့အကျိုးတွေတဲ့။ တရားကို ကောင်းစွာကျင့်သူတို့အကျိုးဆိုယင်တရားကိုကောင်းစွာ မကျင့်တဲ့သူရဲ့ အကျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီအကျိုးတွေရအောင် တရားကိုကောင်းစွာ ကျင့်ရတယ်။ အခုဒီမှာ ကောင်းတဲ့တရားတွေကို ကျင့်နေကြတာဖြစ်လို့ ဒီချမ်းသာတဲ့ အကျိုးတွေရဖို့ရာအင်မတန်ကောင်းတာပဲ။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း သူတော်ကောင်းတရားကိုကျင့်ရတယ်။ အခု ဝါကျွတ်တဲ့အခါ ကာလမှာဗုဒ္ဓသာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ကျင့်ကြံတယ်။ အဲဒါတွေဟာ မိမိတို့ လိုအပ်တဲ့

သြဝါဒဓမ္မထမ္ဗေ

ကောင်းကျိုး ချမ်းသာတွေရသွားဖို့ပါပဲ။ ဆင်းရဲကင်းကွာကြဖို့၊ နောက်ဆုံး ဒုက္ခ ခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ပဲ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့အတိုင်းသူတော်ကောင်း တရားတွေ မိမိတို့စွမ်းနိုင်သမျှ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အန္တရာယ် တွေမှ ကင်းလွတ်ပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော “လောကီ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ”။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

သိတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

ပြောဆိုဆုံးမတော်မူကြပါတဲ့

မူလရင်းပါဠိက “သံဃံ ဘန္တေ” သံဃံ-ကစတယ်၊ ဘန္တေက စတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနက အမှားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘန္တေ သံဃံလို့ ဆိုတာတွေကို ကြားရတယ်၊ အပြစ်တော့မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ မူရင်းပါဠိနည်း မကျတော့ မလျော်တာပေါ့လေ၊ ပါဠိနည်းက “သံဃံ ဘန္တေ ပဝါရေမိ၊ ဒိဋ္ဌေနဝါ သုတေနဝါ ပရိသင်္ကာယဝါ ဝဒန္တု မံ အာယသ္မန္တော အနကမ္မံ ဥပါဒါယ၊ ပဿန္တော ပဋိကရိဿာမိ” တဲ့။

အဲဒါ သံဃာကို ပန်ကြားလျှောက်ထားတာ၊ “မြင်လို့ဖြစ်ဖြစ် ကြားလို့ ဖြစ်ဖြစ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး သံသယရှိဖို့ဖြစ်ဖြစ် ပြောစရာရှိယင်ပြောဖို့၊ ဆုံးမ စရာရှိယင် ဆုံးမဖို့ “ဝဒန္တု မံ အာယသ္မန္တော” ပြောဆိုဆုံးမတော်မူကြပါတဲ့၊ “အန ကမ္မံ ဥပါဒါယ” သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုဆုံးမပါလို့ ပြောတဲ့ အခါကာလမှာ ပြောတဲ့ ဆုံးမတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုသနားပြီးတော့ ကရုဏာစိတ်နဲ့ ပြောဆိုဆုံးမဖို့ပါပဲ၊ ပြောစရာ အပြစ်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် သနားရမှာပဲ၊ ဒီကအပြစ်နဲ့ဆိုယင် မကောင်းကျိုးတွေသူ့မှာ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒုက္ခရောက်တော့ မယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုသနားဖို့ပါပဲ၊ ဒီလိုသဘောနဲ့ သနားပြီးတော့ ပြောဆိုဆုံးမရမယ်၊ ပြီးတော့ “ပဿန္တော ပဋိကရိဿာမိ” တဲ့၊ ပြောဆိုဆုံးမတဲ့ အတိုင်းသူ့အပြစ်ကို မြင်သိလာတဲ့အခါကာလမှာ အဲဒီမြင်တဲ့အပြစ်ကိုကုစားပါ မယ်လို့ဝန်ခံတာ၊ သာသနာတော်အတွင်းမှာ နေတဲ့အခါ သာသနာတော်မှာရှိတဲ့ ကျင့်သင့် ကျင့်ထိုက်တာတွေကို ကျင့်ရမှာပဲ၊ ဒီနှစ်တော့ပြီးပါပြီ-ထားပါတော့၊ နောက် နှစ်ဆိုယင် ဒီပဝါရဏာပြုတာကို ပြုတတ်အောင် စောစောကြိုတင်ပြီး နားလည်အောင် လုပ်ထားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

မမေ့ကြပါနဲ့.

အစကထဲက ဆရာသမားများနဲ့ အချိုးကျကျ လေ့လာထားပါမှပေါ့၊ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အချိုးတကျ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ၊ တချို့ကျတော့လဲ အဆင့်မပြေဘူး၊ အဆင့်မပြေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီပြင်နေရာမှာလဲ အကျိုးများ အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ့် လက္ခဏာမရှိဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် မှာ ရဟန်းပြုနေယင်ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှတော့ သာသနာ့တာဝန်တွေဆောင်ရွက် ပါမှပေါ့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့တော့ ဘယ်တော်မလဲ။

ဆရာသမားတွေကိုလဲ ရိုရိုသေသေနေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အခုလိုပင်ပါ ရဏာပြုတယ်ဆိုတာ သံဃာတော်များကို ဆိုဆုံးမဖို့ ဖိတ်မန္တကပြုတာရိုရိုသေ သေတောင်းပန်ရတဲ့ စကားမျိုးဖြစ်မှာ၊ အဲဒီတော့ ပေါ့တီးပေါ့တော့နဲ့ ဒီလိုလုပ် လို့ ဘယ်နေရာကျမလဲ။

ဒီမှာ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အားထုတ်ဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်၊ တရားအားထုတ်ပြီးတော့လဲ မိမိတို့ကဆက်ပြီး သာသနာပြုဖို့၊ ဟောနိုင်၊ ပြောနိုင်ဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုယင်ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီမှာ အချိန်ကြာကြာနေလို့ အလကားပဲ၊ ဒီမှာ ပရိသတ်တွေ များယင်တာဝန်လေးနေတာပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ပဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့တော့ ဒီမှာ သာ သနာတော်အတွက် အကျိုးဆောင်ရွက်စရာမရှိဘူး၊ ဒီမှာနေယင် သာသနာတော် အတွက် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ အကျိုးမဲ့အချိန်တွေ မကုန်ကြပါစေနဲ့။

ကပ္ပိယတွေမှာ အပ်ထားတဲ့ငွေ

အခုသံဃာတွေအတွက် လှူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေတွေလဲရှိပါတယ်၊ စား စရာ သောက်စရာတွေကတော့ မလိုပါဘူး၊ သူ့အချိန်နဲ့သူ လှူကြ၊ ကပ်ကြလို့

(တတိယအကြိမ်)

ပြီးနေပါပြီ။ လှူထားတဲ့ အဲဒီဝတ္ထုငွေတွေဟာ တော်တော်ကြာ နေပါပြီ။ ဒီနှစ်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုးအလျင်အလျင် နှစ်တွေကတည်းက ကပ္ပိယဒကာတွေထံမှာအပ်ထားတာ။ ဒီကလဲ မေးမြန်းတော့ မကြည့်မိပါဘူး။ သို့သော်လဲ ဒီနှစ်မှာ အဲဒါတွေကိုသိရတယ်။ သံဃာလှူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေတွေ တယ်မနဲလှဘူး။ တော်တော်များတယ်။ ဆိုင်ရာဖြစ်တဲ့ သံဃာတွေကို ဒီဝတ္ထုငွေအဖြစ်နဲ့ ဝေလို့တော့နေရာမကျဘူး။ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး လှူဖို့ကလဲ နေရာမကျဘူး။

ဒါကြောင့် အဲဒီဝတ္ထုငွေတွေ ဝေဖို့ကတော့ ဒီက မစီစဉ်ပါဘူး။ ဝတ္ထုငွေတွေဝေတယ်ဆိုယင်လဲ ကပ္ပိယတွေအသီးသီးရှိအုံးမှ သံဃာတွေကိုဝေလို့ဖြစ်မှာ။ သူ့ကပ္ပိယနဲ့သူ ဘယ်ရှိမှာလဲ။ အပ်ထားဖို့မလွယ်ဘူး။ အခုဒီက အဲဒီဥစ္စာတွေကို သံဃာတွေ ဆွမ်းကျွေးဖို့လို့ ဒီကစီစဉ်ပေးထားတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ဝါကလဲကျွတ်နေပြီ။ ဒီနေ့နောက်ဆုံးနေ့ပဲ။ သံဃာလှူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေနဲ့ဒီနှစ်ဝါတွင်းမှာနေတဲ့ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကျွေးဖို့ရာ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။

လပြည့်ကျော် ၃-ရက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ၄-ရက်ဖြစ်ဖြစ် တခြားက လှူမှာလဲရှိတယ်။ အဲဒါသံဃာအတွက်သံဃာဆွမ်း၊ လူဒကာတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ လှူတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ဆောင်ရွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ကလဲ စားစရာသောက်စရာ ပြည့်စုံဦးမှဖြစ်မယ်။ သူတို့လဲ သံဃာအတွက်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သံဃာဝေယျာဝစ္စ ကပ္ပိယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲကိုး။ တမင် ငှားရမယ်ဆိုယင်အခပေးရမှာ။ အခုတော့ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အခ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သုံးဆောင်ဖြစ်အောင်၊ သံဃာတွေလဲ သုံးဆောင်ဖြစ်အောင် ဝတ္ထု ကနေပြီးတော့ ဆွမ်းဘောဇဉ်တွေ ဆက်ကပ်ဖို့ ညွှန်ကြားရတာပဲ။

နောက်လဲ ဝါတွင်းမဟုတ်တဲ့ ဆောင်းကာလတို့၊ နွေကာလတို့ အဲဒီလို ကာလတွေမှာ သံဃာလှူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေဖြစ်လာယင် သံဃာတွေဆွမ်းကပ်ဖို့ပဲ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ခွဲဝေပြီးတော့ လှူမယ်ဆိုလို့ရှိယင် ဝိနည်းနဲ့စပ်ပြီးတော့ အဆင်မပြေတာတွေ ဘာတွေဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မှာ။ သူများပြောစရာ၊

ဩဝါဒဓမ္မအဗ္ဗေ

ဆိုစရာတွေ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ၊ ငွေ
တွေလှူဒါန်းဖို့တော့ ဒီကမညွှန်ကြားဘူး၊ ဆွမ်းကပ်တာကပဲ အပြစ်ကင်းတယ်။

ဆွမ်းမကပ်လဲဘဲ ဒီအဖွဲ့က တာဝန်ယူပြီး ကပ်နေကြတာ ဖြစ်လို့
ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ သံဃာကို ရည်ရွယ်ပြီး လှူတဲ့ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကိုသံဃာ
သုံးဆောင် ဖို့အတွက် အသုံးပြုမှနေရာကျမှာ၊ ဒါကြောင့် သံဃာအတွက်
ဆွမ်းကပ်ဖို့ ပြီး တော့အဖွဲ့မှာလဲ နည်းနည်းတာဝန်ပေးသွားဖို့ ဒီလိုစီစဉ်တာပဲ၊
ဆွမ်းခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေဆွမ်းခံတာကလဲ ရတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့
ဆွမ်းခံရုံနဲ့ မပြည့်စုံဘူး၊ မပြည့်စုံတာကို အဖွဲ့ကတာဝန်ယူပြီးတော့
လှူနေရတယ်၊ အဲဒီလိုအဘက်ဘက် အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ကြရတာပဲ။

အဖွဲ့မှာလဲ လှူတဲ့ဒကာတွေကများလို့ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံပါ
တယ်၊ မဆင်းရဲပါဘူး၊ ဒီကလဲပဲ တစ်နှစ် ၂-ကြိမ်၊ ၃-ကြိမ်လောက် ကပ္ပိယ
တွေ လွှဲပြီးလှူတာများပါတယ်၊ မွေးနေ့တို့၊ နှစ်ပတ်လည်နေ့တို့ အဲဒီလိုနေ့
တွေမှာလဲ တော်တော်များများပါပဲ၊ ဒီကလှူရတယ်၊ ဒါကတော့ တာဝန်မလေး
ပါဘူး။

အရေးကြီးတာကမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ
ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှပေါ့လေ ဘုရားအဆုံးအမတွေကို ဆုံးမတော်မူတဲ့အတိုင်း
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်ဖို့နှင့် သူများတွေကိုလဲ အကူအညီပေးတန်ပေးလုပ်
ရတယ်၊ ဆောင်ရွက်သင့်တာတွေကိုလဲ ဆောင်ရွက်ရတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေရ
ဘူး။

ဒါကြောင့်ဒီနည်းအတိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ပြုလုပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆို
ယင်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျကျနန လေ့လာအားထုတ်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ဖို့၊
ဆောင်ရွက်ရာမှာလဲ ဘုန်းကံကြီးဖို့ချည်း သဘောမထားပဲ သာသနာတော် တိုး
တက်ကြီးပွားအောင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းထားပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ကြဖို့
လိုပါတယ်။

၁၈

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

ဩဝါဒဓမ္မအမွေ

ပူဇော်ရာကာလ ဩဝါဒကထာ

ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်လာခဲ့တဲ့တရား

ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ သာသနာ့ရိပ်သာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော ဝါဆိုဦးလဲတစ်ကြိမ်၊ သီတင်းကျွတ်လဲတစ်ကြိမ် ပူဇော်ကန်တော့နေကြတာပါပဲ။ အင်း-ခဏခဏပူဇော်နေကြတာ၊ ပူဇော်ကန်တော့တိုင်း၊ ပူဇော်ကန်တော့တိုင်းလဲ ထိုက်သင့်တဲ့ ဩဝါဒပေးပြီး သင့်လျော်တဲ့တရားကို ဟောပြောရတယ်။ ဒီတော့အတိုချုပ်ဟောရမှာပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခဏခဏ တရားနာနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်တွေက ကုန်ကုန်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တိုတိုပြောရမှာပဲ။

ကြုံခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေကို လိုလိုလားလားနဲ့ လိုက်နာပြီး ကျင့်သုံးနေယင် အဲဒါအကောင်းဆုံးပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရားကဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းအောင်ကိုယ်တော်တိုင်ကျင့်တော်မူလာပြီးတော့ အဲဒီကျင့်ပုံကျင့်နည်းတွေကို ဟောကြားထားတယ်။ အဲဒီကျင့်ပုံကျင့်နည်းတွေအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လိုက်နာကျင့်ကြံအားထုတ်နေမယ်ဆိုယင် ကောင်းကျိုးတွေရနိုင်ပါတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့

“ဓမ္မကာမော ဘဝံ ဟောတိ” ဓမ္မကာမော- တရားကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဘဝံ-ဘဝန္တော- ကြီးပွားသည်။ ဟောတိ-ဖြစ်၏။ တရားကိုလိုလားသူဟာ ကြီးပွားတယ်-တဲ့။ လိုလားရမယ့်တရားက ဘာတရားတွေတုန်းဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားရာ သီလတရား၊ သမာဓိတရား၊ ပညာတရားတွေပါပဲ။ အဲဒီကုသိုလ်တရားတွေကို လိုလားဖို့ပါပဲ။ ဒီကုသိုလ်တရားတွေကို လိုလိုလားလားနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြရမယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ငါးပါး

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သီလလုံခြုံယင် သီလနဲ့ပြည့်စုံတာပါပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ဥပုသ်နေ့လို နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်တဲ့ အခါကာလမျိုးကျတော့လဲ (၈) ပါးသီလကိုလဲ စောင့်သုံးကြရသေးတယ်။ အခုလို တရားအားထုတ်နေတဲ့ ကာလမျိုးမှာလဲ စားရေး၊ သောက်ရေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေမှာစိုးလို့ (၈) ပါးသီလ စောင့်ထိန်းကြဖို့ ဘုန်းကြီးကညွှန်ကြားထားရပါတယ်။ အဲဒါ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက်သီလတရားပါပဲ။

ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ကတော့ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတရားတွေထက် သူတို့ဆရာသမားများထံမှ အဆုံးအမ ရခဲ့ပြီး သားတွေ များပါတယ်။ ပြီးတော့ စာပေကျမ်းဂန်တွေ သင်ကြားကြည့်ရှုလေ့လာ ကြတာဖြစ်လို့လဲသိကြပြီးသားဖြစ်မှာပဲ။ ပြောစရာမလိုပါဘူး။

မြန်မာပြည်မှာ အင်မတန် တိုးတက်နေပါတယ်

ဗုဒ္ဓါနုဿတိဆိုလို့ရှိယင် သမာဓိဖြစ်ဖို့ အဲဒါလဲ အဆင်ပြေတာပဲ။ ဒီ ဗုဒ္ဓါနုဿတိတရားကိုတော့ ဘုန်းကြီးခဏခဏဟောနေတာပါပဲ။ဘုရားရှိခိုတိုင်း၊ ရှိခိုတိုင်း ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း သမာဓိတရားတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားဂုဏ်ကို အာရုံပြုရတယ်။ ဒီပြင်လဲပဲ သမထဘာဝနာတွေရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ အားထုတ်ကောင်းတဲ့ တရားတွေပါပဲ။ သူနုသာ အားရနေလို့လဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ပညာအတွက် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ကိုဆက် အားထုတ်ဖို့ကလဲ လိုပါသေးတယ်။

အဲ-ဝိပဿနာ ဆိုတာကတော့ ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဘုရားအဖြစ် ရောက်အောင် အားထုတ်ခဲ့တဲ့တရားပါပဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး ရုပ်နာမ်တရား တွေနဲ့ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှုတွေကို သိအောင်အားထုတ်ရတယ်။ အဲဒီနည်းအတိုင်းအခု ဘုန်းကြီးက ဟောပြောညွှန်ကြားပေးနေတာပဲ။ အခုမဟာစည်ယောဂီတွေဟာ ဒီ အတိုင်းပဲ အားထုတ်နေကြပါတယ်။ ဒီတရားကို မြတ်စွာဘုရားက မဟာသတိ

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ပဋ္ဌာန်တရားတော်ဆိုပြီး ဟောကြားထားပါတယ်။ အဲဒီဒေသနာတော်မှာလာတဲ့ အတိုင်းပဲ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ ကြံသိတိုင်း ဒွါရ ခြောက်ပါး၌ထင်လာသမျှတွေကို သတိနဲ့ သိအောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ပြည့်ပြည့် စုံစုံအားထုတ်နိုင်လို့ ရှိယင်ဖြင့် အင်မတန်ကျေးဇူးများပါတယ်။ အဲဒါပြည့်စုံသည် ထက်ပြည့်စုံအောင် ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ အားလဲထုတ်ကြပါ တယ်။

အခုနေအခါကာလ မြန်မာပြည်မှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန် တိုးတက်နေပါတယ်။ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ။ ရှေး အခါဘုန်းကြီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလို့ရှိယင် အဲဒီလို တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန် နည်းပါးပါတယ်။ အားထုတ်ရာမှာလဲ တယ်မလွယ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးတို့ကို ညွှန်ပြပေးတဲ့ မင်းကွန်းဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ညွှန်ပြပေးနေပါတယ်။ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သိပ်မရှိဘူး။ နည်းနည်း ကလေးပါပဲ။ သိပ်မများဘူး။

ရဟန်းထဲကဆိုယင် ဘုန်းကြီးနဲ့အတူ ပါလာတာက တစ်ပါး၊ ဒီပြင်က ရောက်ပြီး အားထုတ်နေတာက တစ်ပါး အဲဒီ ၃-ပါးပဲရှိတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုတာလဲ ပြောပလောက်အောင်မရှိဘူး။ ၂-ယောက်၊ ၃-ယောက်လောက်ပဲရှိဟန် တူပါတယ်။ ဘာမှမများပါဘူး။

အခုဆိုတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန်များတာပဲ။ လူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာမကဘူး ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ များတာပဲ။ အင်မတန် အားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မဟုတ်ဘူး။ အခု ရိပ် သာမှာ လာအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလို့ရှိယင်စာပေကျမ်းဂန် ဗဟုသုတရှိ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အရွယ်အားဖြင့်လဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မဟုတ်ပဲ ဘုန်းကြီးတို့ နဲ့ ၂-နှစ်လောက် ကွာတာတွေလဲ ပါပါတယ်။ ဒီထက် မကွေမကွာ အနည်း ငယ်လောက် ငယ်တာတွေလဲ ပါတာပဲ။ အင်မတန်တော်ကြပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထောက်ပံ့လှူဒါန်းကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အားရစရာပဲ

ကြိုးကြိုးစားစားလဲ အားထုတ်ကြပါတယ်။ အမျိုးသားတွေရော၊ အမျိုးသမီးတွေရော လာရောက်ပြီး အားထုတ်ကြတာ အများကြီးပါပဲ။ အမျိုးသမီး အရေအတွက်ကတော့ ပိုပြီးများပါတယ်။ အဲဒါတွေ မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း တရားတော်ကို လိုလားပြီးတော့ လာရောက်အားထုတ်ကြတာ ပါပဲ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်နိုင်အောင်လို့ သက်ဆိုင်ရာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလဲ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းကြပါတယ်။ ဒီမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ နဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီးနဲ့ ဟိတေသီအဖွဲ့တို့ကလဲ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေကြပါတယ်။

ဟိတေသီအဖွဲ့ကဆိုရင် သံဃာတော်များနှင့် ယောဂီအတော်များများနေ့စဉ်ကျွေးနေတာပဲ။ အင်မတန်အားရစရာကောင်းပါတယ်။ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကောင်းကောင်းအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ မိဘတွေကလဲ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ပြီးလို့ရှိယင်သားသမီးတွေကို အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးကြတယ်။ ဒီလိုပါပဲ အားထုတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အချင်းချင်း စပ်ရာစပ်ရာ အားထုတ်ရန် တိုက်တွန်းပေးကြတယ်။ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဒီလိုတိုက်တွန်းပေးကြတာဟာ ကောင်းပါတယ်။

ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့တရား

ဘုရားအလိုတော်အတိုင်း ဒီလိုတရားအားထုတ်ကြတာဟာ တရားကို လိုလားလို့သာ အားထုတ်ကြတာပါပဲ။ “ဓမ္မကာမော ဘဝံ ဟောတိ” ဓမ္မကာမော- တရားကို လိုလားသူသည်၊ ဘဝံ- ဘဝန္ဓော၊ ကြီးပွားချမ်းသာသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏။

ယခု မျက်မှောက် ဘဝမှာလဲပဲ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေကို ရတတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးတွေလဲ ကောင်းလာတတ်ပါတယ်။ နောင်သံသရာ

(တတိယအကြိမ်)

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

မှာ နိဗ္ဗာန်မရသေးတောင်မှ ကောင်းမြတ်တဲ့ဘဝကိုရပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
တွေ ရနိုင်ပါတယ်။ အင်း- နောက်ဆုံးကျလို့ရှိယင် အရိယာမဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီး
ဆင်းရဲကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက သတိပေးပါတယ်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာရော
ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် အခွင့်ရတုန်းမှာ အားထုတ်ကြဖို့၊ အခုဒီမှာနေတုန်း
ဝိပဿနာ ပညာတွေ ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးကြိုးစားစား အား
ထုတ်ကြဖို့ စိတ်ပါလက်ပါပေါ့လေ မပျင်းမရိ အားထုတ်ကြဖို့ ဘုန်းကြီးက
ထပ်လောင်းတိုက်တွန်းပါတယ်။ သတိပေးပါတယ်။

သတိပေးတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့အလိုရှိ
အပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်
ပြည့်စုံကြလျက် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ လျင်မြန်စွာ
ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

သံဃာ့ဥပုသ်, ပဝါရဏာ, ကထိန်နှင့်စပ်သည့် ဩဝါဒကထာ

ယနေ့ သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရတဲ့ ဥပုသ်နေ့၊ သံဃာ့ဥပုသ် ပြုတယ်ဆိုတာ ဘုရားပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို ရွတ်ဆိုပြီးတော့ ဟောပြုရတယ်။ ဟောပြုပြီးတော့ ပညတ်ထားတဲ့ အဲဒီအာပတ်တွေ သန့်ရှင်းရဲ့လား၊ စင်ကြယ်ရဲ့လား ဆိုတာမေးရတယ်။ “တတ္ထာယသ္မန္တေ ပုစ္ဆာမိ ကစ္စိတ္ထ ပရိသုဒ္ဓါ” စသည်ဖြင့် ယခုရွတ်ပြတဲ့ သိက္ခာပုဒ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ အာပတ်မှကင်းစင်ကြရဲ့လား ဆိုတာ မေးရတယ်။ မေးတော့ အာပတ်သင့်နေလို့ရှိယင်လဲအဲဒါဝန်ခံရမှာပဲ။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ယင်လဲ ဒီအတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်နေရတယ်။ အဲဒီတော့မှ “ပရိသုဒ္ဓေတ္တာ ယသ္မန္တာ တသ္မာ တုဏှိဝ ဧဝ မေတံ ဓာရယာမိ” လို့ ဘာမှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါ အာပတ်မှ စင်ကြယ်တယ်ဆိုပြီး အသိအမှတ် ပြုသွားတယ်။

ယခုပဝါရဏာပြုတဲ့အခါကျတော့ ပဝါရဏာဆိုတာဟာ ပန်ကြားဖိတ် မန္တကပြုတာပါပဲ။ “သံဃံ ဘန္တေ ပဝါရေမိ” ဆိုပြီး သံဃာကိုဖိတ်ကြားပါတယ်။ ဒီဋ္ဌေနဝါ၊ သုတေနဝါ၊ ပရိသင်္ကာယဝါ” ကိုယ်တိုင်မြင်လို့ဖြစ်စေ၊ ကြားလို့ဖြစ်စေ၊ ယုံမှားသံသယရှိလို့ဖြစ်စေ “ဝဒန္တု မံ” တပည့်တော်ကို ပြောကြပါလို့ ဖိတ်ကြားတာပါပဲ။ ဒီလိုပြောတဲ့အခါမှာလဲ “အနကမ္ပံ ဥပါဒါယ” မလိုလားလို့၊ မုန်းလို့ မဟုတ်ဘဲ သနားသောအားဖြင့် မြင်ယင်မြင်သလို၊ ကြားယင်ကြားသလို၊ ယုံမှားရှိယင်ရှိသလို ပြောကြားပါဆိုပြီးတောင်းပန်ဖိတ်ကြားတာပါပဲ။ “ပဿန္တာ” သံဃာကမြင်လို့၊ ကြားလို့ ယုံမှားသံသယရှိလို့ ပြောတဲ့အခါ အပြစ်မြင်လို့ရှိယင် “ပဋိကရိသာမိ” အဲဒီအပြစ်ကို ပြေပျောက်အောင် ကုစားပါမယ်လို့ဝန်ခံ စကားပါပဲ။ အဲဒါကို ပဝါရဏာပြုတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

သင့်တဲ့ အာပတ်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်သိလို့ရှိယင်လဲ ကိုယ်တိုင်ကုစားဖို့ ကိုယ်တိုင်က အာပတ်သင့်မှန်းမသိဘဲ သူတစ်ပါးတို့က မြင်လို့ဖြစ်စေ၊ ကြား

(တတိယအကြိမ်)

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

လို့ဖြစ်စေ ပြောကြားလို့ရှိယင်လဲ ဒေသနာကံနဲ့ ကုစားရမယ့် အာပတ်ဆိုယင် ဒေသနာပြောကြားဖို့၊ နိဿဂ္ဂိ အာပတ်ဆိုယင်လဲ စွန့်ရမယ့် ဝတ္ထုစွန့်ပြီး ဒေသနာပြောကြားဖို့ ဒီပြင် အာပတ်တွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ သင့်မှန်းသိတဲ့အာပတ်ကို ဝိနည်းကံနှင့်အညီ ပျောက်အောင် ကုစားရမှာပါပဲ။ အပြစ်မရှိအောင်နေထိုင်သွားဖို့ကအရေးကြီးပါတယ်။

ပဝါရဏာပြုတဲ့အထဲမှာ ဒုတိယမ္မိ၊ တတိယမ္မိ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဘန္တေပုဒ်က ကပ်ပြီးပါနေပါတယ်။ “ဒုတိယမ္မိ သံဃံ ဘန္တေ” လို့ဆိုလဲ အပြစ်တော့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ဆဋ္ဌမူရင်းနဲ့တော့ မကိုက်ပါဘူး။ ဆဋ္ဌမူကတော့ “ဒုတိယမ္မိ ဘန္တေ သံဃံ၊ တတိယမ္မိ ဘန္တေ သံဃံ” လို့ ဒီလိုဆိုမှကိုက်တယ်။ တတိယမ္မိ အာဂုသော သံဃံ ပဝါရေမိ” စသည်ဆိုဖို့ပါပဲ။ နှစ်ခုစလုံး မှားနေတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ပါဠိကျမ်းဂန်ရင်းတွေမှာတော့ ပါဠိအသုံးအနှုန်းအတိုင်း “ဒုတိယမ္မိ ဘန္တေ၊ ဒုတိယမ္မိ အာဂုသော” စသည်ဖြင့် အာလုပ်ပုဒ်ဆိုရင် ပုဒ် တစ်ပုဒ် တစ်ပုဒ်နောက်မှာ ထားလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒါလေးတွေကိုလဲ အခုသတိပြုထားကြဖို့ပေါ့လေ။

အခုဒီမှာ ပဝါရဏာပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ချို့ ဝါ ၂၀-ကျော်၊ တစ်ချို့ ၃၀-ကျော်၊ ၄၀-ကျော်တောင်ရှိနေပါပြီ။ ပဝါရဏာကိုတစ်နှစ်တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ် ပြုလာခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီ စာတွေ ဘယ်ကျမ်းထဲမှာပါတယ်ဆိုတာ ကြည့်ထားကြပေါ့။ စာကြည့်နိုင်တဲ့အရွယ်တွေပဲ။ တစ်ကျမ်းထဲမဟုတ်ပါဘူး။ မဟာဝါ ပါဠိတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာမှာလဲရှိပါတယ်။ ခုဒ္ဒသိက္ခာ အဋ္ဌကထာ အဲဒီမှာလဲရှိပါတယ်။ ဘယ်မှာရှိရှိပေါ့။ ကိုယ်တွေဖူးတဲ့နေရာမှာ ကြည့်ပြီးတော့ လေ့လာထားယင် ကောင်းပါတယ်။ ဒါကိုက ဒီကအပြစ်ကိုပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စာပေ နဲ့ ညီညွတ်ယင်ပိုပြီးကောင်းတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင်လို့ပြောတာပါ။ ဒီပဝါ ရဏာကိစ္စကတော့ဒီလောက်ဆိုယင်တော်ပါပြီ။

တိစီဝရိကဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ခွင့်ပြုထားသော

လပြည့်ကျော် ၂-ရက်နေ့ဆိုရင် ကထိန်ခင်းမှာ ကထိန်ကို မြတ်စွာ ဘုရားခွင့်ပြုတာက သင်္ကန်းတွေ ဘာတွေကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီးတော့ သုံးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရည်ရွယ်ပြီး ခွင့်ပြုတော်မူထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုအခါ ကာလမှာတော့ တိစီဝရိက အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး တိဝီဝရိတ် ဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကနည်းပါပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါတော့လဲရှိပါတယ်။

ကထိန်ခွင့်ပြုရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကြည့်မယ်ဆိုရင်တိစီဝရိကဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အကြောင်းပြုပြီး ခွင့်ပြုထားတာဖြစ်ပါတယ်။ တိစီဝရိကအဓိဋ္ဌာန် မတင်ဘဲ ဝတ်ရုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်တော့ သင်္ကန်းအတွက် ဘာမှဝန်လေး စရာမရှိဘူး။ ကထိန်မြောက်မြောက် မမြောက်မြောက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူး။ ကထိန်မခင်းလို့လဲ ဘာမှ ကြောင့်ကြစရာမရှိဘူး။ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား အပို သင်္ကန်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသွားနိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီ ပထမကထိန်ခွင့်ပြုတုန်းက ဘုရားထံရောက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ သူတို့က တိစီဝရိကအဓိဋ္ဌာန်တင်ထားကြတာဖြစ်လို့ အဲဒီသင်္ကန်း တွေကိုတခြားမှာထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့မကွာ ယူဆောင်လာခဲ့ကြရတယ်။ သာကေတပြည်မှ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာခဲ့ကြရတာလဲ ခုနစ် ယူဇနာတောင် ဝေးတယ်လို့ဆိုတယ်။ လမ်းခရီးအကြားမှာလဲ မိုးတွေမိပြီး ပါ လာတဲ့ သင်္ကန်းတွေစို၊ ရွံ့တွေလဲနင်းလာခဲ့ကြရတာဖြစ်တော့ အင်မတန်ပင်ပန်း လာကြတာဖြစ်လို့ ဒီလိုဆင်းရဲတွေကို မြင်တော်မူပြီး အဲဒီ တိစီဝရိကဆောင် တဲ့ ရဟန်းတွေကိုအကြောင်းပြုကာ ကထိန်ခင်းဖို့ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့တာပဲ။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

အခန်းတွေများတာ အကျိုးမရှိပါဘူး

တိစီဝရိက်တဲ့ အဲဒီ တိစီဝရိက်ဆိုတာကတော့သင်းပိုင်ရယ်၊ဧကသီရယ်၊ သင်္ကန်းကြီးရယ် အဲဒါတွေကို ချုပ်တဲ့အခါမှာ ၅-ခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၅-ခန်းထက် များလို့ရှိယင် ၇-ခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၉-ခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၁၁-ခန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ချုပ်နိုင်ပါတယ်။ စာထဲမှာ အဲဒီလိုပါနေတာပဲ။

ဒါနဲ့စပ်လို့ မော်လမြိုင် ဦးဩဘာသက စာတစ်အုပ်စီပေးဖူးပါတယ်။ ဦးသုဇာတနဲ့ ဦးသံဝရတို့ကိုလဲ တစ်အုပ်စီပေးခဲ့သေးတယ်။ အဲ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ်တွေလဲ ပါပါတယ်။ သူက ကထိန်ခင်းတဲ့ သင်္ကန်းဆိုယင် အများဆုံး ၁၁-ခန်းရှိတဲ့ သင်္ကန်းဖြင့်သာ ခင်းသင့်တယ်။ ဒီထက် အခန်းပိုယင် ကထိန်မခင်းသင့်ဘူးတဲ့။ ဒီလိုဆိုထားပါတယ်။ ဒီလိုဆိုတာလဲ ဆုံးဖြတ်တဲ့အနေ နဲ့ဆိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အထင်ကိုဆိုတဲ့ အဆိုပါပဲ။ အတိအကျဆုံးဖြတ်ဝံ့ပုံ မရပါဘူး။ သူဟာ ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုလဲ မေးတာပါပဲ။ အဲဒီ ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလဲ အတိအကျတော့ မဆုံးဖြတ်ကြပါဘူး။ ရှေးက စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရေးထားခဲ့တာတွေရှိပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီကစဉ်းစားကြည့်တယ်။ ၁၁-ခန်းထက်ပိုပြီးတော့ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူးဆိုလို့ရှိယင် ၁၁-ခန်းထက်ပိုပြီး အခုကာလမှာကထိန်ခင်းတာတွေကများပါတယ်။ အဲဒီလို ခင်းတဲ့ကထိန်တွေဟာ အကုန်ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ။ ပြီးတော့ ၁၁-ခန်းထက်ပိုများတဲ့ သင်္ကန်းတွေ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူးဆိုယင်အဓိဋ္ဌာန်လဲ မတင်ကောင်းဘူးလို့ ဒီလိုလဲ အဓိပ္ပာယ်ရောက်တယ်။ ကထိန်ခင်းတဲ့သင်္ကန်းဆိုတာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ကောင်းရတယ်။ သူ့အထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်မတင်ကောင်းဘူးလို့တော့ မပါပါဘူး။ အဲဒီစာကို ယူခဲ့မလိုဟာ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မပါလာဘူး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပါဠိ အဋ္ဌကထာတွေထဲမှာ ကထိန်ခင်းလိုသူတွေက အဝတ်အထည်တွေကို ကထိန်လျာအဖြစ်နဲ့ လှူဒါန်းကြတာ၊ အဲဒါကို ကထိန်ခင်းထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပေးတော့ ခင်းမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က နေ့ချင်းပြီး ချုပ်ရဆိုးရတာ၊ အဲဒါအကုန်လုံး ဝိုင်းဝန်းကူညီကြရမယ်၊ ဒီတော့ရှေးတုန်းက ၁၁-ခန်းလောက်ဆိုယင်တော်တော် ချုပ်ကြ၊ ဆိုးကြရမှာ၊ ၅-ခန်းလောက်ဆိုယင် အတော်ဆုံးနေမှာပါပဲ၊ ဒါမှပဲမြန်မြန်ပြီးမှာ၊ သို့သော်လဲ အဝတ်အထည်လိုက်ပြီးတော့ ချုပ်စပ်ကြရာမှာဖြစ်လို့ ၅-ခုထဲနဲ့ စပ်မဖြစ်လို့ရှိယင် ၇-ခု၊ ၉-ခု၊ ၁၁-ခု ဒီလိုချုပ်စပ်ကြဖို့ရှိတာပဲ၊ ခု ဟာအခန်းကလဲစုံမပါဘူး၊ ၆-တို့၊ ၈-တို့၊ ၁၀-တို့မပါဘူး၊ ၅-ခန်းဆိုယင် အလွယ်ဆုံးပါပဲ၊ ၁၁-ခန်းထိအောင် ချုပ်ယင်လဲပြီးမယ်ဆို ပြီးလောက်ပါတယ်၊ ပြီးလို့နဲ့တူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေးက ၁၁-ခန်းထိအောင်ဖော်ပြထားတာ ပါပါတယ်၊ ဒီထက်များယင် မအပ်စပ်ဘူးရယ်လို့တော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့သူကလဲယူဆပါတယ်။

၁၁-ခန်းထက်ပိုလွန်တာ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူးဆိုလို့ရှိယင် အဓိဋ္ဌာန် တင်ပြီးလဲမသုံးဆောင်ကောင်းဘူးဆိုတဲ့ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ကလဲ ရောက်လာမှာပဲ၊ အဓိပ္ပာယ် ရောက်လာတဲ့အတိုင်းလဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးကြမှာပဲ၊ အလျင်တုန်းက နဲ့မတူဘူး၊ ယခုကာလမှာ သင်္ကန်းတွေက ပေါများတယ်၊ သင်္ကန်းလုပ်ငန်းတွေကလဲ အင်မတန် တွင်ကျယ်နေတယ်၊ စက်တွေနဲ့ဆိုတော့ အင်မတန်တွင်ကျယ်နေကြတာပဲ၊ အခန်း တစ်ရာကျော်ထိအောင်တောင် ချုပ်ကြတယ်၊ အမှန်ကတော့ အခန်းတွေများတာဟာ ဘာမှတော့အကျိုးမရှိပါဘူး၊ အခန်းတွေများတော့ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုထင်ပြီးလုပ်နေကြတာပဲ၊ အမှန်ကတော့ ဘာမှ အကျိုးမများပါဘူး၊ အခန်းတွေများတော့ ရှုပ်တာပဲရှိတယ်။

၅-ခန်းလောက်တော်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ အခန်းတွေများလို့အဓိဋ္ဌာန် မတင်ကောင်းဘူး ပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူး ဆုံးဖြတ်လို့လဲမသင့်ဘူး၊ ခုအဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ သူ့အနေနဲ့ တော်တော် သံသယဖြစ်ပြီးရေးထားပါတယ်၊ ဦးဩဘာသဆိုမှတ်တာပဲ၊ ဒီကတော့ ကောင်း

(တတိယအကြိမ်)

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ကောင်းမမှတ်မိပါဘူး၊ သိတော့သိနေတာပါပဲ။ ကြီးမှရဟန်းဖြစ်တာ၊ တံခွန်တိုင်ကဆိုလား၊ ဗဟုသုတတော်တော်ရှိတာပဲ။ သူဟာ ဝိနည်းကိုတော်တော်လေ့လာပုံရပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ် ၃-အုပ်ပေးပါတယ်။ ကြည့်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်ငှားပြီးတော့ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

သည်ကသွားတဲ့အခါ အသေးစိတ်ကလေးတွေကို လာပြီးတော့လျှောက်ထားဖူးပါတယ်။ သည်က လျှောက်ထားကြည့်တော့လဲ ဝိနည်းကို တော်တော်လေ့လာ ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ အင်း-အနေအထိုင်လဲ တော်ပါတယ်။ စာရေးလဲ ဝါသနာပါတယ်။ စိတ်ထင်တဲ့ အတိုင်းတော့လဲ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး။ စိတ်ထင်တဲ့ အတိုင်း အတင်းဆုံးဖြတ်လို့လဲ မသင့်ဘူး။ အငြင်းအခုံတွေဖြစ်နေမှာ။

တိစီဝရိကံအဓိဋ္ဌာန်တင်ထားဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်

လိုရင်းပြောချင်တာကတော့ ကထိန်ခင်းတယ်ဆိုတာက တိစီဝရိကံအဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး သုံးဆောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ ကထိန်မခင်းမီ တိစီဝရိကံ အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားဖို့ရာက အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါကိုဒီက အကြံဉာဏ်ပေးမလို့ပါပဲ။ အဲဒါကိုယ်တော်တွေ အကုန်လုံး ကနေ့ကစပြီးတော့ တိစီဝရိကံ အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားကြဖို့၊ မတင်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိရင်လဲ နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညွှန်ကြားပေးဖို့ပေါ့လေ။

သင်းပိုင်ကို “ဣမံ အန္တရဝါသကံ အဓိဋ္ဌာမိ”၊ ဧကသီကို “ဣမံ ဥတ္တရသင်္ဂံ အဓိဋ္ဌာမိ”၊ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို “ဣမံ သံဃာဋီ အဓိဋ္ဌာမိ” ဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန်တင်ဖို့ပါပဲ။ ပါဠိလေးတွေက တိုပါတယ်။ မခက်ပါဘူး။ အဟောင်းဖြစ်တဲ့သင်္ကန်းတွေ ပရိက္ခာရစောဠ တင်ထားတယ်ဆိုရင်လဲ “ပရိက္ခာရစောဠပစ္စုဒ္ဓ ရာမိ” ဆိုပြီး ပစ္စုဒ္ဓိရုံပြုပြီးတော့မှ အဓိဋ္ဌာန်တင်ဖို့ပေါ့။ ဒီလိုကြိုတင်ပြီး ဆောက် တည်ထားယင် ဘုရားဝိနည်းတော်ကိုလဲ လိုက်နာပြီး ကျင့်သုံးရာရောက်ပါတယ်။ ဒီအတွက်လဲ ကုသိုလ်ပွားတာပါပဲ။ ရက်အနည်းငယ်ဖြစ်လို့

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တာဝန်လဲ မလေးပါဘူး။ ကနေ့ တစ်ရက်၊ နက်ဖြန်တစ်ရက် နှစ်ရက်ပါပဲ။ ၂-ရက်ကလဲပဲ မနက်အာရုံတက်ချိန်မှာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားတဲ့ သင်္ကန်းကို ကိုယ်နဲ့အတူ နီးနီး မှာရှိဖို့ ဒါပါပဲ။ တရားထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်လဲ သင်္ကန်း ၇-ထည်လုံးပါသွားရ မယ်။ ခါးမှာဝတ်နေတဲ့ သင်းပိုင်ရယ်၊ ကိုယ်မှာရုံထားတဲ့ ဧကသီရယ်၊ အပို သင်္ကန်းကြီးရယ်။ တရားထိုင်တဲ့နေရာမှာ ပါသွားရမယ်။ ထိုင်တဲ့နေရာရောက်မှ အသုံးမကျယင် သင်္ကန်းကြီးကို အနီးမှာချထားရမယ်။

အပြင်ဘက်ထွက်ယင်လဲ အရုဏ်တက်တဲ့ အချိန်နဲ့ကိုက်နေမယ်ဆိုယင် ကိုယ်နဲ့အတူပါသွားရမယ်။ ကုဋီတို့၊ ဘာတို့၊ ဒီလိုသွားတဲ့ အခါကာလမျိုးမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲယူဆောင်သွားရတယ်။ အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့အတူရှိဖို့လိုတာ ပါပဲ။ အရုဏ်မတက်တဲ့ အချိန်ဆိုယင်တော့လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နေ့တစ်နေ့လုံး ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး။ ညဉ့်ဦးယံကာလ အရေးမကြီးပါဘူး။ သန်းခေါင်ယံမှာ လဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ အရုဏ်မတက်သေးမီဆိုယင်ဘယ်မှာထားထား အရေးမကြီးပါဘူး။ ထားလို့ရပါတယ်။ အရုဏ်တက်တဲ့အချိန်မှာသာ ကိုယ့်အနီးမှာရှိဖို့ လိုပါတယ်။

အခု ဆွမ်းစားကျောင်းက ခေါက်တဲ့ အချိန်ဟာ အရုဏ်တက်ချိန်မှန် လောက်ပါတယ်ထင်ပါရဲ့။ နေသာနေတဲ့အချိန်ဆိုယင်တော့ နေထွက်ရာအရပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ယင် ရောင်နီလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ စဉ်းငယ်နီနေတဲ့အဲဒီရောင် နီလေးတွေမြင်ရတဲ့ အချိန်ဟာ အဲဒါအရုဏ်တက်တာပါပဲ။ တိမ်ရှိလို့၊ မိုးရွာနေ လို့ခရောင်နီကိုမမြင်ရဘူးဆိုယင်တော့ နာရီနဲ့ကိုက်ကြည့်ပေါ့။ ယခုအခါမှာတော့ ၅-နာရီ ၅-နာရီထက်စောပြီး အရုဏ်တက်ပုံမရပါဘူး။ ၅-နာရီ ၁၅-မိနစ် ၂၁-မိနစ်လောက်မှ တက်ဟန်တူပါတယ်။ အဲဒီအရုဏ်ကိုလဲ ဂရုစိုက်ရမယ်။

ငါးလအတွင်း ဘယ်မှာထားထား ထားလို့ရတယ်

၂-ရက်နေ့ကျတော့ ညနေခင်းမှာ ကထိန်ခင်းပြီး သွားမှာပဲ၊ အဲဒီက နောက်တော့ တပေါင်းလပြည့်အထိ ငါးလအတွင်း တိစီဝရိက်ဆောင်ထားတဲ့ သင်္ကန်းကို ဘယ်မှာထားထား ထားလို့ရပါတယ်၊ ကထိန်ခင်းပြီးယင်ငါးလ အတွင်း ငါးပါးသော အာနိသင် ရနေလို့ပါပဲ၊ အဲဒီအာနိသင် ငါးပါးထဲမှာ “အသမာဒါန စာရ” ဆိုတဲ့ အာနိသင်တစ်ပါး ပါရှိပါတယ်၊ အဲဒါအမည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်တင်တဲ့ တိစီဝရိက် သင်္ကန်းကို မယူဆောင်ဘဲသွားနိုင်တဲ့အာနိသင် တစ်ပါးလဲ ပါရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရုဏ်တက်သောအချိန် တိစီဝရိက် သင်္ကန်းနဲ့ ကင်းပေမယ်လို့ ကထိန်ဒုတိယ သိက္ခာပုဒ်အရအာပတ်မသင့်ပါဘူး။

ဒီတော့လဲ ဆောင်ထားရတဲ့ တိစီဝရိက် သင်္ကန်းအတွက်ဝန်မလေးတော့ ပါဘူး၊ ငါးလအကြားမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကထိန်နုတ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကထိန်နုတ်သည့်အထိပေါ့၊ ကထိန်နုတ်လိုက်ယင်တော့ကထိန်၏ အာနိသင်မရှိ တော့ဘူး၊ ကုန်သွားပါတယ်၊ ကထိန်နုတ်မယ်ဆိုတာကလဲနုတ်ခဲ့ပါတယ်၊မနုတ် တဲ့ပါဘူး၊ သံဃာ့ လာဘ်သင်္ကန်းတွေ သံဃာတော်တွေအတွက် မညီမမျှဖြစ်နေ တဲ့အခါကာလစသည်တို့မှာ နုတ်တန်ယင်နုတ်ရပါတယ်။

ကထိန်ဆိုတာ တစ်နှစ်မှတစ်ကြိမ်ပဲခင်းရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကနှစ် ကြိမ်ခွင့်မပြုပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ကြိမ် ခင်းပြီးသော်လဲ နောက်ထပ် ကထိန်ဒကာပေါ်လာယင် ခင်းပြီး ကထိန်နုတ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခင်းကြတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးပါတယ်၊ အဲဒါဟာ မလျော်ပါဘူး၊ ပါဠိအဋ္ဌက ထာတွေမှာ နှစ်ကြိမ်ခင်းတဲ့ ထုံးစံမရှိပါဘူး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကထိန်နတ်ရတဲ့အကြောင်းရှိပါတယ်

လာဘ်ရလာတဲ့ သင်္ကန်းတွေကို ကထိန်ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာသာရပြီး ကထိန်မခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမရဘူး။ ဒီတော့ သံဃာတွေမှာလာဘ်လာဘမမျှမတ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေ ကထိန်ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မပန်မကြားဘဲ ဝေပေးနေလို့ကလဲမဖြစ်ဘူး။ ပန်ကြားရာမှာ ကထိန်ခင်းရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးထဲ ပင်မပါဘဲဖြစ်နေပါက ပန်ကြားမှုမမြောက်ဘဲဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ပန်ကြားရမှာ လဲမလွယ်ဘူး။

လိုရင်းကတော့ ရလာတဲ့ သင်္ကန်းလာဘ်တွေကို ကထိန်မခင်းတဲ့သံဃာ တွေပါ မျှမျှတတ ဖြစ်စေလိုတဲ့အတွက် ကထိန်နတ်ခွင့်ပြုထားတာ ထင်ရှားပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ကထိန်နတ်ပြီး ရရှိလာတဲ့ သင်္ကန်းတွေကို ကထိန်မခင်းရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပါ ဝေးမျှပေးနိုင်ဖို့ နတ်ရတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ခင်းဖို့ကထိန် နတ်ခွင့်ပြုတာမဟုတ်ပါဘူး။

ကထိန်အာနိသင်ငါးပါး

ကထိန်အာနိသင် ငါးပါးကတော့ ကထိန်တိုင်းမှာ ထည့်ပြီးဟောနေကြ တာဖြစ်လို့မို့ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အလျဉ်းသင့်တဲ့အခါ စကားစပ်လာတာနဲ့ပြောရအုံးမှာပဲ။

၁။ အနာမန္တစာရ၊ ၂။ အသမာဒါနစာရ၊ ၃။ ဂဏဘောဇန၊ ၄။ ယာဝဒတ္တ ဝရ၊ ၅။ ဇယာစတတ္ထ ဝရပျိဒ၊ အဲဒီငါးပါးပါပဲ။

၁။ အနာမန္တစာရ ဆိုတာ ကထိန်မနုတ်မချင်းဘောဇဉ်ဖြင့်ပင့်ဖိတ် သည်ကို လက်ခံထားတဲ့ရဟန်းဟာ ထင်ရှားတဲ့ရဟန်းကို မပန် ကြားဘဲတခြားဒါယကာအိမ်သို့သွားနိုင်ပါတယ်။ စာရိတ္တသိက္ခာ ပုဒ် ဖြင့်အာပတ်မသင့်တဲ့အကျိုး၊

(တတိယအကြိမ်)

- ၂။ အသမာဒါနစာရ အကျိုးဆိုတာ အမည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်တင်ထား တဲ့ တိစီဝရိကံသင်္ဃန်းကိုမယူပဲ အရုဏ်တက်ချိန်မှာသင်္ဃန်းနဲ့ ကင်းနိုင်တဲ့ ဒုတိယကထိနသိက္ခာပုဒ်ဖြင့် အာပတ်မသင့်တဲ့ အကျိုး၊
- ၃။ ဂဏဘောဇန အကျိုးဆိုတာ ထမင်းစတဲ့ဘောဇဉ်ငါးပါးအမည် နဲ့ပင့်ဖိတ်ရာမှာ လေးပါး၊လေးပါးထက်အလွန်တပေါင်းတည်း ခံပြီး စားပေမယ်လို့ ဂဏဘောဇနသိက္ခာပုဒ်ဖြင့်အာပတ်မသင့် တဲ့အကျိုး၊
- ၄။ ယာဝဒတ္တဝရ အကျိုးဆိုတာ သင်္ကန်းကို အဓိဋ္ဌာန်ဝိကပ္ပနာ မပြုဘဲ ဆယ်ရက်ထက်လွန်သော်လဲ ပထမကထိန သိက္ခာပုဒ် ဖြင့်အာပတ်မသင့်တဲ့အကျိုး၊
- ၅။ ယောစတတ္ထစီဝရပ္ပါဒ အကျိုးဆိုတာအဲဒီကထိန်ခင်းတဲ့ကျောင်း ဝါဆိုခေတ်အတွင်း ဥပစာရ၌ ပျံလွန်တော်မူတဲ့ ရဟန်း၏ မတကသင်္ကန်း၊ သံဃာအားလှူသော သံဃဒိန္နသင်္ကန်းကျောင်း ၏ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ လယ်ယာစသည်က ယူဆောင်အပ်သော သံဃိက တတြုပ္ပါဒ သင်္ကန်းစတဲ့ သံဃိက သင်္ကန်းဟူသမျှ ကထိန် ခင်းသောရဟန်းတို့အားသာ ရနိုင်တဲ့အကျိုး။

ကထိန်ခင်းတဲ့ ရဟန်းရနိုင်တဲ့ အကျိုးငါးပါး၊ ကထိန်အာနိသင်ငါးပါး ဆိုတာအဲဒီ အကျိုးငါးပါး-တဲ့၊ ဘုရားလက်ထက် အစဦးလောက်တုန်းကတော့ တိစီဝရိကံ အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး သုံးဆောင်ကြဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ နောက် တော့မှ ပရိက္ခာရစောဠတင်ပြီး သုံးဆောင်ဖို့ကိုလဲ ခွင့်ပြုတော်မူရတာပါ။

ဝါဆိုသံဃာတွေနဲ့ဆိုင်တယ်

နောက်တစ်ခုကတော့ နက်ဖန်ဆိုယင် သံဃာတွေအတွက် သံဃိက ပစ္စည်း တွေကို ဝေဖို့ရှိပါတယ်၊ အရင်ရှိနေတဲ့ သင်္ကန်းတွေကလဲ ၆၀ ကျော် ရှိ လောက်ရှိပါတယ်၊ တစ်နေ့ကလဲ ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ဆုံးတာကို အကြောင်း ပြုပြီး သံဃိကလှူတဲ့ သင်္ကန်းကလဲ ၅၀-လောက်ရှိမယ်၊ အဲဒီ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သံဃိကသင်္ကန်း တွေကို ဝေပါလိမ့်မယ်၊ ကထိန်မခင်းရသေးပေမယ့် ကထိန်လ တစ်လအတွင်း မှာ ပုရိမဝါကျွတ်တဲ့ သံဃာတွေနဲ့ဆိုင်တယ်၊ ကထိန် ခင်းထားပြီးသား ဆိုလို့ ရှိယင်လဲ အဲဒီသံဃာတွေပါ ဆိုင်တာပဲ၊ ခေတ္တ ခဏ ရောက်လာတဲ့ အာဂုဏ္ဏတွေနဲ့ လဲဆိုင်တယ်၊ ပထမဝါကျွတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တော့ မဆိုင်ဘူး။

အခုအဲဒီ သံဃိကသင်္ကန်းတွေကို ဝေမယ်ဆိုလို့ရှိယင် တစ်ပါးတစ်စုံစီ ဝေတောင် ကုန်ဦးမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ပိုနေဦးမှာပဲ၊ ကြာကြာနေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုယင် ပထမဝါမဆိုပေမယ့်လို့ ဝေတာပဲကောင်းပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားရဟန်း တွေက ကြာကြာနေမှာ မဟုတ်တော့ ဝေဖို့လိုမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ နာယက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်လဲ သူတို့မှာမလိုပါဘူး၊ သူတို့မှာ လာဘ်လာဘတွေပေါ့ ပါတယ်၊ ဝေတာလဲ သူတို့ကလက်မခံပါဘူး၊ ဒီမှာအခုရှိ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး သဘောတူပြီးတော့ ဝေသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဝေကြဖို့ ပါပဲ၊ ပိုနေတာတွေကိုတော့ နောက်ရမှာနဲ့ရောပြီး ဝေဖို့ထားလိုက်ပေါ့၊ အဲဒါ သံဃာတော်များကို ပန်ကြားပါတယ်၊ အခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သဘောတူလို့ရှိ ယင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံး သာဓုခေါ်ကြပါ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

ကထိန်ခင်းမည့်နေ့ ကထိန်ခင်းရာ ဩဝါဒကထာ

ကထိန်ဆိုတာကတော့ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကျောင်းတွေမှာ ခင်းနေကြတာဖြစ်လို့မို့ ဗဟုသုတရှိပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေများပါလိမ့်မယ်။ ကထိန်ရယ်၊ သိမ်ရယ်ဆိုတာတွေဟာ ပြောစရာအင်မတန်များတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ပြောစရာ များသလောက်ကို ပြောနေလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီမှာသင့်တော်ရုံ အများအားဖြင့်ဆောင်ရွက်နေကျ၊ ခင်းနေကျလောက်ကိုသာပြောရမှာပဲ။

ကထိန်သင်္ကန်းကို ဒါယကာကလှူတဲ့အခါမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်စူးပြီး ပုဂ္ဂလိက မလှူကောင်းဘူး။ သံဃာကိုလှူရတယ်။ ပုရိမဝါမှကောင်းစွာထတဲ့ ပုရိမဝါသား ရဟန်းများကိုသာ လှူရတယ်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှာ ဝါကပ်ပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ပဝါရဏာပြုကြတဲ့ရဟန်းသံဃာတွေကို ပုရိမဝါမှကောင်းစွာထတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ဆိုရတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ ကထိန်ခင်းထိုက်တယ်။ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှာ ဒုတိယဝါကပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိယင် အဲဒါကထိန်ခင်းခွင့်မရတော့ဘူး။

ကထိန်သင်္ကန်းကို လှူစဉ်က သံဃာကို လှူတာဖြစ်ပေမယ့်လို့ ခင်းတဲ့ အခါကျတော့သံဃာများကရွေးပြီး ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေးပြီးခင်းကြရတယ်။ ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာကလဲ သင်္ကန်းနှစ်ပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အဲဒီလို နှစ်ပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိယင် အဲဒီကျောင်းမှာရှိတဲ့ မထေရ်ကြီး၊ အဲဒီမထေရ်ကြီးဟာ ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကထိန်ခင်းမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့အင်္ဂါ ရှစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီအင်္ဂါရှစ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံစေရတယ်။ မပြည့်စုံလို့ရှိယင်လဲသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြည့်စုံအောင် သင်ပြပေးရင်ရတာပါပဲ။

ပေးသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်္ကန်းပေးတဲ့အခါမှာ စတုဂ္ဂ (အနည်းဆုံး လေးပါးရှိတဲ့) သံဃာနဲ့ သိမ်ထဲမှာသွားပြီးတော့ ဥတ္တိဒုတိယ ကမ္မဝါစာနဲ့ပေးရတယ်။ ကထိန်နာရဟ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ငါးပါးပေါ့။ ဒီလိုပေးပြီးတဲ့အခါကာလမှာ ခင်းမယ့်သင်္ကန်းက ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်ဖြစ်လို့ရှိယင် အရင်ကအဓိဋ္ဌာန်တင်ထား

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တဲ့ သင်းပိုင်ရှိကအဟောင်းဖြစ်တဲ့ သင်းပိုင်ကိုပေါ့၊ ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုရတယ်၊ ပစ္စုဒ္ဓါရ် ပြုတယ်ဆိုတာ-

“ဣမံ အန္တရဝါသကံ ပစ္စုဒ္ဓရာမိ” လို့-

ဆိုပြီး အလျင်အဓိဋ္ဌာန် တင်ထားတာကို နုတ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ၊ ပြီး တော့ ကထိန်ခင်းမယ့် အသစ်ဖြစ်တဲ့ သင်းပိုင်ကို ကပ္ပဗိန္ဒုထိုးပြီးတော့-

“ဣမံ အန္တရဝါသကံ အဓိဋ္ဌာမိ” လို့

ဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန်တင်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီးတော့ အဲဒီ သင်းပိုင်ကို ကထိန်ခင်းရတယ်၊ ခင်းတော့-

“ဣမိနာ အန္တရဝါသကေန ကထိနံ အတ္ထရာမိ”

လို့ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကဆိုပြီးခင်းရတယ်။

ပြီးတော့မှ ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မထေရ်ကြီးဖြစ်ယင်-

“အတ္ထတံ အာဝုသော သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော အနမောဒထ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

မထေရ်ငယ်ဖြစ်လျှင်-

“အတ္ထထံ ဘန္တေ သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော အနမောဒထ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ဆိုပြီးတော့ တခြားသံဃာတွေ အနမောဒနာ ပြုကြဖို့ရာ တိုက်တွန်းပေးရတယ်၊ အဲဒါ ပြီးတော့မှ ကျန်သံဃာတွေက ဗုဂ္ဂိုလ်မထေရ်ကြီးဆိုလျှင်-

“အတ္ထတံ အာဝုသော သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော အနမောဒါမ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

မထေရ်ငယ်များက-

“အတ္ထထံ ဘန္တေ သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော အနမောဒါမ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ဆိုပြီးတော့ အနမောဒနာ ပြုကြရတယ်၊ အဲဒါ ကထိန်ခင်းခြင်း ကိစ္စပြီးသွား တာပါပဲ၊ ဒါတွေ ဝိနည်းမဟာဝါ ကထိနက္ခန္ဓကမှာ အပြည့်အစုံပါနေတာဖြစ် လို့ ခင်းကြတဲ့အခါ ကာလတိုင်း ဒီလိုခင်းကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါ သင်း ပိုင်ကို ခင်းပုံပါပဲ၊ ဧကသီဆိုလို့ရှိယင်-

သြဝါဒဓမ္မအဗ္ဗေ

ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုတဲ့အခါ-

“ဣမံ ဥတ္တရသင်္ဂံ ပစ္စုဒ္ဓရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

အဓိဋ္ဌာန်တင်တဲ့အခါ-

“ဣမံ ဥတ္တရသင်္ဂံ အဓိဋ္ဌာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ခင်းတဲ့အခါ-

“ဣမိနာ ဥတ္တရသင်္ဂေန ကထိနံ အတ္ထရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးဆိုလျှင် ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုတဲ့အခါ-

“ဣမံ သံဃာဋီ ပစ္စုဒ္ဓရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း-

အဓိဋ္ဌာန်တင်တဲ့အခါ-

“ဣမံ သံဃာဋီ အဓိဋ္ဌာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း-

ခင်းတဲ့အခါ--

“ဣမာယ သံဃာဋီယာ ကထိနံ အတ္ထရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း

ဆိုပြီးခင်းကြရပါတယ်။ ကျန်ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စတွေကတော့ အတူတူပါပဲ။ သင်းပိုင်ခင်းစဉ်ကဆောင်ရွက်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ကထိန်ခင်းတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဒီလောက်ဆိုရင် ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ။

ပိဏ္ဏပါတ်ဂူတင်ဆောင်တဲ့ ရဟန်းများမှာ အနာမန္တစာရ ဂဏဘောဇန အကျိုးအာနိသင်ကို ရဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့အဲဒီဂူတင်ဆောင် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီဆွမ်းမျိုးကို မစားဘဲ ဆွမ်းခံစားတဲ့အကျင့်ကို ကျင့်နေလို့ ပါပဲ။ တိစီဝရိက် ဂူတင်မဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ အသမာဒါနစာရ အကျိုးကို မရပါဘူး။ သူကတော့လဲ တိစီဝရိက် ဆောင်ထားခဲ့တာ မဟုတ်တော့ အစက တည်းက ဒီတာဝန်ကင်းနေလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ ပုံသကူဆောင်တဲ့ ရဟန်းမှာလဲ စီဝရပွါဒ အကျိုးမရပါဘူး။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲအစကတည်းက ပုံသကူသင်္ကန်းမှ တစ်ပါး အခြားသင်္ကန်းမသုံးဆောင်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဝဇီရဗုဒ္ဓိဋီကာ၌ ပိဏ္ဏ ပါတ်ဂူတင် မဆောင်သူများသာ အနာမန္တစာရ ဂဏဘောဇနအကျိုးရသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တိစီဝရိက် အဓိဋ္ဌာန်တင်သော ရဟန်းအားသာ အသမာဒါန

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အကျိုးကို ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုံသကူမဆောင်သူအားသာ စီဝရပ္ပာဒ အကျိုးကို ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်းဆိုထားပါတယ်။

ပြီးတော့ ဝိဘင်းပါဠိတော်တွင် စီဝရဒါနသမယ၌ ခွင့်ပြုထားသော ပရ မွရဘောဇန အကျိုးကိုလဲ ရနိုင်သေးပါတယ်။ ပရမွရဘောဇနဆိုတာ နောက်မှ ပင့်ဖိတ်ထားသူ၏ ဘောဇနကို ရှေးဦးစွာ စားလို့သင့်တဲ့ အာပတ်ပါပဲ။ အဲဒီ ပရမွရဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် သင့်နိုင်တဲ့ အာပတ်လဲ မသင့်တဲ့ အကျိုးပါဝင် ပါတယ်။ အဲဒါကလဲ ကထိန်အာနိသင်ထဲမှာ တိုက်ရိုက်မပါပေမယ့်လို့ အခုလို ဝီဝရကာလမှာ သူလဲရောပြီးတော့ ပါဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီ စီဝရကာလမှာ အကျိုး ၆-ပါး။

အခင်းမမြောက်တဲ့ သင်္ကန်းတွေ

ကထိန်အခင်းမမြောက်တဲ့ သင်္ကန်းတွေဆိုတာ ၂၄-မျိုးတောင်ပဲ။ အဲဒါ တွေကိုတော့ ဒီမှာပြောနေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဝိနည်းမဟာဝါ အဋ္ဌကထာမှာကြည့် ကြပါလို့ညွှန်ပြလိုပါတယ်။ သူ့ဟာက အင်မတန်များလဲများ။ ပြောရမှာတွေက လဲ ရှည်လျားတာပဲ။ အခုခင်းနေတဲ့ သင်္ကန်းတွေဟာ ချုပ်တဲ့ဆိုးတဲ့ဆိုင်တွေကို က နားလည်ပြီးသား ဖြစ်နေကြတာဖြစ်လို့ ကထိန်ခင်းအပ်တဲ့ သင်္ကန်းတွေသာ ဖြစ်ဖို့ရှိပါတယ်။

အခင်းမြောက်တာတွေက ၁၇-ပါး

အခင်းမြောက်တာတွေကလဲ (၁၇) မျိုး၊ သူလဲ ပြောစရာတွေများတာ ပဲ။ ကထိန်နဲ့သိမ်ဆိုတာ သံဃာ့ကိစ္စတွေနဲ့ သံဃာ့ဝိနည်းနဲ့ စပ်နေတာဖြစ်လို့ ဆောင်ရွက်တဲ့အခါကာလမှာ သတိကြီးကြီးထားပြီးတော့ စိစစ်ကြရတယ်။ မြတ် စွာဘုရားကို ရိုသေလေးစားသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားပညတ်တဲ့ သိက္ခာ ပုဒ်တွေကိုလဲ ရိုသေလေးစားကြရပါတယ်။

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း
မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့ တရားတော်တွေကို ရိုရိုသေသေ လေးလေး
စားစားနဲ့ လိုက်နာပြီးတော့ မိမိတို့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို
လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ ရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ-

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လပြည့်နေ့ သြဝါဒကထာဒေသနာ

ဒီနှစ်ပိုပြီး သြဝါဒပေးစရာ အကြောင်းလေးတွေရှိတယ်

တရားဟောစရာတွေ ၂-ရက်လောက်တော့ ပြီးသွားပါပြီ။ နောက် ၁-ရက်စာပဲရှိတော့တယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း ၄-ပါး၊ နေ့လယ်ပိုင်း ၄-ပါး၊ ၈-ပါး၊ နှစ်ရက်ဆိုတော့ ၁၆-ပါး၊ နက်ဖြန် မနက်နဲ့ နေ့ ၈-ပါးကျန်သေးတယ်။ တရားဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်ကြည်လင်ပြတ်သားပါတယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။ အသံချဲ့စက်ကလဲ ဝေးပေမယ့် ဟိုကနေပြီးတော့ ကြားရတယ်။

တော်ပါတယ်။ သူတို့တရားတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာအင်မတန်ကောင်းတာပဲ။ နက်ဖြန်ခါ ညနေပိုင်းမှာ ဒီကလဲ သြဝါဒပေးစရာရှိတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပဲ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သာသနာရေးဆိုင်ရာ သြဝါဒပေးရတယ်။ အင်း နှစ်တိုင်းထက် ဒီနှစ်ပိုပြီးတော့ သြဝါဒပေးရမယ့်အကြောင်းလေးတွေရှိနေပါတယ်။ အဲဒါ ၄-နာရီခွဲကနေ ၅-နာရီခွဲအပြီးပေါ့။ ၄-နာရီခွဲမတိုင်မီ စီစဉ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားဟောမယ့်နေ့ခင်း အစီအစဉ်တွေစီစဉ်ထားဖို့ပါပဲ။ ညတရားပွဲတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှုပ်ထွေးမကုန်အောင်ပေါ့။ သြဝါဒတရားကိုတော့ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်မှာ စီစဉ်ဖို့ပါပဲ။ တာဝန်နည်းနည်းလေးတယ်။ တစ်နာရီမဟုတ်တာတောင်မှ အဆုံး ၄၅-မိနစ်လောက်တော့ နားရမှာပဲကောင်းမှာ။ အဲဒီနေ့ကျတော့မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ အထူးသတိပြုဖို့ သတိပေးဟောပြောရဦးမယ်။

မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း ကိုယ်တိုင်လဲ အားထုတ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲပဲ ဟောပြောညွှန်ကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ ကဲ့ရဲ့

ဩဝါဒဗျူဟာဗျူဟာ

ဖွယ်ကင်းပြီး ချီးမွမ်းဖွယ်အမြဲဖြစ်နေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာလုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထူးသတိပြုဖို့ရာ နက်ဖြန်ကျမှဘဲ ပြောပါမယ်။ အခုမပြောသေးပါဘူး။

အရှင်အာနန္ဒာရဲ့အမေး မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဖြေ

တရားဟောတဲ့နေရာမှာ ဟောတိုင်း၊ ဟောတိုင်း ဝိပဿနာတရားဆိုတော့ အရေးကြီးတဲ့တရားပါပဲ။ နက်ဖြန်ကျတော့ အဲဒီဥစ္စာပြောရဦးမယ်။

သံဃာတွေ သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံရမယ်တဲ့။ သုပ္ပဋိပန္န- ကောင်းစွာ ကျင့်တယ်ဆိုတာကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ အကျဉ်းအားဖြင့် ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ပါဠိတော်မှာလဲပဲ အင်္ဂုတ္တိုရ် တတိယအုပ်မှာ ရှိပါတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာကမေးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားထားကာ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ သုပ္ပဋိပန္န-ကောင်းစွာ ကျင့်ရတဲ့အကျင့်ပါပဲ။ သီလ၊သမာဓိ၊ပညာဒီ ၃-ခုကို ကျင့်ရမယ့်အကျင့်ပါပဲ။

သီလအကျင့် သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နဲ့တောင်မှ မပြည့်စုံရင် နေရာမကျဘူး။ သီလကတော့ ဝိပဿနာရဲ့ အခြေခံဖြစ်လို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သီလကချွတ်ယွင်းနေတတ်တယ်။ အဲဒါ မချွတ်ယွင်းရအောင်နဲ့ သူများအပြစ်တင်စရာမရှိအောင် သီလကို အထူးဂရုစိုက်ကြမှပဲ။ သမာဓိ၊ပညာတွေကို ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြရတယ်။ အားထုတ်ပြီးတော့လဲ နောက်တော့ အားမထုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းနေရင် နေရာမကျဘူး။ ဆက်ပြီးအားထုတ်နေမှ ကောင်းတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မိမိတို့နေရာရောက်လဲ အားထုတ်ဖို့ပဲ

အားထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပရိသတ်မရှိလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တစ်ပါးတည်းအားထုတ်ဖို့ပဲ။ ဒီကတော့ သွားစရာရှိလို့ တစ်ပါးတခြားရောက်နေလဲပဲ ရွတ်တန်တာလေးတွေ အတိုချုပ်ပေါ့လေ ရွတ်ပြီးတော့ မေတ္တာလဲပွားများ၊ ဝိပဿနာလဲပဲ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်ရောက်ရောက် တတ်နိုင်သမျှအားထုတ်ရတာပဲ။

ဟို-အနောက်နိုင်ငံတွေ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာလဲပဲပရိတ်သတ်တွေဘာတွေစုဝေးစရာ သိပ်မရှိလှပါဘူး။ အဲဒီလို အခါမှာလဲကိုယ်ဟာကိုတစ်ပါးတည်းပဲ တစ်ချို့နေရာကျတော့လဲ ဒီကပါလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူတကွ ဘုရားရှစ်ခိုး၊ အတိုချုပ်နှလုံးသွင်းကြ၊အားထုတ်ကြတယ်။ ကိုယ်တစ်ပါးတည်းရှိတဲ့အခါမှာလဲ ကိုယ်တစ်ပါးတည်းပဲပေါ့။ ဒီလိုအချိန်ရသလို အားထုတ်ရတာပဲ။ အမြဲမပြတ်နှလုံးသွင်း၊ အားထုတ်နေတာပါပဲ။ အဲဒါ အထူးပဲအရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒါတွေ ပေါ့လျော့ပြီးတော့ နေတတ်တယ်။ အခုဒီနှစ်ပတ်လည်ပူဇော်ပွဲလာရောက်တဲ့အခါမှာ ဒီကအလေ့အထတွေကို လေ့လာကြရတယ်။ လေ့လာပြီးတော့ မိမိတို့ နေရာပြန်ရောက်တဲ့အခါကာလ ဒီလိုပဲ ရှိရှိသေသေလေးလေး စားစားအားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ ဒီမှာညနေပိုင်းဆိုယင် ရွတ်ဖတ်စရာတွေ အများကြီးပဲ။ မနက်ပိုင်းမှာတော့ ရွတ်ဖတ်စရာကို တပည့်တော်က များများပေးမထားပါဘူး။ ဒါကတရားအားထုတ်ဖို့ရာ အချိန်များများ ရအောင်လို့ပဲ။ ပရိသတ်ကလဲပဲ နည်းနည်းချင်း နည်းနည်းချင်း ပိုင်းထားပါတယ်။ ပါတိမောက်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ တစ်ပိုင်းချင်း၊ တစ်ပိုင်းချင်းထားတာပဲ။

ပရိသတ်ကတော့ဖြင့် များသောအားဖြင့် မေတ္တာသုတ်လောက်ပါပဲ။ တခြားသုတ်တွေကို တယ်မရွတ်ပါဘူး။ ပါတိမောက်ကိုတော့ အကုန်လုံးရွတ်နေတာပါပဲ။ တစ်လ၊တစ်လအကြိမ်ပေါင်း ၃၀-လောက်ထက်ဒီထက်မနည်းပိုင်းပြီး

(တတိယအကြိမ်)

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ရွတ်နေတာပါပဲ။ နောက်မေတ္တာပို့ပါတယ်။ အားလုံးပေါင်း ၁၅-မိနစ်လောက် ကြာပါတယ်။ ဝိပဿနာကိုတော့ ၄၅-မိနစ်လောက် ရှုမှတ်ပါတယ်။ အဲဒါအမြဲ တမ်းအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီအဟောင်းတွေနဲ့ ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့လေ အားထုတ်စ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ သူတို့ကို ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ကတော့ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ရမယ်။ အခုဒီနှစ်ပတ်လည်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီ မှာဘုရားရှိခိုးလာကြဖို့ပေါ့။ ပါတိမောက် ရွတ်တာတို့၊ ပရိတ်ရွတ်တာတို့ ဒါ တွေကိုတွေ့ကြုံရတော့ မိမိတို့လဲပဲ အဲဒီလိုဆောင်ရွက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ဝိပဿနာကိုလဲ ကိုယ်ရှုမှတ်နေကျအတိုင်း ရှုမှတ်နေဖို့ကောင်း ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာသာမဟုတ်ဘူး။ အားလို့အလုပ်မရှိရင် ဒီပြင်အချိန်တွေမှာ လဲ ဝိပဿနာရှုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ သူများ တွေကိုသာဟောပြီး ကိုယ်ကအားမထုတ်ဘဲနေရင် လိုနေတာပေါ့လေ။ ကိုယ်က လဲအားထုတ်နေမှကောင်းတာ။

အဲဒါတွေကို နက်ဖြန်ကျမှ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာလေးတွေ ထပ်ပြော ပါဦးမယ်။ သမာဓိ၊ ပညာတွေ ပြည့်စုံနိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊လောကုတ္တရာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါ

စေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

ဖြစ်ဆဲတရားရှုဖို့ရာပြထားတယ်

ဆရာသမားတွေ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း မပြတ်ရှုမှတ်နေဖို့ပါပဲ။ ရှုမှတ်ရတာလဲ သက်တော့မသက်သာလှဘူး။ သူကလဲ ခဏလေးမဟုတ်ဘူး။ တတ်နိုင်ယင်တော့မပြတ်ကိုရှုမှတ်ဖို့ပဲ။ တစ်နာရီထိုင်ပြီး မှတ်ဖို့ရာညွှန်ကြားတယ်။ ပထမတစ်နာရီလောက်တော့ ထိုင်ပြီးမှတ်မှ စိတ်ကတော်တော်ကလေး တည်ငြိမ်ပြီး သွားတတ်တယ်။ တစ်နာရီထိုင်ပြီးနောက် ဒီပြင်တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှုမှတ်ဖို့ရာပဲ။ စင်္ကြံလျှောက်ပြီးတော့လဲ အားထုတ်ရှုမှတ်နိုင်တယ်။ ခဏတဖြုတ်လှဲပြီးတော့လဲ အားထုတ်နိုင်တယ်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီးတော့လဲ အားထုတ်နိုင်တယ်။ အဲဒါက တစ်နာရီပြည့်ပြန်တော့ တစ်နာရီထိုင်ပြီးတော့ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီကျတော့ တစ်နာရီထက်ပိုပြီးထိုင်နိုင်သလောက်လဲ ထိုင်အားထုတ်နိုင်တာပဲ။

ဟိုဟိုဒီဒီအကြောင်းအရာတွေ စဉ်းစားနေရုံနဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တွေကို သိတာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တွေကိုကိုယ်တိုင်ရှုနေမှသိတာ။ မရှုမှတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်တိုင်မသိဘူး။ စာထဲပေထဲပါတဲ့အတိုင်း မှတ်သားထားတာက သညာဘဲ။ အဲဒါပညာမဟုတ်ဘူး။ အမှတ်သညာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အစကတည်းက အမှတ်သညာက ပြည့်စုံပြီးသားပဲ။ သူနဲ့အတူတကွဖြစ်တဲ့စိတ်၊ ရုပ်၊ နာမ်တွေ အလိုလိုပြည့်စုံပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒါကိုယ်တိုင်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာထဲကပါတဲ့အတိုင်း မှတ်ထားလို့သိတာ။

အခုတော့ ဒီမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ရုပ်၊ နာမ်တွေဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ်နေတာဖြစ်လို့မို့ အဲဒါတွေကို ကိုယ်တိုင်သိနေတာ။ စာပေလာကို သညာနဲ့ မှတ်ထားလို့သိရတဲ့ အသိတရားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာသညာနဲ့သိတဲ့

(တတိယအကြိမ်)

အသိမျိုးပဲ၊ ရုပ်၊နာမ် တရားတွေကို တကယ်သိတယ်ဆိုတာ သူတို့ဖြစ်ဆဲဖြစ်ဆဲ၌ ရှုမှတ်မှ တကယ်သိတာ၊ စဉ်းစားနေရုံနဲ့ တကယ်သိတာမဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ချို့စာပေတွေ အလေ့အလာတွေကို စာပေတတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စဉ်းစားရုံနဲ့ သိတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊စဉ်းစားရုံနဲ့သိတာတွေကတော့သညာနဲ့ မှတ်သားပြီး သိတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်အမှန်အကန်အတိုင်း တွေ့ရပြီး သိတာမဟုတ်ပါဘူး။

သတိပဋ္ဌာန်မှာ ဟောထားတာက “ဂစ္ဆန္တော- သွားနေဆဲ၊ ဝေဒယ- မာနော-ခံစားနေဆဲ” စသည်ဖြင့် သဒ္ဓါနည်းအရ ဖြစ်ဆဲတရားကို ရှုဖို့ရာပြထားတယ်။ အဲဒါကို ကြည့်သောအားဖြင့် မြင်နေဆဲ၊ ကြားနေဆဲ၊ နံနေဆဲ၊ စားနေဆဲ၊ တွေ့ထိနေဆဲ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်နေဆဲ၊ ဘာမဆိုဖြစ်လျှင် ဖြစ်ချင်းဖြစ်ဆဲ အဲဒါတွေကို ရှုမှ၊ မရှုယင်တော့ အဲဒါတွေက မြင်ပြီး၊ ကြားပြီးယင်အလိုလို စဉ်းစားတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ပညတ်တွေရောက်ကုန်တာ စာပေကျမ်းဂန်အရ အားဖြင့် ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသိပြီးသားပဲ။

တစ်ပုဒ် နာရရုံနဲ့ တရားထူးရသွားတာတွေ ရှိပါတယ်

မြင်တဲ့ ဝီထိဖြစ်တဲ့အခါ မြင်တဲ့ဝီထိ ဆုံးပြီးသွားယင် ဘဝင်ကျပြီးခဏ တဖြုတ်တော့ ပြတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မြင်တာကို စဉ်းစားတဲ့ မနောဒွါရဝီထိဆိုတာဖြစ်တယ်။ အဲဒါကတော့ ပညတ်မရောက်သေးဘူး။ သူ့ဟာမြင်ရတဲ့ ပရမတ်သဘောအတိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဘဝင်ကျပြီး တစ်ခါထပ်စဉ်းစားတဲ့အခါ ပညတ်ရောက်သွားပြီး၊ အဲဒီမှာ သဏ္ဍာန် ပညတ်တို့၊ အမည် ပညတ်တို့ ရောက်သွားတယ်။ မြင်ခိုက်စတဲ့ ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်နာမ်တွေကို ဒီအတိုင်းမသိဘူး။ ပညတ်မရောက်ခင် ဖြစ်ပေါ်ဆဲမှာ ရှုမှသိတာပဲ။ အဲဒါတောင် မြင်ပြီး ပြီးချင်း ချက်ခြင်းရှုလို့ အဆင်ပြေအောင် မရှုနိုင်သေးဘူး။ ဆရာညွှန်

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကြားတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်နေလို့ မှတ်နေကျသွားမှ အဆင်ပြေတာ၊ ပါရမီထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့လဲ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်တာတွေရှိပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တုန်းက မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့တရား ဂါထာလေးတစ်ပုဒ် နာထားရုံနဲ့ တရားထူးရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိပါတယ်။ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ။ တချို့ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အင်မတန်လွယ် တာပဲ။ အခုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် မရှိသလောက် နေပါလိမ့်မယ်။ ရှိပုံမရပါဘူး။

အားပေးတဲ့အနေနဲ့သာ ဉာဏ်စဉ်ထဲ ထည့်လိုက်ရတယ်

ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း မပြတ်ရှုရတယ်။ အဲဒါမှ ရှုမှတ်မှု တွေ အားကောင်းလာတဲ့အခါ ပထမမြင်တဲ့စိတ်၊ ကြားတဲ့စိတ် စသည် ဝီထိ စိတ်ဖြစ် နောက်ပြန်ပြီး စဉ်းစားတဲ့ စိတ်ကလေးလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်သေးတယ်။ အဲဒီကနောက်ဆိုယင် ရှုမှတ်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်ဖို့ပဲ။ မရှုမှတ်ယင်တော့ ပညတ်တွေဆီကို ရောက်သွားတယ်။ နေရာမကျဘူး။ အဲဒီပညတ်တွေ စိတ်ကူး တွေ မရောက် သေးခင်ကို ရှုမှတ်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။

အမှတ်တွေ ကောင်းလာပြီ ဆိုတဲ့အခါတော့ မြင်ပြီးပြီးခြင်း သိတာပဲ။ ကြားပြီးပြီးခြင်းသိတာပဲ။ ဒီအာရုံတွေကို သိတဲ့ဝီထိတွေဖြစ်ပြီး ပြီးခြင်းသိတာပဲ။ ဖြစ်ပြီး ပြီးခြင်းတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်အကြောင်းတွေလဲပဲ ထင်ရှား သိတယ်။ အဲဒါစာပေထဲအတိုင်းအများကြီးသိတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အထင်ရှား ဆုံးကိုသာသိတာပါပဲ။

မြင်တယ်ဆိုယင် မြင်မှု၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ မျက်စိရုပ်နဲ့မြင်ရတဲ့ အဆင်း ရုပ်၊ ပြီးတော့မြင်သိတဲ့နာမ် ဒါကိုပဲသိပါတယ်။ မြင်သိတဲ့နာမ်မှာလဲစေတသိက် တွေကအများကြီးယှဉ်ပြီး ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ်လို့လဲ ဒီစေတသိက်တွေအား လုံးကို တရားရှုမှတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိဖို့မလွယ်ပါဘူး။ သို့သော်လဲ

(တတိယအကြိမ်)

မသိတာတော့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လောက်သိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အာရုံနဲ့တွေ့တဲ့ ဖဿကိုသိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝေဒနာကိုသိတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ထူးခြားတဲ့အခါ ထူးခြားတဲ့အလိုက် ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ စေတသိက်လေးတွေကိုပဲသိတဲ့အခါလဲရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းရှုရတယ်၊ ပေါ်လာတိုင်း၊ ပေါ်လာတိုင်း ရှုမှတ်နေလို့ရှိယင် သမာဓိဖြစ်တယ်၊ သမာဓိဖြစ်ရင် ဉာဏ်ဖြစ်တာပဲ၊ သမာဓိတော ယထာဘူတံ ပဇာနတိဆိုတဲ့အတိုင်း သမာဓိဖြစ်မှ ဉာဏ်ဖြစ်တယ်ဉာဏ်ဖြစ်တော့ အစဆိုလို့ရှိယင် ရုပ်၊နာမ်၊၂-ပါးကိုပိုင်းခြားသိတယ်၊ နောက်တော့ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတာကို သိတယ်၊ အဲဒါ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေကို ကိုယ်ပိုင်ဝိပဿနာဉာဏ်အသိတွေ တစ်ခါတည်းဖြစ်တော့တာပဲ၊ အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံလို့ရှိယင်တော့ တရားထူးတွေရောက်သွားဖို့ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် အခုယောဂီအသစ်တွေလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ ယောဂီအဟောင်းတွေလဲပဲ ဉာဏ်စဉ်နာပြီးပေမယ့် တချို့ပြည့်စုံချင်မှပြည့်စုံမှာ ထူးခြားတာလေးတွေရှိတာနဲ့ အားပေးတဲ့ အနေနဲ့သာ ဉာဏ်စဉ်ထဲထည့်လိုက်ရတာ၊ တကယ် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မပြည့်စုံသေးယင် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

အဆင်မပြေလို့ရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး

အခု ဒီမှာ ယောဂီစာရင်းတောင်းတားလို့ ဦးသူရိယက ယောဂီစာရင်းပေးထားတယ်၊ ယောဂီအဟောင်းတွေ အားလုံး ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုယင် (၃၃)ပါးရှိတယ်၊ မနည်းဘူး၊ ယောဂီအသစ်တွေမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါအဟောင်းတွေ တချို့ယောဂီတွေလဲ ဒီကဘွဲ့တောင်မသိပါဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ တချို့မသိဘူး၊ဘာတွေဆောင်ရွက်နေတယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ တော်တော်စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့သိတာများပါတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယတွေက ၆-ပါးရှိပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဦးဝါစကတုံ၊ သူကအလျင်ကတည်းကနေတာ၊ သူကကမ္မဋ္ဌာန်းဋ္ဌာနတွေ နေစရာရှိယင်ဒီကလွတ်ပေးလို့ရှိပါက သွားနေမယ်လို့ စောစောကတည်းကပြော တာနဲ့ သူ့ကိုသွားနေဖို့ရာလွတ်ထားပါတယ်။ အဲဒါအခုတော့ သူကပြန်လာတယ် မနေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီဋ္ဌာနကလဲ နည်းနည်းအဆင်မပြေဘူး၊ အဆင်မပြေတာတွေကို လဲသိတန်သမျှတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုအားပေးနေတဲ့အနေ နဲ့ပင့်လာယင် လွတ်သင့်ကလွတ်ရတာပဲ။ အဆင်ပြေလို့ရှိယင် နေရာကျသွားမှာ ပဲ။ အဆင်မပြေလို့ရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။

အဲဒါအဆင်မပြေတဲ့အကြောင်း ဒီမှာစာရေးထားတယ်။ စာထဲရေးထား တဲ့အတိုင်းဆိုယင် နောက်ကျဘယ်လိုနေရမယ် မသိပါဘူး။ ဦးယသဆိုတာလဲဒီ မှာကြာလှပြီ။ အခုသူကလဲ သိပ်ပြီးတော့ မကျန်းမာဘူး။ သူကလဲဘာမှမဆောင် ရွက်နိုင်ဘူး။ ဦးပညာဇောတ သူကတော့ ဆောင်ရွက်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်တာရှိ ပါတယ်။ ဦးပညောဘာသ ကင်းမှော်ရွာ၊ သံတွဲ။ အဲဒီ ဦးပညောဘာသ (၃၅)ဝါ အဲဒါကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး။ (၁၀-ရက်စခန်းဖွင့်စရာလဲ သွားဖွင့်၊ ရဟန်း လောင်းများကိုလဲဆုံးမနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘုရားလို့ လျှောက်ထားသည်)ဟုတ်လား အဲသလို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တော့လဲ တော်ပါတယ်။

ဦးဝိစာရဆိုတာကလဲ သူကတော့ ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။ သူကလဲနေရာ အသစ်ရှိယင် ပို့ပေးဖို့လျှောက်ထားတယ်။ အသစ်ရှိရင် ပို့ပေးမှာပဲ။ ဦးသုမနက လဲ ဝါ ၃၀-တရားဟောတတ်ရဲ့လားမသိဘူး။ ဟောတတ်လို့ရှိယင်တော့လဲတော် ပါတယ်။ ဒီမှာတရားအားထုတ်ပြီးတော့ သူများကိုလဲ အားပေးရတယ်။ ကိုယ်က အားမထုတ်ဘဲနဲ့ အလကားနေလို့တော့ မတော်ဘူး။ တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် က ကိုယ့်တရားကို အလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်နေမှကောင်းတယ်။ သဒ္ဓါ တရားလဲကောင်းရတယ်။ ကိုယ့်တရားကိုအားမထုတ်ဘဲနဲ့နေလို့ရှိရင်သဒ္ဓါတရား မကောင်းရာရောက်တယ်။ နေရာမကျဘူး။ ကိုယ်တိုင်လဲအားထုတ် သူများကိုလဲ အားပေးရတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

ဦးဩဘာသာဘိဝံသ မုံရွာကျောင်း - ဝါးခယ်မကပဲ၊ သူလဲ ၂၉-ဝါ ရှိပြီ၊ ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်နေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဦးဝဏ္ဏိတတဲ့၊ တရားတွေအဆင်ပြေပြေ အားထုတ်ပြီး သူများတွေကို ဟောပြောအားပေးနိုင်ယင်တော်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်တိုင်လဲ တရားအားထုတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် တွေတာ၊ သိတာနဲ့စပ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲ အားပေးရတယ်။ ဦးပဏ္ဍဝံသ၊ သူလဲ တရားဟောပြီး သာသနာပြုနိုင်ယင်လဲ ကောင်းတာပဲ။ ကိုယ်တိုင်လဲ တရားအားထုတ်မှု မပြတ်ယင်ကောင်းပါတယ်။ ဦးပညာစာရကတော့ တို့ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာ ဆောင်ရွက်နေတာတွေပါတယ်။ ဒါလဲကောင်းပါတယ်။ ဦးဝိစာရိန္ဒ- သူကလဲ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ သူကတော့ အတော်များများ ဆောင်ရွက်နေတာပါပဲ။ ဦးသူရိယ- သူကလဲ ယောဂီတွေကို နေရာချထားပေးရတယ်။ အများကြီးအသုံးကျပါတယ်။ ယောဂီတွေကများတော့ ပြောတန်တာပြော၊ ညွှန်တန်တာညွှန်နေရတာ။ ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိလို့ ဒီလိုမရှိယင် ဒီကကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်နေရမှာ ဒီလို ဆောင်ရွက်နေရမယ်ဆိုယင်ဝန်အလေးသားပဲ။ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုကိစ္စတွေကကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေကို ခန့်ထားလိုကလဲ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ကယောဂီတွေကို တရားဟောရ၊ တရားပြရ၊ ယောဂီတွေ၊ ဧည့်သည်တွေကို လက်ခံရနဲ့ မအားကြဘူး။ ဦးအဂ္ဂဝံသကြီးကတော့ ကြီးရှာပါပြီ။ ကြီးမှရဟန်းဖြစ်တာ။ သူက အခုမနက်တို့၊ နေ့တို့ ဝတ်ဝံ့ကံဖို့ရာ၊ တရားရှုမှတ်ဖို့ရာ တုံးခေါက်တာ သူပဲ မဟုတ်လား။ သူကတော့ အရွယ်ကြီးပါပြီ။ တခြားလဲ သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတင်နေရတော့မှာပဲ သူ့ခမျာ၊ ဦးဣန္ဒကန- သူကတော့တော်တော်ဆောင်ရွက်နိုင်ရှာပါတယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီဋ္ဌာနတွေဖြစ်အောင် တော်တော်ကြိုးစားပါတယ်။ ဦးဓမ္မာနန္ဒ-သူကလဲ ဓမ္မကထိက ဟောစရာ ပြောစရာရှိ ဟောရ၊ပြောရ၊အခုဘုန်းကြီးမော်လမြိုင်သွားတဲ့အခါ သူ့ကိုတရားဟောဖို့ ခေါ်သွားရမယ်။ သူလဲလိုက်ချင်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ဦးဣန္ဒကနဲ့ ဦးဓမ္မာနန္ဒ ၂-ပါး ဒီကစာပြန်ပွဲပြီး တနင်္လာနေ့မှာသွားရမယ်။ အစတုန်းက အင်္ဂါနေ့သွားဖို့ရာပါပဲ။ အခုတော့ လေယာဉ်ပျံကအင်္ဂါနေ့မှာ မရှိဘူး။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှရှိမယ်တဲ့။ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး။ ရေတိုးမှ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဆိုပြီး တနင်္လာနေ့သွားဖို့ရာ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဦးဣန္ဒကကလဲ အခုမရှိဘူး။ ရှိတဲ့အချိန် သူ့ကိုပြောထားလိုက်ကြပါ။

ဦးအဂ္ဂဉာဏက ဒီကဝေယျာဝစ္စကိုဆောင်ရွက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်လား။ ဦးနိပုဏ- သူကတော့ ဓမ္မကထိကအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြာပါပြီ။ မုံရွာက။ ဦးသီရိဓမ္မ ၁၇-၀၂။ ဒီမှာ ဒီနှစ်မှ နေတာထင်ပါရဲ့။ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာ မှာ အထူးဆောင်ရွက်စရာရှိယင်လဲ နေဖို့။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲပဲဒီမှာနေတဲ့အခါ ကိုယ်လဲ အားထုတ်တန်သမျှ အားထုတ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ စစ်ဆေးမေးမြန်း ပြောဆိုပုံတွေ နည်းယူ နေသင့်သမျှ နေပြီးတော့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သင့်တော် တဲ့နေရာကို ပြန်နေဖို့ရာပါပဲ။ ဒီကဒီလိုပဲ အလိုရှိပါတယ်။

ဦးသောဘန- သူကတော့ ဘုန်းကြီးတို့ဆိတ်ခွန်ရွာကဘုန်းကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေကို ဆောင်ရွက်နေတာပဲ။ ဦးခေမာနန္ဒ- သူလဲပဲတရား ဟောတွေ၊ ဘာတွေဆောင်ရွက်နေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူဟောတဲ့တရားက အဆင်မပြေတာလေးတွေ ပါနေတယ်။ အစတုန်းကတော့ အတော်သားလို့ အောက်မေ့တာ၊ တော်တော့တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆင်မပြေတဲ့စကားလုံး တွေပါနေတယ်။ နေရာမကျဘူး။ ချီးမွမ်းစရာ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေ တာ။ ဦးပညာသာမိ- ဆောင်ရွက်စရာရှိနေရင်လဲ တော်တာပေါ့။ ဒီမှာ ၄-၀၂ လောက်ရှိနေပြီလို့ဆိုတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာများနဲ့စပ်နေယင်တော့တော်ပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေရဲ့ တာဝန်ခံဖြစ်နေတာကိုး။

ဦးကစ္စာယနကတော့ တရားဟောနေကျပါပဲ။ အရင်ကလဲ ဒီကခေါ်သွား နေကျပဲလေ။ အခုတော့ ဒီက ၂-ပါးကိုခေါ်သွားမှာဖြစ်လို့ဦးကစ္စာယနကိုမခေါ် တော့ဘူး။ ၂-ပါးဆိုတော်ပါပြီ။ နောက်တခြား တစ်နေရာသွားတဲ့အခါ ခေါ်တန် ခေါ်ရမှာပေါ့။ ပုသိမ်သွားတဲ့အခါရှိတယ်။ မန္တလေး၊ ရွှေဘို၊ ဆိတ်ခွန်-အဲဒီဌာန တွေမှာ သွားရမယ့် အခါတွေလဲရှိတာပဲ။ ခေါ်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်သွားရမယ်။

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

အင်း သွားသင့်တဲ့ ဌာနတွေဆိုယင်ဒီလိုသွားသွားပြီ ဟောပေးရ မှာပဲ ဒီလိုသွားရတာဟာ ဘုရားသာသနာ တိုးတက်ရေး၊ စည်ပင်ရေးအတွက် သွားရမှာ၊ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့လဲပဲ ဟောတတ်၊ ပြောတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလိုသူတစ်ပါးကိုလဲပဲ အကျိုးများအောင် ဟောပြောဆောင်ရွက် ကြဖို့၊ ကိုယ်တိုင်လဲ ကိုယ်အကျိုးရှိအောင် တရားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဤကဲ့ သို့ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်တဲ့ လောကီ၊လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်း သာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

၁၃၄၄-ခု၊ တန်ခူးလကွယ်နေ့ဟောကြားသော ဩဝါဒကထာဒေသနာ

စိတ်ထဲနည်းနည်းလျော့သွားပါပြီ

ပါတိမောက်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ အချိုးမကျပါဘူး၊ တယ်ပြီးတော့လို တာကိုး၊ ဒီ ပါတိမောက်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သင်္ကန်းတစ်စုံစီလှူဖို့ ဥစ္စာ၊ အခု အဆိုင်းဆိုယင်တော့ လှူဖို့ ရာစိတ်ထဲနည်းနည်းလျော့သွားပြီ၊ နောက်အဆင်ပြေ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလှည့်ပေးလိုက်ယင် ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျအားထုတ် ထားပါမှပေါ့။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ ပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာတရားအားထုတ်ရတယ်ဆိုတာ အင်မ တန် အကြောင်းညီညွတ်မှသာ အားထုတ်ရတာ၊ ဘုရားလက်ထက်ကဆိုယင် ဘုရားပွင့် တော်မူစက သာသနာဝင်ပြီး ရဟန်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများအား ဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်တာတွေ များတယ်၊ ရဟန္တာမဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အသင့် အတင့်တော့ရှိပါတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အားထုတ်မှုတွေ- လျော့ပါးပြီးတော့ ဖောက်လွဲ ဖောက်ပြန်တွေများလာကြတယ်၊ အစပိုင်းလောက် နေရာမကျတော့ဘူး၊ အခုလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ အစပိုင်းက ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ရိုရိုသေသေအားထုတ်ကြ လို့ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ ဘုရားပွင့်စက ပေါ်လာတဲ့ ရဟန်းတွေလို သီလ လဲကောင်း၊ သမာဓိလဲကောင်းပါတယ်၊ သမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်နိုင်လို့ရှိ ယင်လဲ အားထုတ်ဖို့၊ ပြီးတော့ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ဖို့ကလဲ အရေး ကြီးပါတယ်။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်

သမာဓိပြည့်စုံရုံနဲ့ ကိစ္စကမပြီးသေးဘူး၊ ဝိပဿနာအားထုတ်လိုပြည့်စုံမှ မဂ်၊ဖိုလ်၊နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားနိုင်တာ၊ အဲသလို ရောက်အောင်ဆိုပြီးအားထုတ်ရတယ်။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ သုပ္ပဋိပန္န- ကောင်းသောအကျင့်နဲ့ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့။ သီလကလဲကောင်းကောင်းကျင့်ဖို့ သမာဓိ၊ ပညာတွေလဲပြည့်စုံအောင်၊ကောင်းကောင်းကျင့်ဖို့၊ အဲဒါတွေ ပြည့်စုံယင်သုပ္ပဋိပန္န-ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတော့ပါပဲ။ အဲဒါပြည့်စုံအောင် ဘုရားအဆုံးအမတော်အတိုင်း ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ပြီး ကျင့်ကြဖို့ပါပဲ။

ခေတ္တခဏ ဒုလ္လဘအဖြစ်နဲ့ သင်္ကန်းဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ နေနိုင်သမျှ ကလေး ရ-ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ၁၀-ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ်- ဒီထက်များများ ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ အားထုတ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အထူး အလွန်အကဲအားမထုတ်လဲပဲ တတ်နိုင်သမျှ တစ်နေ့ နာရီဝက်ဖြစ်စေ၊ တစ်နာရီ ဖြစ်စေ၊နှစ်နာရီဖြစ်စေ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုလဲ မငြိမစွန်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ကျင့်ဖို့ကလဲ အရေးကြီးပါတယ်။

သူတစ်ပါးကမိမိကို အကြောင်းပြုပြီး ကဲ့ရဲ့ဖွယ်မဖြစ်အောင်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်နေထိုင်ရတယ်။ တော်ကြာတော့ မိမိက အမှတ်ပေးဖို့ ရာကလဲရှိသေးတယ်။ တရားတွေကြာကြာသိပ်ဟောနေလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ တရားကိုကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ကိုပဲ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ အဲဒါကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုအားထုတ်ကြဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဋ္ဌာနကို ရောက်နေကြတာပါပဲ။

အဲဒီဒုလ္လဘတွေသာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲနေယောဂီ ရဟန်းများလဲပဲအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ တခြားကျောင်းကလာပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိပါတယ်။ သူတို့အတွက်လဲ ဒီမှာအင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလဲ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေကြတာနဲ့ အဆင်ပြေပြီး အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်နေလို့ရှိယင် သူတစ်ပါးတွေကို လဲပဲကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်ဖို့ရာ ပြောဟောတိုက်တွန်းနိုင်တယ်။ သာသနာတော် စည်ပင်တိုးတက်ခြင်း၏ အကြောင်း၊ တည်တံ့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ရာ ဒီကထပ်ပြီး သတိပေးတိုက်တွန်းပါတယ်။

အတော်စုံပါပြီ

တချို့အဆင်မပြေတာလေးတွေ စာရေးပုံ ချွတ်ယွင်းနေတာလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါးရှိတယ်။ အဲဒါလေးတွေ မှန်အောင် ဟိုမှာပေးထားတဲ့ စာအုပ်လေးတွေကြည့်ပြီးတော့ ထပ်ပြင်ပေါ့။ တာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြင်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒါတစ်ခါတည်းပြောမလို့၊ အခုအတော်စုံပါပြီ။ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာပြီးတော့ တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အကျိုးရှိအောင်နဲ့ အနှောက်အယှက် မဖြစ်ရအောင် ကိုယ်အားထုတ်တဲ့တရားကိုကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အကျိုးလဲ ပြည့်စုံပြီးသွားမှာပါပဲ။ ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရရှိပြီးလျှင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

၁၃၄၄-ခု၊ ကဆုန်လကွယ်နေ့
သြဝါဒကထာဒေသနာ

(ဤအချိန် ဤကာလရောက်သည့်အခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ကျန်းမာရေးမှာ အားနည်းလှလေပြီ။ သို့ပါလျက် မတည်း မဖြတ်ရသေးဘဲ ထက်ဝက် ခန့်ကျန်နေသေးသော အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် တည်းဖြတ် လျက်ပင်ရှိသည်။ နက်နဲခက်ခဲသည်၌ နာမည်ကြီးသောထိုအဘိဓမ္မာ ဒေသနာ တော်ကြီးကို ဟောကြားရာ၌ အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းယူရာတွင် အသံဖမ်းစက် ချွတ်ယွင်းချက်ကလည်းပါ။ ရှည်လျားလှသော တရားတော်ကြီးကလည်း ဖြစ်နေခဲ့ရာ တစ်ဖန်အသံဖမ်းတိတ်ခွေမှ ကူးယူရာ၌လည်း အဆင်မပြေတော့ဘဲ ရှုတ်ထွေးလျက်ရှိရာမှ ပို၍ပို၍ ရှုတ်ထွေးနေခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ တပင်တပန်း သုတ်သင် တည်းဖြတ်ရသော ဤကိစ္စအတွက် ကျန်းမာရေး ပြည့်စုံလျှင် တာဝန်ကြီးမည် မဟုတ်သော်လည်း ယခုမူ တစ်ဘဝ ဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းလုနီးနေပြီဖြစ်ရကား ခန္ဓာကိုယ်၏ အင်အားက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လိုအပ်သော တာဝန်ကို အပြည့်အဝ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိဟန်မတူတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် တရားတော်ကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်ရသည်ကို တာဝန်လေးကြောင်းမိန့်ကြား တော်မူလေတော့သည်)

တစ်မျက်နှာလောက်ပဲပြီးတယ်

ဘာမှတော့ အထူးအနေနဲ့ သိပ်ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်နေရတယ်။ ကျန်းမာရေးက သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး။ တစ်ချိန်က ဟောထားတဲ့ အဘိဓမ္မာတရားကို စာအုပ်အဖြစ်ရောက်အောင် လုပ်နေရတယ်။ အဲဒီမှာ အသံဖမ်းစက်မှ ကူးထားတဲ့ လက်ရေးမူတွေ-အဲဒါတွေက အဆင်မပြေတာတွေလဲပါတယ်။ ဟောထားတာကလဲ ကျယ်ပြန့်လွန်းအားကြီးလို့ လျှော့သင့်သမျှလျှော့ဖို့ရာ အဲဒါတွေကို စီစဉ်နေရတာနဲ့ တာဝန်တော်တော်လေးပါတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

၅၆ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တစ်နေ့တစ်နေ့ စာတစ်မျက်နှာလောက်ပဲ ပြီးတယ်၊ ကျမ်းရင်းတွေကိုလဲ ပြန်ကြည့်ပြီး စီစဉ်ရတာဖြစ်တော့ တာဝန်ကြီးတယ်၊ သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးကလဲ အဆင်မပြေဘူး။

မြတ်စွာဘုရား သာသာနာတော်အတွင်းမှာ ရောက်ပြီးတော့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုရားအလိုတော်နဲ့အညီ သီလ၊သမာဓိ၊ပညာအကျင့်တွေကျင့်နေရတာတွင် အင်မတန်ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်၊ အတော့်ကို ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ၊ အရေးကြီးတာက သီလ၊သမာဓိ၊ပညာအကျင့်တွေ ကျင့်ဖို့ရာပဲ၊သီလကတော့ အခြေခံအနေနဲ့ ရိုးရိုးကျင့်ရမယ်၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေဖြစ်အောင် အထူးအားဖြင့် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ သမာဓိဖြစ်တန်သမျှဖြစ်၊ ပညာဖြစ်တန်သမျှဖြစ်ပေါ့လေ။

အင်မတန် သနားစရာကောင်းတယ်

အခုဘုန်းကြီးတို့ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီး ယောဂီတွေရော၊ အမျိုးသားယောဂီတွေရော တရားအားထုတ်နေကြတယ်၊ အဲဒါတွေကုသိုလ်တွေ အထူးဖြစ်တာပဲ၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ ရနေတာပါပဲ၊ ဒါဟာနိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ရာ အားထုတ်နေကြတာ၊နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးလို့ရှိယင် ရှေးရှေးက ကုသိုလ်တွေ ဘယ်လို အကျိုးပေးနေနေ အိုချိန်တန် အိုရ၊ နာချိန်တန် နာရ၊ သေချိန်တန် သေရ- ဒီဆင်းရဲတွေက နိဗ္ဗာန်ရောက်မှကင်းမယ်။

လောကကြီးမှာ သတ္တဝါတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံးလျှောက် စဉ်းစားလိုက်ယင် ဆင်းရဲတဲ့ သတ္တဝါတွေသိပ်များတာပဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပိုးကောင်-ပိုးမွှားတွေ အင်မတန်များတယ်၊ အဲဒီသတ္တဝါတွေ အသက်ရှည်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခတွေရောက်နေကြတာပဲ၊ တွေးကြည့်မယ်ဆိုယင် အင်မတန် သနား စရာကောင်းပါတယ်။

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

အခုလို လူဖြစ်ပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ ဘဝရောက်နေပေမယ်လို့ အဲဒီသတ္တဝါတွေလို အိုဆင်းရဲ၊ နာဆင်းရဲ၊ သေဆင်းရဲတွေ ဆိုတာကတော့ဘယ်သူမှမကင်းကြဘူး။ ဒီဆင်းရဲတွေကတော့ အတူတူရှိနေကြတာပဲ။ ဒီတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ ရဟန်းအဖြစ်ရောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုဆင်းရဲတွေကလွတ်မြောက်အောင် ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အခုဒီမှာတော့ ဆရာသမား ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်နေရုံပါပဲ။ ဒီကထပ်ပြီးပြောနေဖို့ မလိုပေမယ့် အားပေးစကားလောက်တော့ပြောရတာပေါ့လေ။ တရားပြည့်စုံအောင်အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ပေါ်လာတဲ့အာရုံလေးတွေကို လိုက်ရှုနေရုံပါပဲ

ဒုလ္လဘရဟန်းတွေလဲပဲ ခဏရသလောက် ရက်ကလေး ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ သမာဓိ၊ ဉာဏ်ပညာတွေ ဖြစ်တန်သလောက်ဖြစ်အောင် ရိုရိုသေသေ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆိုယင်တော့ သမာဓိတွေ၊ ဉာဏ်တွေက ဒီလောက်အချိန်လေးနဲ့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။

ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာကအစ ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း အာရုံလေးတွေကို ရှုမှတ်နေရုံပါပဲ။ အဲဒီလို ရှုမှတ်လို့ အသိတွေကောင်းလာလို့ရှိယင် ရုပ်နဲ့နာမ်လဲ ပိုင်းခြားသိတာပဲ။ ခဏမစဲ ဖြစ်၊ ပျက်နေတာတွေကိုလဲ သိတာပဲ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကိုလဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား သိလာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို သိမှ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ်ဖြစ်တာ။ အဲဒါဘုရားအလောင်းတော် အားထုတ်ပုံပါပဲ။ အလွန်သေချာပါတယ်။

အဲဒီလို ရှုတာဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကို ရှုမှတ်နေတာပါပဲ။ ဘုရားအလောင်းတော်မှာတော့ မကြာလှပါဘူး။ မကြာခင်အတွင်းမှာပဲ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေအစဉ်အတိုင်း တက်သွားတယ်။ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ဘုရားအဖြစ်ရောက် သွားတာပါပဲ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီလိုပါပဲ၊ ရှေးကပါရမီရှိခဲ့ဖူးပြီးဆိုယင်တော့ လွယ် လွယ်ကူကူနဲ့ပဲ တရားထူးတွေ ရရသွားကြပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက် က မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားနာရင်းနဲ့ ဘာမှမကြာပါဘူး၊ တရားနာနေရင်းနဲ့ ဘုရားဟောအတိုင်း ပေါ်လာသမျှ အာရုံကိုရှုမှတ်ပြီးတော့ အချို့ သောတပန်၊ အချို့ ရဟန္တာအထိ ဖြစ်သွားကြတာတွေရှိပါတယ်၊ အင်မတန်အံ့ဩစရာကောင်း တယ်။

အခုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဒီလောက်တော့ လွယ်ဟန်မတူပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့်လဲ ဖြစ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်လိမ့်မပေါ့၊ ကြိုးစားရှုမှတ်ဖို့သာ လိုပါတယ်၊ အခု ဘဝတွင် တရားထူး တရားမြတ်တွေကို ကြာကြာအားထုတ်ရတယ်ဆိုယင် အဲဒါ ဟန်ကျတာပဲ၊ ဒီလိုမှ မရသေး မပြည့်စုံသေးဘူးဆိုယင်လဲ နောက်ဘဝ မှာ ပြည့်စုံစရာအကြောင်းဖြစ်နိုင်တာပေါ့။

မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတွေ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိနေတာပဲ၊ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာ ကိုယ်မှာရှိနေတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တရားတွေ အဲဒီ ရုပ်၊ နာမ်တရားတွေဟာ ခဏမစဲ ဖြစ်၊ ပျက်နေတာပဲ၊ သူတို့ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရုံနဲ့ အမှန်အတိုင်းသိ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်၊ ပျက်နေတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တွေကို သိအောင်ရှုမှ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အစစ်တွေဖြစ်တာ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ အကြောင်း ညီညွတ်လို့ရှိယင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်အထိရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုရောက် သွားအောင် ကြိုးစားကြဖို့ပါပဲ။

အခုဖြစ်တဲ့ ဒုလ္လဘရဟန်းတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမြဲနေတဲ့ ယောဂီရဟန်းတွေ ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြဘဲ ယောဂီ ဟောင်းတွေလဲပဲ သူများကို ဟောပြောနေရုံနဲ့ ကျေနပ်မနေဘဲ ကိုယ်တိုင်လဲ တတ်နိုင်သမျှ ဆက်လက်ပြီးတော့ အားထုတ်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

ဩဝါဒဓမ္မအမွေ

မြတ်စွာဘုရား သာသာနာတော်အတွင်းမှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ် တရားတွေရအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့ သြဝါဒကထာဒေသနာ

(ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤသြဝါဒ ကထာဒေသနာကို မိန့်ကြားတော်မူသောနေ့မှနောက်ကာလ၌ ဤသာသနာတော် နှင့်ဤလူတို့ပြည်တွင် ၁၀-ရက်ခန့်မျှသာ သက်တော်ထင်ရှားရှိတော့မည်ဖြစ် သည်။ ဤနေ့မှ နောက် ၁၀-ရက်သို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိ တော့မည်မဟုတ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စိတ်၊ စေတသိက်၊ စိတ္တဇရုပ်နှင့် ကမ္မဇရုပ်တို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် ရုပ်သိမ်း၍ ချုပ်ငြိမ်းပေတော့မည် ဖြစ်သည်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် သိ၊ မသိကို ကျွန်ုပ်တို့မသိခဲ့ကြပါ။ အများသူ ငါ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ဤအကြောင်းကို ကြိုကြိုတင်တင် မသိခဲ့ကြပါ။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးမိန့်ကြားလျက်ရှိသော သြဝါဒကထာ ဒေသနာတော်ကိုသာ စိတ်ဝင် စားကာ နာကြားခံယူလျက်သာ ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ ၁၀-ရက်မတိုင်မီ ကာလ အတွင်းမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ဆောင်ရွက်စရာရှိသော သာသနာရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရင်း စာအုပ်အဖြစ်ရောက်တော့မည့် အဘိ ဓမ္မာတရားတော်ကြီးကို ဟော တရားမှ စာအုပ်အဖြစ်ရောက်ဖို့အတွက် တည်း ဖြတ်သုတ်သင်မြဲ သုတ်သင်လျက်ရှိပါသည်။

နိဒါန်းနှင့်တကွ ဤအဘိဓမ္မာတရားတော်ကြီး တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပြီး သွားရာအခါတွင် “သာသနာတော်တွင် ငါ၏ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စ ဤမျှ သာ” ဟု ဖော်ထုတ်မဆိုသော်လည်း ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဤတည်းဖြတ်သုတ်သင်မှု အပြီး၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၁၀ဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းတော်မူခဲ့ပါတော့ သည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယူကြိုးမရ တသသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင် ငေးမှိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါတော့သည်။)

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

တိုက်တွန်းဖွယ်ရှိသည်ကို အရေးတကြီး တိုက်တွန်းတော်မူသည်

ဒီဝါတွင်းမှာ ယောဂီအဟောင်းတွေကို အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ အခု မှရောက်လာကြတဲ့ အသစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီမှာ ကုသိုလ် အထူးဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဝိပဿနာတရားအားထုတ် တဲ့အခါမှာ ပြည့်စုံသင့်သမျှပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဝိပဿနာတရား ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော် အတွင်းမှာမှ ရသင့်ရထိုက်တဲ့တရားပါ။

သီလပြည့်စုံအောင်၊ သမာဓိပြည့်စုံအောင်၊ ပညာပြည့်စုံအောင်အားထုတ် ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီအတိုင်းတော့ ပေါ့ပေါ့နေလို့မတော်ဘူး။ ဒီမှာတရား အားထုတ်တဲ့အခါ စွမ်းနိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်တွေကို ရိုရိုသေသေလိုက်နာပြီးတော့လဲ အခြေခံသီလနဲ့ ပြည့်စုံအောင်ပေါ့။ အခြေခံသီလနဲ့ပြည့်စုံပြီဆိုယင် မိမိစိတ်ကြည်လင်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး သမာဓိ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သမာဓိဖြစ်မှလဲ ဝိပဿနာဉာဏ်အဆင့်ဆင့်တိုးတက်နိုင်ပါတယ်။

ဒီမှာက တရားအားထုတ်တဲ့ဌာနဖြစ်နေတော့ တရားကိုကြိုးစားပြီးအား ထုတ်ဖို့ပါပဲ။ စာပေကျမ်းဂန်တွေနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်နေဖို့ အချိန်မဟုတ်ပါဘူး။ စောစောကလဲ လေ့လာခဲ့ကြပြီးသား ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒီကတော့ တရားကိုပဲပြည့်စုံ အောင် အားထုတ်ဖို့တိုက်တွန်းရတယ်။ ဒီနေ့အပြင်မှာလဲ တရားဟောဖို့ရာ ပင့် ထားတာရှိသေးတယ်။ သိပ်ပြီးတရားဟောဖို့လဲ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်စား တစ်ပါး ဟောဖို့ဆိုပြီးတော့ ပြောထားတယ်။ ဦးသံဝရကို ညွှန်ကြားတော့လဲ တရားဟော သွားဖို့ရာ ရှိနေတယ်။ ဦးပဏ္ဍိတကို ညွှန်ကြားတော့လဲ သွားစရာရှိနေတယ်။ ဦးသုန္ဒရက သွားစရာမရှိဘူးထင်တယ်။ မရှိယင်လဲ သင့်တော်သလို ကြည့်ပြီး ဟောရုံပေါ့လေ။ သည်က မအားသေးခင် ဟောရမှာပဲ။ အဲဒီဟောရမယ့်နေရာကို ဦးသုန္ဒရရောက်ဖူးသလားမသိဘူး။ ဒီကတော့ မေ့ကုန်ပါပြီ။ နေရာတွေလဲမေ့- နာမည်တွေလဲမေ့။ ဒီကတော့ နည်းနည်းပါးပါး အာရုံပြုဖို့ရာ နာရီဝက်လောက် တော့ဟောရမှာပဲ။

၆၂

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အရှင်ဘုရားက ဟိုမှာတစ်နာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နာရီခွဲလောက်ဖြစ် ဖြစ် ကြည့်ပြီးတော့ ဟောပါ။

ဒီမှာကတော့ တရားအားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ အားထုတ်ဖူးတဲ့ ယောဂီဟောင်းတွေ လာနေယင်လဲ တိုးတက် အောင်သင့်တော်သလောက် ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း သာ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ သာသနာတော်တွင် ပြည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံသွားလို့ရှိ ယင် နောက်ဆက်လက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှသာသနာပြုသွားဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

အားပေးတဲ့အတိုင်း အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ

ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ အရွယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် သာပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အားထုတ်လို့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုယင် ဝါတွင်းမှာ ဒီနေဖို့မတော်ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် ဒီမှာက ပရိယတ္တိဘက်ကနေပြီးတော့ အားထုတ်စရာမရှိပါဘူး။ ငယ်ရွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က ပရိယတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့ အရွယ်ရှိပါသေးတယ်။ အရွယ်ကြီး တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ပရိယတ္တိ အားထုတ်ဖို့ရာ တယ်မလွယ်တော့ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

မိမိတို့လဲ ပြည့်စုံတန်သမျှ ပြည့်စုံအောင်၊ သူများအတွက်လဲပဲ ကုသိုလ် တရားတွေ တိုးပွားအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား အားထုတ်ကြဖို့ ထပ်မံပြီး ဒီက တိုက်တွန်းပါတယ်။ အားပေးပါတယ်။ ဒီလိုအားပေးတိုက်တွန်း တဲ့အတိုင်း အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ-

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

(တတိယအကြိမ်)

၁၃၄၄-ခု ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

(ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ဤဩဝါဒပေးပြီးသည့် နေ့မှ နောက်ဆိုရင် ကိုး (၉) ရက်မျှသာ ဤဘဝအတွက် သက်တော်အကြွင်း ရှိတော့သည်။ စုတိ ကမ္မဇရုပ် ချုပ်ရတော့မည်မှာ အင်မတန်နီးကပ်လျက်ရှိနေ လေပြီ။ သာသနာတော်တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်တပန်း ရဟန်း၊ ရှင်လှ၊ပြည်သူတို့အတွက် အားထားရာ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ပြုတော့မည့်ဆဲဆဲ ကဲ့သို့အားထားရာမဲ့လှနီးနေပြီကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိသေးဘဲ အမှတ်မဲ့ပင် ရှိနေ သေးသည်။ သို့သော် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဘဝအကြွင်းမှာမူကားအလွန်အလွန် နီးကပ်လှလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မကြာမီမှာပင် ယူကြိုးမရ ဖြစ်ကြရတော့ မည့်အချိန်မှာလည်း အလွန်အလွန်နီးကပ်လှလေပြီတကား။)

သီလပြည့်စုံရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး

သာသာနာတော်အတွင်းမှာ ရဟန်းပြုပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သီ လနဲ့ပြည့်စုံရတယ်။ သီလပြည့်စုံနေရုံနဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး။ တရားကိုလဲအားထုတ် ရသေးတယ်။ တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက် သင့်သမျှကို ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။ တတ်နိုင်သမျှ တရားကို လွှတ် မထားဘဲ အားထုတ်ရတယ်။ တရားအားမထုတ်ဘဲ အလကားနေလို့ သိပ်နေရာ မကျဘူး။

မပြည့်စုံသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလို့ မတော်ဘူး။ နေ့ရော် ညပါကျကျနနအားထုတ် မှနေရာကျတာ၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အိပ်ရတဲ့အချိန်ရှိတယ်။ အိပ်ပျော်တဲ့အချိန် မှာတော့မလိုပါဘူး။ အိပ်တော့မယ်ဆိုယင် အိပ်မပျော်မိလဲ ရှုမှတ်ရတယ်။

၆၄ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပျော်ရာကနိုးလာတဲ့အခါမှာလဲ ရှုမှတ်ရတယ်။ မှတ်ရင်းမှတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားစေရတယ်။ နိုးလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တခြားတွေးတောကြံစည်မှုတွေ ကြံစည်မနေမိအောင် ရှုမှတ်ရတယ်။ ကြံစည်စိတ်ကူးမိယင်လဲ ကြံစည်စိတ်ကူးတယ်လို့ ရှုမှတ်ရတယ်။ အိပ်ရာက နိုးလဲ ဖောင်းတာ ပိန်တာကတော့ရှိနေတာပဲ။ တခြားမှတ်စရာမရှိယင် အဲဒီဖောင်းတာ ပိန်တာကို ရှုမှတ်ရုံပါပဲ။ အိပ်ရေးမဝသေးလို့ ပြန်အိပ်ယင် စောနေသေးယင် ရှုမှတ်ရင်းပြန်အိပ်ပေါ့။ ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

တရားတကယ်ပြည့်စုံလို့ရှိယင်

ဉာဏ်စဉ်တရားနားပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေကာမူ တရားကို ဆက်ပြီးအားထုတ်မြဲအားထုတ်ယင်ကောင်းပါတယ်။ အားထုတ်လို့ တရားတကယ်ပြည့်စုံတယ်ဆိုယင်ဖြင့် ဖိုလ်ဝင်စားနေရင် ပိုပြီးကောင်းတာပဲ။ ၅-မိနစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ၁၀-မိနစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နာရီဖြစ်ဖြစ် ဝင်စားနိုင်သလောက်ပေါ့။ အဲဒါအားထုတ်ရတယ်။

အရွယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် တတ်နိုင်သမျှ ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်ပေးဖို့လိုပါတယ်။ ဘယ်မှာပဲနေနေပေါ့။ သာသနာတော် အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပါပဲ။

နိုင်ငံခြားသွားမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝါဆိုဖို့၊ မဆိုဖို့၊ ဦးပဏ္ဍိတ ဘယ်လိုနုလုံးသွင်းထားသလဲ (ဆိုဖို့မှန်းထားပါတယ်ဘုရား) ကောင်းပါတယ်။ ကျရာဝါဆိုပြီး ကိုယ်သွားစရာရှိတဲ့အခါ သွားပေါ့။ တရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ သွားသင့်၊ အားပေးသင့်တယ်ဆိုယင် သွားတဲ့အပြစ် ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး။ အခုလောလောဆယ်တော့ ကိုယ်ရှိနေတဲ့ နေရာမှာဝါဆိုဖို့ပေါ့။

အခုနကပြောခဲ့တဲ့ တာချီလိတ်တို့၊ မုံရွာတို့- အဲ သူတို့လဲအမေရိကန်သွားဖို့ သူတို့က ၂-ပါး အဖွဲ့က ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ အစီအစဉ်ကသိပ်မပြီး

(တတိယအကြိမ်)

ဩဝါဒဓမ္မအမွေ

သေးဘူး၊ ဒီကဝါမဆိုခင် ပြီးကောင်းပါရဲ့၊ အခွင့်ရတဲ့အခါ သွားရုံပါပဲ၊ အခု တော့ ဝါဆိုတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အပြစ်ကင်းတာပေါ့။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြီးပွားတိုးတက် အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ တရားကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

သံဃာ ၁၂၀-ကျော်

သံဃာ အတော်များသေးတာပဲ၊ ၁၂၀- တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကျော်နေတယ်။ ဝါမဆိုခင် ပြန်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဝါဆိုမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာရင်းခွဲထားရမယ်။ မိမိဋ္ဌာန မိမိပြန်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဝါဆိုမိပြန်ရုံပါပဲ။ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကြာကြီးနေလို့ သိပ်မတော်ပါဘူး။ တရားအားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ဝါတွင်းလုံးနေမှ ပြည့်စုံမယ်ဆိုယင်တော့လဲ နေရမှာပေါ့။

အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တရားဟောပြောပြီး သာသနာပြုနေကြတာဖြစ်လို့ ဒီမှာနေဖို့ တော်ပါတယ်။ သာသနာရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်နေတာ မဟုတ်ယင်တော့ မိမိဋ္ဌာန မိမိပြန် ဝါဆိုတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေနဲ့ ပိုပြီးဆိုင်တာပေါ့။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ကြည့်ပြီးသင့်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လက်ခံထားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီလက်ခံထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပေါ့ပေါ့မနေဘဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီမှာနေပြီး ဆေးကုရအောင် လာနေတယ်ဆိုယင်တော့ ဒါဟာသိပ်မတော်ပါဘူး။ ခဏတဖြုတ်ဆိုယင်တော့လဲ ရပါတယ်။ အကြာကြီးနေမယ်ဆိုရင်တော့ တရားအားထုတ်တဲ့ဋ္ဌာနကြီးအနေနဲ့ သိပ်နေရာမကျဘူး။

ကမ္မဋ္ဌာန်းဋ္ဌာနဖြစ်တဲ့အတိုင်း မိမိတို့ အားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာ တင်းတင်းရင်းရင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ အရွယ်လဲကြီး၊ စာပေလဲပဲ ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိယင် ဒီမှာကြာကြာနေပြီး သာသနာပြုသွားနိုင်ယင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်းမှာ သာသနာပြုနိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ကိုယ်လဲပဲ ကျကျနနအားထုတ်ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးမဖြစ်ရအောင် သည်းခံပြီး သူတစ်ပါးကိုလဲ ကျကျနန ဟောပြော သာသနာပြုနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်သွားမယ်ဆိုယင် ဒါကတော့အင်မတန် ကောင်းတာပဲ။

အဲသလို ဆောင်ရွက်သွားကြဖို့ တကယ်လို့ ဒီလိုမဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး ဆိုယင်တော့ ဒီမှာဒီအတိုင်းလာနေလို့ကတော့ မတော်လှဘူးပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ဘာမှအထူးပြောစရာမရှိပါဘူး၊ တော်ပါပြီ၊ အဖျော်ကပ်စရာရှိတာကပ်ကြပေါ့။

၁၃၄၄-ခု၊ပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ဝင်ရောက်ပြီးတော့ နေတယ်ဆိုရင် ဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း အချိုးတကျ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား အားထုတ်ပြီးနေ ကြဖို့လိုပါတယ်။

မနေ့ညက ပြောကြားတုန်းက ဒီမှာ တစ်ပါးတလေ ရှိမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သင်္ကန်းတွေ လူဝတ်တွေလို ချုပ်ထားပြီး အဲဒီ အဝတ်အထည် ကြီးတွေကို ဝတ်ရုံနေတာရှိတယ်လို့ဆိုတယ်၊ အဲဒါမတော်တဲ့ဥစ္စာပဲ။

အချို့အရပ်တွေမှာလဲ ဒီလိုဝတ်ရုံကြတာကိုတွေ့ရတယ်၊ ဆရာသမားတွေ ကလဲ မဆုံးမဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ သင်းပိုင်တွေကို လူဝတ်လိုဝတ်ပြီးတော့နေကြ တယ်၊ အဲဒါဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့မညီဘူး၊ သာသနာတော်မှာ နေလို့ရှိယင် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့ညီအောင်တော့ နေပါမှပေါ့။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒီပြင်ဟာတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ စားရေး၊ သောက်ရေးမှစပြီးတော့အကုန်လုံးပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြဖို့ လိုပါတယ်။ ဂိုဏ်းဂဏတွေမှာလဲပဲ တချို့ ဂိုဏ်းဂဏတွေမှာ မိမိတို့ဆရာသမားတွေက ဆုံးမမှု မရှိတာနဲ့ ပေါ့လျော့နေတာတွေလဲရှိတယ်။ အဲဒါနေရာမကျဘူး။ ကိုယ့်ဆရာသမား မဟုတ်ပေမယ့်လို့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်နဲ့ စပ်ပြီးပြောဟောတဲ့ အခါကာလမှာ ရိုရိုသေသေနာကြားပြီး လိုက်နာ ကျင့်ကြံကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာသမားနည်းမဟုတ်ပေမယ့်လို့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့ ညီညွတ်တဲ့နည်းဆိုယင် လိုက်နာကျင့်ကြံ နေထိုင်ဖို့ပါပဲ။

ပြည့်ပြည့်စုံစုံအားထုတ်မှ နေရာကျမယ်

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားထူးရအောင်အားထုတ်ကြရတယ်။ ဝါတွင်းမှာ အားထုတ်တာတွေလဲရှိတယ်။ ဝါပမှာ အားထုတ်တာတွေလဲရှိတယ်။ ဝါပမှာတော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း အားထုတ်လို့ ရပါတယ်။ အားထုတ်လို့ရှိယင်တော့ နည်းနည်းကြပ်တာပေါ့။ အဲဒီကာလမှာဆိုယင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ နေထိုင်ဖို့ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ အဲဒီမှာပရိသတ်တွေသိပ်များနေယင် တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဝါပမှာတော့ အသစ်တွေတိုးပြီး ပရိသတ်တွေ သိပ်များနေပေမယ့်လို့ ပြန်လိုတဲ့ အချိန်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်နိုင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးတော့ တာဝန်မရှိဘူး။

ဝါတွင်းမှာဆိုယင် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့အညီ နေထိုင်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ တချို့ဒုလ္လဘတွေက ခဏတဖြုတ်နေပြီး ပြန်ထွက်မယ်ဆိုယင် သိပ်နေရာ မကျဘူး။ ဒုလ္လဘတွေရော၊ ဝါငယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော ကျကျနန တရားပြည့်စုံ အောင် အားထုတ်မှ နေရာကျတယ်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုလဲ ရိုရိုသေသေလေး လေးစားစားရှိကြမှပဲ။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ဩဝါဒပေးနေတဲ့ ဆရာတော်တွေကလဲ မိမိတို့ ဩဝါဒပေးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုသေသေချာချာ စိစစ်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ဩဝါဒပေးကြဖို့ပါပဲ။ အဆင်ပြေအောင်ညွှန်ကြားပေးတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့မသိပါဘူး။ တွေ့လဲမတွေ့ပါဘူး။ တွေ့စရာလဲ မလိုပါဘူး။ ဒီက ဆရာသမားတွေထုံးစံအတိုင်း ရိုရိုသေသေ လိုက်နာဖို့ပါပဲ။ ဒီနေရာတွင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက ကျင့်သွားပြီးလို့ရှိယင် နောက်လဲ အမြဲတမ်း ကျင့်သွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ကြည်ညိုဖွယ်လဲဖြစ်ပါတယ်

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ရိုရိုသေသေကျင့်မှပေါ့။ ဒါမှအပြစ်ကင်းပြီးတော့ ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်ပွားမှာပဲ။ ကုသိုလ်ရအောင် အားထုတ်နေတယ်ဆိုယင် ကုသိုလ်ရသည်ထက်ရတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒီတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုလဲ ရိုသေဖို့၊ ဝိပဿနာတရားကိုလဲ ကြိုးစားပြီးတော့ ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်ကြဖို့ပေါ့။

စားရေး၊ သောက်ရေးတွေမှာ ဆိုလို့ရှိယင်လဲ သပိတ်နဲ့ စားရတဲ့အလေ့အကျင့်တွေဟာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလောက် ပန်းကန်ပြားနဲ့ စားတာတော့ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဟာကို နေလို့ရှိယင် သပိတ်နဲ့စားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက သံဃာကို လှူဒါန်းတဲ့နေရာတွေ ဘာတွေမှာကျယ်လဲ သင်္ကန်းရုံပြီးတော့ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ စားကြဖို့ကို ပြောထားရတယ်။ ခဏတဖြုတ် သင်္ကန်းဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တော့ သင်္ကန်းမဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ သင်္ကန်းမရုံသင့်တော်သလို ကြည့်ပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ အလျင်ကတည်းက ပြောထားခဲ့ပါတယ်။ သံဃာကိုလှူဒါန်းတဲ့အခါ သံဃာကို ဆွမ်းကပ်တဲ့ အခါကာလမှာ သံဃာက သင်္ကန်းရုံပြီး အလှူခံတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တာပေါ့လေ။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ သင်္ကန်း ရုံတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်ကို လေးလေးစားစား ရိုရိုသေသေ နေကြထိုင်ကြဖို့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ဌာနဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဒီမှာနေတဲ့အခါ တရားကို အမြဲ မပြတ် အားထုတ်ကြဖို့၊ နောင်လဲ အကြောင်းညီညွတ်သလို ဆက်ပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

နောက်အကြောင်းညီညွတ်လို့ရှိယင်လဲ ဝါဆိုသင်္ကန်းအကြောင်းကိုပြောရဦးမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ ကုသိုလ်တရားပွားများအောင် နေထိုင်အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

12

ဒုတိယပိုင်း

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

နမော သြဝါဒဓမ္မဒေသကဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော
အာရိစယ မဟာစည် ထေရဿ စ။

၁၃၄၂-ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့ သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရာ သြဝါဒကထာ

အင်း-ဝါကျွက်ခါနီးပြီ၊ ဒီနေ့ တော်သလင်းလကွယ်နေ့၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၅) ရက်ဆိုရင် ဝါကျွတ်တော့မှာ၊ ဒီနှစ် တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ရဟန်းတော်တွေကလဲများ၊ အမျိုးသားယောဂီတွေကလဲများ၊ အမျိုးသမီးယောဂီတွေကလဲများ အမျိုးသမီး ယောဂီတွေကတော့ ခါတိုင်းထက်တောင်များသေးတယ်။ သူတို့ကတော့ ဟရုလေးငါး ခြောက်ဆယ် အမြဲလိုလို ရှိနေတာပါပဲ။ တစ်နေရာ တစ်ဌာနတည်းမှာ များနေလို့သာပဲ။ တခြားဌာနတွေမှာလဲ ဒီလိုသာများမယ်ဆိုယင်တော့ တော်တော်နေရာကျမှာ၊ အခုတော့ ဒီတစ်နေရာတည်းပဲ များတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ရိပ်သာတွေ အတော်များများ ရှိနေတာ၊ ဒီပြင်နေရာတွေမှာတော့ ဒီလောက် မတိုးတက်ကြသေးဘူး။ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာမှာတော့ အတော်အတင့်ရှိပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံနေတဲ့အခါကာလမှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ တရားထူးကိုရအောင် အားထုတ်ဖို့ရာဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် အင်မတန် အရေးကြီးတာပဲ။ ဘဝတွေတစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်နေတဲ့အထဲမှာ အခုလို လူ့ဘဝနဲ့ ဘုရားသာသနာတော်ကို တွေ့ကြုံရတဲ့ ဘဝက သိပ်များတာမဟုတ်ဘူး။ နည်းတယ်။

ကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးလို့ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲရှိပါတယ်။ ဒီပြင် အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲသားတို့၊ တိရစ္ဆာန်တို့၊ ဗြိတ္တာတို့ဖြစ်နေကြတာတွေလဲရှိတယ်။ လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်နေတာကနည်းတယ်။ လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်ပြန်တော့လဲ ဘုရားသာသနာတော်နဲ့ နီးစပ်အုံးပါမှ၊ ဘုရားသာသနာတော်နှင့်နီးစပ်မှု၊ မနီးစပ်မှုကလဲ နှစ်မျိုးရှိနေပါတယ်။ နီးစပ်လို့ ဘုရားသာသနာတော်

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အတွင်းရောက်နေတဲ့ အခါကာလမှာ ကျကျနန တရားအားထုတ်ဖို့ရာထွန်းကား တဲ့ ဌာနမှာ လူဖြစ်ပြီး နေကြတယ်။ ဘုရားတရားတော်တွေကိုကြားရ၊ နာရ တရားအားထုတ်ကြရတာဟာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ။

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီကသတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့အားထုတ်ကြတာကိုသဘော မကျကြဘူး။ သူတို့နဲ့သူတို့သဘောကျပြီး အားထုတ်တာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ တစ်မျိုးနည်းနဲ့ သဘောကျပြီး သူတို့နည်းနဲ့ သူတို့အားထုတ်ကြယင်လဲပဲ ကောင်းသင့်သလောက်တော့ ကောင်းမှာပါပဲ။ ဘာမှအားမထုတ်ပဲနေတာကတော့ ဟန်မကျပါဘူး။ အားထုတ်ဖို့ရာလိုပါတယ်။ အခုဒီမှာလာပြီး စေတနာ ကောင်း ကောင်းနဲ့အားထုတ်နေကြတာဟာ အင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်။ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားကို အဆင်ပြေတုန်းမှာ အားထုတ်ပြီးယူကြဖို့ပါပဲ။

တရားကိုမေ့ထားရမှာ မဟုတ်ဘူး

ဝါကျွတ်ခါနီး နောက်သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၇)ရက်နေ့ဆိုယင် ဉာဏ် စဉ်နာသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နာကြရမယ်။ ဝါတွင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဉာဏ်စဉ်နာ နိုင်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဉာဏ်စဉ်တရားနာပြီးတော့ ဝါကျွတ်တဲ့အခါကိုယ့် နေရာကိုယ်ပြန်ရုံပါပဲ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တတ်နိုင်လို့ရှိယင် တတ်နိုင်သလို ဟောပြောပေးပေါ့။ မတတ်နိုင်လို့ရှိယင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တော့ အားထုတ်နေဖို့ပါပဲ။ တရားလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားကိုပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူများကို မဟောနိုင် မပြောနိုင်ယင်တောင်မှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လေးလေး စားစားနဲ့အားထုတ်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။

ကျကျနန ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တရားကို အားထုတ်လို့ရှိရင် သိသင့်သိထိုက် တာတွေ အကုန်လုံးသိနိုင်တာဖြစ်လို့ အင်မတန်နေရာကျပါတယ်။ ခု ဝါတွင်း မှာ အားထုတ်ကြတဲ့ အရှင်ဘုရားတွေမှာလဲ အားထုတ်ရတဲ့ အချိန်တွေ တော် တော်များပါတယ်။ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံကြမှာပဲ။ ဟို သီတင်းက

(တတိယအကြိမ်)

ဉာဏ်စဉ်တရားနာရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်များပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဒီတစ်ခါလဲ တော်တော်များမှာပါပဲ။ အဲဒီလို ဉာဏ်စဉ်နာပြီးတဲ့အခါလဲ ပေါ့ပေါ့နေသွားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်ရသလောက် ဆက်လက်အားထုတ်သွားဖို့ပါပဲ။

အမြဲတမ်းနှလုံးသွင်းရမယ်တဲ့

အင်း-ရဟန်းများ အမြဲနှလုံးသွင်းရမယ့် ပဗ္ဗဇ္ဇိတ အဘိဏ္ဍာသုတ်တရား ဆယ်ပုဒ်ကို တော်တော်ဆီက တစ်ခါပြောပြီးခဲ့ပြီ။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတေန အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ- ရဟန်းဟာ အမြဲနှလုံးသွင်းရမယ်တဲ့။ အဲဒါနှလုံးသွင်းမယ့်တရား ဆယ်ပါးထဲမှာ-

“အတ္ထိ န ခေါ မေ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မော အလမရိယဉာဏဒဿန-
ဝိသေသော အဓိဂတော” တဲ့။

အဲဒီအချက်လဲ ပါပါတယ်။ ဒါကအရေးကြီးပါတယ်။ ဆယ်ပုဒ်ထဲကနောက်ဆုံး ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းဖို့ ဟောကြားထားတဲ့ အချက်ပါပဲ။ “အတ္ထိ န ခေါမေ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မော-” ငါ့အား ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မဆိုတဲ့ ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်တရားရှိ သလားဆိုတာ၊ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ- အမြဲနှလုံးသွင်းရမယ်တဲ့။ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မဆိုတာ “အလမရိယဉာဏဒဿနဝိသေသ” ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်း ဌိစ္စမ်းနိုင်သော စင်ကြယ်တဲ့ ဉာဏ်အထူး-တဲ့။ အဲဒီဉာဏ်အမြင်ကလဲ မျက်စိ နဲ့မြင်သလို သေသေချာချာ သိမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ပါပဲ။

ပြီးတော့ “အတ္ထိ နခေါ မေ အဓိဂတော” ငါ့မယ်။ အဲဒီတရား၊ အဲဒီ ဉာဏ်ကို ရသလားလို့လဲ အမြဲနှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရမယ်-တဲ့။နည်းမှန်၊လမ်းမှန် နဲ့ မပြတ်အားထုတ်နေလို့ရှိယင်အဲဒီဉာဏ်အမြင်အထူးနဲ့တကွ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မ ဆိုတဲ့ ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်တရားကို ရနိုင်ပါတယ်။ တကယ်ရပြီ ဆိုလို့ရှိရင်လဲ ကိုယ့်မှာ ဒီတရားတွေရှိမရှိ တကယ်သိနိုင်တာပဲ။ ဒီဉာဏ်၊ဒီတရားတွေမရသေး လို့ရှိယင်လဲ ရအောင်ရှိအောင်အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရဟန်းဖြစ်ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ သာသနာတော်မှာ နေရရုံနဲ့ အားရနေ လို့တော့မဖြစ်ဘူး။ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ဒီတရားထူးတွေကို ရအောင် အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး သတိပေးလိုပါတယ်။ သီလနဲ့ပြည့်စုံရုံလောက် နေထိုင်ပြီ အားရနေမယ်ဆိုလို့ရှိယင် သံသရာထဲမှာကောင်းကျိုးရတန်သလောက် တော့ ရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်နဲ့ အားရနေလို့တော့ ဆင်းရဲမကင်း သေးပါဘူး။ ဆင်းရဲကင်းအောင် အားထုတ်ဖို့က အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။

“နိဗ္ဗာန်ရပါလို့၏” လို့ဆုတောင်းရုံတောင်းထားလို့ကတော့ အားမထုတ် ယင်နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ပါဘူး။ ယခုဘဝလိုနေမှာပါပဲ။ ယခုဘဝလဲ ရှေးဘဝကဆု တောင်းခဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ရှိလို့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရနိုင်တဲ့လူ့ဘဝ ကိုရောက်နေတာ။ ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့နေတာ။ ဒါပေမယ့်လို့ အားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမရပါဘူး။ ကုသိုလ်ကံကတော့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရအောင် အားထုတ်ဖို့ရာ ပို့နေတာပါပဲ။ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။

တရားတွေရအောင်ဆိုပြီး အားထုတ်ကြတာပဲ။ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မရလဲ နောင်အခါကာလရဖို့ရာ အကြောင်းအထောက်အပံ့တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုဘဝမှာမရလဲ နောက်ဘဝမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့ရာသာ လိုတာပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် ယခုဒီရိပ်သာမှာလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်သွားကြ ဖို့။ မိမိတို့နေရာ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာလဲ တရားကိုမေ့မထားဘဲ ဆက်ပြီး ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့။ မပြည့်စုံသေးလဲ ပြည့်စုံအောင်၊ ပြည့်စုံပြီးလဲ တိုးတက်အောင်ပေါ့လေ အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ရဟန်းကျင့်ဝတ်တွေလဲ ပြည့်စုံစေရတယ်

ရဟန်းကျင့်ဝတ်တွေကိုလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုလဲ လေးလေးစားစားကျင့်ဖို့လိုတာပါပဲ။ “ပရိမဏ္ဍလံ နိဝါသေဿာ မိတိ သိက္ခာ ကရဏီယာ၊ ပရိမဏ္ဍလံ ပါရပိဿာမိတိ သိက္ခာကရဏီယာ” ဆိုတဲ့ သေခံယသိက္ခာပုဒ်တွေ ဒါတွေကိုလဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆကျင့်လို့ မလျော်ဘူး။ ဝတ်တဲ့ရုံတဲ့အခါ အဝန်းညီစွာ ဝတ်ရုံခြင်းဆိုတာ သူလဲအရေးကြီးတာပဲ။ အဲဒါတွေ ဝိနည်းဆုံးမဩဝါဒထဲမှာ ရေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ဒါတွေကိုပြည့်ပြည့်စုံစုံညွှန်ကြားဖို့ နည်းနည်းလိုနေတယ်။ ပါတော့ပါပါရဲ့။ ဒါပေမယ်လို့ ဘယ်ပါဠိတော်အရ၊ ဘယ် အဋ္ဌကထာအရ စသည်ဖြင့်ညွှန်ကြားတာလေးကမပါဘဲဖြစ်နေတယ်။ ပါဠိတော်တွေထဲမှာလဲရှိ၊ အဋ္ဌကထာတွေထဲမှာလဲရှိ၊ နိဿယတွေထဲမှာလဲရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေ ဖော်ပြထားမိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ကျမှ ဖော်ပြရဦးမှာပဲ။

“ဂီဟိပါရုပန” လူတွေဝတ်သလို ကိုယ်ဝတ်ချင်သလိုဝတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သိက္ခာပုဒ်တော်လာတဲ့အတိုင်း ရဟန်းတို့ ဝတ်ရုံနည်းနဲ့အညီ ဝတ်ကြ၊ ရုံကြဖို့ ပါပဲ။ အရိုအသေပြုရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိုအသေပြုတဲ့နေရာမှာ “ဧကံသံ စီဝရံ ကတွာ” တဲ့။ ပခုံးနှစ်ဖက်မရံဘဲ ပခုံးတစ်ဘက်တည်းမှာရုံရတယ်။ လက်ဝဲလက်ပခုံးထက်မှာတင်ပြီး ရုံဖို့ပါပဲ။ ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုတဲ့ အခါကာလစသည်မှာ အခုဒီမှာဝတ်ရုံသလိုပေါ့။ အဲဒီလိုဝတ်ရုံကြဖို့ပါပဲ။ ဘုရားကို အရိုအသေပြုတဲ့အခါ ဆရာသမားတွေ မထေရ်ကြီးတွေကို အရိုအသေပြုတဲ့အခါ၊ ဒေသနာပြောကြားတဲ့အခါ အဲဒီလိုအခါတွေမှာ “ဧကံသံ စီဝရံ ကတွာ” လို့ ဖွင့်ဖြူးထားပါတယ်။ အဲဒါဟာလဲပဲ နှစ်ဘက်ရုံတာနဲ့ သဘောအားဖြင့်တော့ အတူတူပါပဲ။ သူကတစ်ဘက်တည်းရုံတာ နှစ်ဘက်ရုံတော့ သင်္ကန်းကိုလိပ်ပြီးတော့ ရုံရတယ်။ တစ်ဘက်ရုံဆိုယင် မလိပ်ဘဲရုံလို့ရပါတယ်။ သို့သော်လဲ လိပ်ပြီးတော့ရုံတာပဲကောင်းပါတယ်။ သင်္ကန်းကြီးလို့ရှိယင် လိပ်မှ၊ သေးနေလို့ရှိယင် မလိပ်ဘဲလဲပဲရပုံပေါ့ပါ

(တတိယအကြိမ်)
(ခိတ္တုဇေယဝိပဿ)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တယ်၊ တစ်ဘက်တည်းရုံတဲ့အခါ လက်ဝဲလက်မောင်းလုံအောင် ရုံမှ၊ အဲဒါ အဋ္ဌကထာမှာပါပါတယ်၊ အဲဒါတွေကို တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မလေ့လာကြလို့ မသိ ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ပခုံးကြီးတွေနဲ့ လက်ဝဲလက်ကို လုံအောင်မဖုံးဘဲအရိုအသေ ပြုကြတယ်။

လူတို့နေရာ မြို့ထဲ၊ ရွာထဲသွားတဲ့အခါကာလကျတော့ ပခုံးနှစ်ဘက် လက်နှစ်ဘက်စလုံး လုံအောင်ရုံရတယ်၊ ဒါကတော့ အများသိနေတာပါပဲ၊ အခု ဒီရိပ်သာမှာတော့ မြို့ထဲ၊ ရွာထဲသွားတယ်မဟုတ်ပေမယ့်လို့ ကြည်ညိုဖွယ် ဆောင်သင့်ရာမှာ ရုံသွားကြရပါတယ်၊ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းသွား၊ ဒီလို သွားတဲ့အခါ ကာလမှာ မရုံဘဲသွားလဲ ဝိနည်းကတော့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ သွားကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ လူတွေအမြင်အားဖြင့်တော့ ပါသာဒီက မဖြစ်ဘူး၊ ပါသာဒီကမဖြစ်ရင် မြင်တဲ့လူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီလို ကဲ့ရဲ့ ကြယင် အဲဒီလူတွေက အကုသိုလ်ဖြစ်မယ်၊ ပါးစပ်ကမပြောနဲ့ဦးတော့ စိတ်ထဲ က “ဒီကိုယ်တော်ကြီးက မြို့ထဲရွာထဲသွားတာ သင်္ကန်းလဲ မရုံဘူး” ဆိုပြီးအပြစ် တင်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ် ကတော့ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းသွားမို့ အပြစ်မရှိလို့ သွားတာပဲ၊ ဒီလိုအပြစ်မရှိတာကိုမသိဘဲ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ရင် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အကုသိုလ်ဖြစ် ကြမှာပဲ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကုသိုလ်မဖြစ် ရအောင်ကိုယ်လဲပါသာဒီကဂုဏ် ဖြစ်အောင်လို့ ကျောင်းတွင်းက အပြင်ထွက် လို့ရှိယင် သင်္ကန်းရုံသွားဖို့ တိုက်တွန်းထားရပါတယ်၊ အခုဒီမှာတော့ ကျောင်း တွင်းက ထွက်လိုက်ယင် မြို့ထဲရောက် သွားတာဖြစ်လို့ မြို့ထဲမှာ ကိစ္စရှိလို့ သွားတယ် ထင်ကြမှာပဲ၊ ဘုရားသွားတာ၊ ကျောင်းသွားတာပဲလို့ သိကြမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မြင်တဲ့လူတွေက ကဲ့ရဲ့ ကြမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်ရုံသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

မလျော်ပါဘူး

ခုနေအခါမှာ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အိမ်သွားတာတောင်မှ သင်္ကန်းမရုံ ပဲသွားနေကြပါတယ်၊ ကြပ်တာပဲ၊ အဲဒါတွေ တော်တော် နေရာမကျတာပဲ၊

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်သာမဟုတ်ဘူး၊ ခပ်ကြီးကြီးတွေလဲ ဒီလိုပဲ၊ အဲဒါတွေ တော်တော်နေရာမကျတဲ့ ဥစ္စာတွေပဲ၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်မှာလာတဲ့အတိုင်း သင်္ကန်းရုံသွားရတယ်ဆိုတာဟာလဲ ဝန်လေးလှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်တဲ့လူတွေ ပါသာ- ဒီကဖြစ်အောင်၊ အကဲ့ရဲ့ လွတ်အောင် သင်္ကန်းရုံသွားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

အဲ-အရိုအသေပြုတဲ့အခါကာလတွေကျတော့ “ဧကံသံ စီဝရံ ကတွာ” ဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်ဘက်ပန်းတင်ရတယ်၊ တစ်ဘက်ပန်းတင်ရုံတော့လဲ လက်ဝဲလက်မောင်းကိုလုံစေရတယ်၊ သင်္ကန်းရုံတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ သိပ်တော့လဲမထူးပါဘူး၊ အဲဒါဟာ နှစ်ခုစလုံး မရုံပါနဲ့ တစ်ခုတည်းရုံလဲ လက်ဝဲလက်မောင်းလုံနေရင်တော့ ပါသာဒီက ဖြစ်လောက်နေတာပါပဲ၊ ဒီလိုလဲရုံလို့ရပါတယ်၊ အပြစ်တော့မရှိပါဘူး၊ သို့သော်လဲ စာထဲပေထဲ တိုက်ရိုက်လာတာကတော့ဖြင့် နှစ်ဘက်ရုံပဲ “ဧကံသံ”ကတော့ တစ်ဘက်ရုံပဲ၊ ဒါပဲကွာပါတယ်။

သင်္ကန်းရုံတာကစပြီးတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သိအောင်လေ့လာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ သိတဲ့အတိုင်းလဲပဲ ကျင့်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒါဟာရဟန်းတို့ကျင့်ရမယ့် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် သမာဓိ၊ ဉာဏ်ဖြစ်အောင်လို့ တရားလဲ အားထုတ်ရတယ်၊ အခုဒီမှာတော့ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး၊ နောက်ကိုပေါ့လေ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဟုတ်ဘဲ ရိုရိုသေသေနဲ့ အမြဲမပြတ်အားထုတ်သွားကြဖို့ဒါလောက်ပဲသတိပေးဖို့ရှိပါတယ်။

လူ့ဘဝကိုလဲရတုန်း သာသနာတော်နဲ့လဲ တွေ့ကြုံတုန်း အခါကာလမှာ မိမိတို့လိုလားတဲ့ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံပြီးလျှင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၁၃၄၂-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့
သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရာ ဩဝါဒကထာ

ကိုယ်လဲအပြစ်ကင်း အမှီပြုနေသူတွေလဲကျေးဇူးများ

တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပေါ့ပေါ့အားထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် တွင်းမှာ ဘုရားအလိုတော်နဲ့အညီ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အကျင့်တွေကိုတတ် နိုင်သမျှကျင့်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။ သမာဓိ၊ ပညာ အကျင့်ကို မကျင့်နိုင် တောင်မှ သီလအကျင့်ကိုတော့ ကျင့်ဖို့ရာအရေးကြီးပါတယ်။ သီလအကျင့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်တော့ ကိုယ်လဲအပြစ်ကင်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုအမှီပြုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေလဲ ကျေးဇူးများတယ်။ အရိအသေပြုတိုင်း၊ လှူဒါန်းပူဇော်တိုင်း ကုသိုလ် အထူးတွေဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ရှင်၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီး ကျင့်ခွင့်ရတာဟာ ကုသိုလ်ထူးလို့ပဲ။

သိက္ခာပုဒ်တွေနားလည်းအောင် လေ့လာထားဖို့လဲလိုပါတယ်။ ဒုလ္လဘ တွေက ခဏဖို့ နားလည်အောင် လေ့လာဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ကြာရှည်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ နားလည်အောင် လေ့လာဖို့ ပါဠိလို မတတ်တာတောင်မှ ဘာသာပြန်ထားတာတွေရှိပါတယ်။ ဒါတွေကို နားလည် အောင်အချိန်ရသမျှ လေ့လာနိုင်တာပဲ။ လေ့လာပြီးတော့ အဲဒီဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် တွေလာတဲ့အတိုင်း ရှိရှိသေသေကျင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အခုဒီမှာတရားအားထုတ်ဖို့လာနေကြတာဆိုတော့ တရားကိုပဲပြည့်ပြည့် စုံစုံအားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ အသစ်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိမိတို့စွမ်းနိုင်သမျှမရပ်မနား ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဟောင်းဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကလဲ ပြည့်စုံသည်ထက်ပြည့်စုံအောင် အချိန်အခွင့်ရသလောက် စွမ်းနိုင် သလောက် အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

ကိုယ်ကပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲ ဟောမယ်၊ ပြောမယ်ဆိုယင်အဆင်ပြေပါတယ်။ သာသနာတော်မှာလဲ အကျိုးများပါတယ်။ ကိုယ်ကမပြည့်စုံဘဲ သူတစ်ပါးကို ဟောပြောလို့ကတော့ အဆင်ပြေအောင်ဟော ပြောနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင်အားထုတ်။ ဒီလိုပြည့်စုံပြီးမှ သူတစ်ပါးကိုလဲ ဟောပြောမယ်ဆိုယင်သာသနာတော်မှာ ကျေးဇူးများပါတယ်။

ယောဂီဟောင်းတွေမှာ ဒီပြင်ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စလေးတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အားချိန်လေးတွေတော့ ရှိမှာပါပဲ။ အဲဒီလိုအားတဲ့အချိန်လေးတွေမှာ နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရရပေါ့။ ရတဲ့အချိန်မှာ ကြိုးကြိုးစားစားပြည့်စုံသည်ထက်ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့လိုပါတယ်။ယောဂီအသစ်တွေဆိုတာကတော့ ဆောင်ရွက်စရာ အထူးကိစ္စရယ်လို့ ရှိဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီတော့ အချိန်ရှိသမျှအားထုတ်ကြဖို့၊ မပြတ်မလပ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ “မီးပွတ်သော ယောကျ်ားကဲသို့ အားထုတ်ရမယ်” တဲ့။ မီးပွတ်တဲ့ ယောကျ်ားဟာ မီးမရမချင်း ကြိုးစားပွတ်ရသလို တရားကိုလဲ မရမချင်း ကြိုးစားအားထုတ်ရတယ်။

ပိုင်းခြားသိရမည့်တရား

“ဣဒံ ဒုက္ခံ ပရိညေယျံ”ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိရမယ်။ ဒါ-တရားဦး ဓမ္မစကြာကစပြီးတော့ ဟောကြားထားတဲ့ တရားပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ပိုင်းခြားသိရမည့်တရား၊ သိထိုက်တဲ့တရား၊ ပိုင်းခြားသိရမယ်ဆိုတာအမှန်တော့ မှန်မှန်ကန်ကန် သိရမှာကိုဆိုလိုတာပါပဲ။ ပိုင်းခြားသိရမည့် အဲဒီဒုက္ခသစ္စာကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးလို့ သရုပ်ဖော်ထားတယ်။ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကိုပိုင်းခြားပြီး အမှန်အတိုင်း သိအောင်အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါကာလမှာ အဲဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ရှုရတယ်။ ဒီလိုရှုဖို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်လဲ ဟောထားတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဟောထားပါတယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာဟာလဲမိမိသန္တာန်မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေပါပဲ။ အဲဒီရုပ်နာမ်တရား

(တတိယအကြိမ်)

(ပိတောက်စာအုပ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တွေ့ကိုမရှုမှတ်ဘဲ ထားလို့ရှိယင် စွဲလမ်းတဲ့ဥပါဒါန်တွေဖြစ်လာတယ်။ ဥပါဒါန်ဆိုတာစွဲလမ်းတာကိုခေါ်တာပဲ။ နှစ်သက်သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့လဲ စွဲလမ်းတယ်။ ဒီလိုစွဲလမ်းခြင်း နှစ်မျိုးထဲမှာ နှစ်သက်သာယာပြီးစွဲလမ်းတာဟာ အရေးကြီးဆုံးပါပဲ။

သုတ္တန်ဒေသနာအရအားဖြင့် သူ့နေရာနဲ့သူ စွဲလမ်းတာတွေတွေ့ရှိပါတယ်။ သောသာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်တော့ မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမယ်လို့ တဏှာဥပါဒါန်ကတော့ ရှိနေသေးတယ်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂမ်၊ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘဝတဏှာမကင်းသေးဘူး။ ဘဝတဏှာတွေ့ရှိနေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝတွေထပ်ခါထပ်ခါဖြစ်နေရတယ်။

တဏှာဥပါဒါန်၊ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန် နှစ်မျိုးစလုံး မကင်းသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တရားတွေကို အမှန်အတိုင်း မသိကြဘူး။ မသိကြလို့ သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းကြတယ်။ အမြင်အယူအားဖြင့်လဲ စွဲလမ်းကြတယ်။ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ စိတ်ကူးကြံစည်တိုင်း ဖြစ်ပျက်ပြီးတော့ နေတာပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ ဒီလို ဒွါရ (၆) ပါးက ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို အမှန်အတိုင်း မသိကြဘူး။ အလျင်ကလဲရှိ၊ အခုလဲအမြဲရှိနေတာပဲလို့ ဒီလိုအောက်မေ့နေကြတယ်။

အမှန်အားဖြင့်တော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ အမြဲတည်နေတာမရှိပါဘူး။ အသစ်အသစ်တွေပဲ။ အဟောင်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးလဲပျောက်သွားတာ ချည်းပဲ။ ဒီလိုအမှန်အတိုင်း မရှုတော့ မသိဘူး။ အမြဲတည်နေတယ်လို့ ထင်နေတာပဲ။ အဲဒီလိုအလွဲအမှားတွေသိပြီးတော့ အဲဒါတွေကို မသာယာ မနှစ်သက်သင့်ဘဲ သာယာနှစ်သက်နေကြတယ်။ အဲဒါဥပါဒါန်တွေပဲ။ ဖြစ်ပြီး ပျက်စီးနေကြတာဟာ ဆင်းရဲတယ်။ မချမ်းသာဘူး။ ဒါကြောင့်အဲဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာ- ဆင်းရဲအမှန်တရားတွေပဲ။

ဒီဆင်းရဲတွေဟာ အိုလာတဲ့အခါ ပိုပြီးထင်ရှားလာတယ်။ မကျန်းမမာ နာဖျားတဲ့အခါမှာလဲ ထင်ရှားတယ်။ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း မဖြစ်တဲ့အခါတွေမှာ

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

လဲ ထင်ရှားပါတယ်။ အဲဒါတွေအကုန် ဒုက္ခသစ္စာတွေချည်းပဲ။ “ဣဒံ ဒုက္ခံ ပရိညေယျံ” အဲဒီဒုက္ခတွေကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိရမယ်တဲ့။ ပိုင်းခြားပြီး အဲဒါတွေကိုအမှန်အတိုင်းသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုယင်ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်းရုပ်နာမ်တွေကိုရှုမှတ်ရမယ်။

သီလ,သမာဓိ,ပညာသိက္ခာသုံးပါး

သံဃာ့ဥပုသ်ပြုတယ်ဆိုတာ သံဃာပြည့်စုံလို့ရှိယင် ပါတိမောက် ရွတ်ဆိုပြီးတော့ ပါတိမောက်ပြုကြရတယ်။ သံဃာမပြည့်စုံယင်လဲ အာပတ်ကို (အာပတ် ရယင်ပေါ့လေ) စင်ကြယ်အောင် ဒေသနာပြောကြားပြီးတော့ “ပရိသုဒ္ဓေါ အဟံ ဘန္တေ ပရိသုဒ္ဓေါတိ မံ ဓာရေထ”လို့ဆိုပြီး ပါရိသုဒ္ဓိ ဥပုသ်ပြုရတယ်။ သုံးပါး ရှိလို့မို့ ဂဏဥပုသ်ပြုရင်လဲပဲ အဲဒါ ဥတ်ထားရသေးတယ်။ “သုဏန္တု မေ အာယသ္မန္တာ အဇ္ဇပေါသထော ပန္နရသော ယဒါယသ္မန္တာနံ ပတ္တပလ္လံ မယံ အညမညံ ပါရိသုဒ္ဓိ ဥပေါသထံ ကရေယျာမ”လို့ ဒီလို ဥတ်ထားပြီးတော့ ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ပြုကြရတယ်။ ဒါကတော့ အကုန်လုံး နားလည်ပြီးသားတွေများမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ အခုမှ ပဉ္စင်းဖြစ်စ ခုလ္လဘ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သိပ်နားလည် ကြမယ်မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီမှာ ပါတိမောက် ရွတ်ဆိုပြတဲ့အတိုင်း ဒီလိုအမှုတွေရှိလို့ရှိယင် အဲဒါ ဘယ်အာပတ်ရှိတယ်၊ ဘယ်အာပတ်ရှိတယ်ဆိုတာ သင့်ရဲ့အာပတ်ကို ပြောရတယ်။ အခုဒီမှာရွတ်ဆိုပြတာကတော့ ပါရာဇိကလေးပါး အာပတ်သင့်ပုံတွေပါတယ်။ သံဃဒီသေသ် အာပတ်သင့်ပုံတွေ၊ အနိယတဆိုတာကတော့ ပါရာဇိက လဲဖြစ်နိုင်ပုံ၊ သံဃာဒီသေသ်အာပတ်လဲဖြစ်နိုင်ပုံ၊ ပါစိတ်အာပတ်လဲဖြစ်နိုင်ပုံ၊ အဲဒီဥစ္စာတွေဖြစ်နိုင်ပုံတွေကိုလဲပြတယ်။ အဲဒီဥစ္စာတွေ ရွတ်ဆိုပြီး ပြောကြားတော့ မိမိတို့မှာ အာပတ်ရှိနေယင်လဲ ရှိတဲ့အာပတ်ကို ချက်ချင်းပြောရတယ်။ ဒီနောက် ဒေသနာပြောကြားရမယ်။ သံဃာဒီသေသ် အာပတ်ရှိနေယင်တော့ ပရိ ဝါသ်မာနတ် ဆောက်တည်ပြီး ကျင့်ရမယ်။ ပါရာဇိက အာပတ်သင့်နေယင်တော့ အဆင်မပြေဘူးပေါ့။ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အာပတ်သင့်လွယ်တာကတော့ ပါစိတ်အာပတ်တို့၊ ဒုက္ခိယအာပတ်တို့၊ ဒီအာပတ်တွေက သင့်လွယ်ပါတယ်။ အဲဒီ အာပတ်သင့်နိုင်တဲ့ ပညတ်ချက် သိက္ခာပုဒ်တွေကတော့ တော်တော်များတာပဲ။ ရွတ်ပြဖို့ရာ တယ်မလွယ်ဘူး။ ဘုရားပညတ်တော်မူတဲ့အတိုင်း ဆိုယင်တော့ဒါတွေကိုလဲရွတ်ပြဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ် လို့တာဝန်လေးပါတယ်။ အခုပါတီမောက်ပြတဲ့အခါ ကာလမှာ အာပတ်တွေ အကုန်ဖော်ပြတာ မရှိသော်လဲ မိမိတို့ သင်ကြားလေ့လာဖူးတဲ့အတိုင်း အာပတ် တွေမသင့်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး ရိုရိုသေသေနေကြဖို့ပါပဲ။ အာပတ်သင့်နေလို့ရှိယင် လဲပဲ ဒေသနာပြောကြားသင့်တာတွေ ဒေသနာပြောကြား။ နိဿဂ္ဂိအာပတ်ဆို ယင်လဲ စွန့်သင့်တာကို စွန့်ပြီးတော့ စင်ကြယ်အောင် ဒေသနာပြောကြား။ ဒီလိုဆိုယင် ရဟန်းသီလပြည့်စုံပြီး သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်။ သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်လို့ ရှိယင် တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်နိုင်တဲ့ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်မယ် ဆိုယင်လဲ သမာဓိဈာန် တရားတွေ ရနိုင်ပါတယ်။ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်အားထုတ်လို့ရှိရင်လဲ ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပါရမီ ရင့်သန်လာလို့ရှိရင်လဲ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ဖို့ရာဟာ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။ ရဟန်းဆိုတော့ အဲဒီသိက္ခာပုဒ်တွေမှာ ဟောတော်မူထားတဲ့ သီလတွေ လုံခြုံ ပြည့်စုံအောင် စောင့်ရှောက်ကြဖို့ပါပဲ။

သမာဓိနှစ်မျိုးရှိတယ်

အခုဒီမှာတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တဲ့ ဌာနပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားမှာလဲ ဒီမှာ သမထသမာဓိသက်သက်ဖြစ်အောင် အားထုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတာ။ အဲဒီလို ဝိပဿနာ သမာဓိဖြစ်အောင် အား ထုတ်တဲ့ ဌာနဆိုတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိလဲ ပြည့်စုံရမှာပဲ။ သီလဝိသုဒ္ဓိပြည့်စုံပြီးအား ထုတ်လို့ သမာဓိအားကောင်းလာယင် ဉာဏ်တွေဖြစ်လာတယ်။ “သမာဟိတော ယထာဘူဟံ ပဇာနာတိ”။ သမာဟိတော = စိတ်တည်ကြည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ဝါ-သမာဓိပြည်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ယထာဘူတံ= ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာ-
နတိ = သိပါတယ်-တဲ့။

သမာဓိဖြစ်မှ အမှန်သိတဲ့ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်အောင်
အားထုတ်ရတယ်။ “သမာဓိ ဘာဝေထ”၊ ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ သမာဓိ-သမာ
ဓိကို၊ ဘာဝေထ-ဖြစ်ပွားရမယ်-တဲ့။ သမာဓိဖြစ်စေရမယ်။ သမာဓိဖြစ်မှ ဉာဏ်
ဖြစ်တယ်။ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်တဲ့ အခါမှာတော့ သမထဘာဝနာသက်
သက်အားထုတ်တာလဲ ရှိပါတယ်။ ဝိပဿနာဘာဝနာသက်သက် အားထုတ်တာ
လဲရှိပါတယ်။ အဲဒီလို နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သမာဓိသက်သက် သမထဘာဝနာကို
အားထုတ်တယ်ဆိုယင် ဈာန်ရနိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ ဈာန်ရ၊ မရဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာ
လွယ်လှတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဈာန်ရအောင်အားထုတ်နေရတာအချိန်
ကုန်ပြီးနေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမှာတော့ သမာဓိသက်သက်အားထုတ်ဖို့
ရာ မညွှန်ကြားပါဘူး။ ဝိပဿနာရှုရင်းနဲ့ သမာဓိဖြစ်ဖို့ရာ ညွှန်ကြားပြီး
ဝိပဿနာကိုပဲ အားထုတ်ဖို့ ညွှန်ကြားတာပါပဲ။

ဝိပဿနာရှုရင်းဖြစ်တဲ့ သမာဓိကတော့ ခဏိကသမာဓိ၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း
ရှုမိတဲ့ အားရုံပေါ်မှာ တည်တဲ့ သမာဓိဟာ ခဏိကသမာဓိပဲ။ အဲဒီသမာဓိဟာ
ဝိပဿနာ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ တရားအား
မထုတ်ပဲ ဒီအတိုင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ စိတ်တွေဟာ ဟိုရောက်လိုက် ဒီ
ရောက်လိုက်နဲ့ မငြိမ်သက်ဘူး။ သမာဓိမဖြစ်ဘူး။ သတိပဋ္ဌာန်းနည်းအရ ဝိပဿ
နာရှုမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှပထမစပြီး ရှုမှတ်ကာစဆိုယင် သမာဓိမဖြစ်
သေးတော့ စိတ်တွေက ဟိုရောက်ဒီရောက် သွားနေသေးတာပဲ။ အဲဒီစိတ်တွေကို
ရှုမှတ်ပြီးပယ်ရတယ်။

သမာဓိဉာဏ်တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ တချို့နားမလည်ကြဘူး

ပယ်ရမယ့် တရားနှစ်ပါးကို “ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တာပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ” (ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ်) အစကပင် ဟောကြားတော်မူပါတယ်။ အဲဒီတရားနှစ်ပါးက ကာမအာရုံတွေကို ခံစားသုံးဆောင်မှုက တစ်ပါး၊ အကျိုး မရှိပဲ မိမိကိုယ်ကိုညှဉ်းဆဲမှုက တစ်ပါး၊ အဲဒီနှစ်ပါးကို ပယ်ပြီး မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ဖြစ်တဲ့တရားကို ကျင့်ရမယ်တဲ့။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ တရားဆိုတာ “စက္ခုဏရဏီ၊ ဉာဏကရဏီ” ပညာမျက်စိကို ဖြစ်စေတတ်တယ်။ အဲဒီတရားကဘယ်တရားတွေ တုံးဆိုလို့ရှိယင် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ပ။ သမ္မာသမာဓိ” ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေပါ ပဲ။ အဲဒီတရားတွေကို ဖြစ်စေရမယ်။ အဲဒါဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ရှုမှတ်ရမယ်။ အဲဒီလို ရှုမှတ်မှ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို သိနိုင်တယ်။ အဲဒါဘုရားအလောင်းတော် ဘဝတုန်းကဘုရား အဖြစ်ရောက်အောင် ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကိုပဲ ရှုခဲ့တယ်။ တရားအားထုတ် နည်းကိုကောင်းကောင်းနားမလည်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီနည်းမဟုတ်ဘဲ သူ တို့နည်းနဲ့သူတို့ အားထုတ်ကြတာတွေလဲရှိတာပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို မှတ်နေရုံလေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ဒီ နည်းကိုမရှုမှတ်ဘဲ ဒီနည်းကိုပယ်ပြီး သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ ဟောပြောနေကြတယ်။ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူတို့အတွက် ဟုတ်မှာပေါ့။ သူတို့က ဒီနည်းကို ရှုမှမရှုမှတ် ကြဘဲကိုး။ မမှတ်ဖူးဘဲနဲ့မှတ်ယင် သမာဓိဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သိမှာလဲ။ ဥပါ- ဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ရှုမှတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ နည်းကတော့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ် တော်တိုင် ရှုမှတ်ခဲ့တဲ့နည်းပဲ အသစ်ထွင်ဟောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခုဒီမှာလဲ အဲဒီ ရှုမှတ်နည်းကိုပဲ ညွှန်ကြားပြီးတော့ ပေးနေပါတယ်။ ဒီအတိုင်းရှုမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-စတဲ့ ဝိပဿနာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်မှလဲ “ဣဒံ ဒုက္ခံ ပရိညေယျန္တိမေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနုနဿု တေသု ဓမ္မေသု” စသည်ဖြင့် ဓမ္မစကြာသုတ်တော်မှာ ဟောကြားတော်မူတဲ့

(တတိယအကြိမ်)

အတိုင်း ဒါ ဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ ရှေးကမကြာဘူးတာတွေသိလာမယ်၊ ပိုင်းခြားသိရ မယ့်တရားတွေကိုလဲ “ပရိညာတ်” ပိုင်းခြား၍ သိပြီးပြီလို့ဆိုပါတယ်၊ အဲဒီပိုင်း ခြားသိအပ်တဲ့ တရားဆိုတာ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာက တခြားဟာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးတရားတွေပါပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးဆိုတာလဲ ရုပ်၊ နာမ်တရားတွေပါပဲ၊ ရုပ်ဆိုလို့ရှိ ယင် “ဣတိ ရူပံ၊ ဣတိ ရူပဿ သမုဒယော၊ ဣတိ ရူပဿ အတ္တဂံမော” စ သည်ဖြင့် သတိပဋ္ဌာန် ဓမ္မာနုပဿနာမှာ ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ ဣတိ-ဤ သည်ကား၊ ရူပံ-ရုပ်ပဲ၊ ဣတိ-ဤသည်ကား၊ ရူပဿ-ရုပ်၏၊ သမုဒယော-ဖြစ် ခြင်းပဲ၊ ဣတိ-ဤသည်ကား၊ ရူပဿ-ရုပ်၏၊ အတ္တဂံမော= ချုပ်ခြင်းပဲ-လို့ ဒီလိုသိဖို့ လိုရင်းပါပဲ။

နာမ်တရားထဲက ဝေဒနာဆိုယင်လဲ “ဣတိ ဝေဒနာ၊ ဣတိ ဝေဒနာယ သမုဒယော၊ ဣတိ ဝေဒနာယ အတ္တဂံမော” စသည်ဖြင့် ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဟော ထားပါတယ်၊ ဤသည်ကား ဝေဒနာ၊ ဤသည်ကား ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ဤ သည်ကား ဝေဒနာ၏ ချုပ်ပျောက်ခြင်းပဲလို့ သိဖို့ရာပါပဲ၊ သညာစသည်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းသိဖို့ပါပဲ၊ စိတ်ဖြစ်ယင်စိတ်ချည်းဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲ ဒီဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတွေနဲ့ အမြဲတွဲတွဲပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒါတွေကိုပဲ မြင်တိုင်း၊ ကြား တိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ ကြံသိတိုင်း- ဒီရုပ်နာမ် ၂-ပါး ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ တရားတွေကိုလဲ ရှုမှတ်ရပါတယ်၊ ဒါမှပဲ ဒါက ရုပ်၊ ဒါက ရုပ်၏ ဖြစ်မှု၊ ဒါက ဝေဒနာ၏ ချုပ်ပျောက်မှု စသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာ တရားတွေကို ပိုင်းခြားပြီးသိနိုင်တယ်။

ဥပါဒါနိတော့ရှိသေးတာပဲ

ဥပါဒါနိဆိုတာ စွဲလမ်းတာပဲ၊ အဲဒီစွဲလမ်းတာဟာ နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတာလဲရှိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့ ဒီဋ္ဌိစွဲ စွဲလမ်းတာလဲရှိတယ်၊

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အပြည့်အစုံပြောတဲ့အခါမှာတော့ တဏှာစွဲ၊ ဒိဋ္ဌိစွဲ ဒီနှစ်မျိုးပါပဲ။ သို့သော်လဲ ကျမ်းဂန်များမှာ တိုက်ရိုက်ပြထားတာကတော့ တဏှာစွဲတွေလောက်ပဲ အရင်းခံ ပြုပြီး ပြထားတာတွေကများပါတယ်။ စွဲလမ်းစရာရှိတာတွေကို စွဲလမ်းရာမှာလဲ သူကပိုများသလိုဖြစ်နေတာပဲ။

တခါက စာပေပဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး သူကမေးတယ်။ အဲဒီဥပါဒါန်အကြောင်းတွေကိုပြောတဲ့အခါကာလမှာ သူက တဏှာကိုပဲပြောတယ်။ ဒိဋ္ဌိကိုမပြောဘူး။ တဏှာကဖြစ်တဲ့အခါမှာ အင်မတန်ထင်ရှားပေါ်လွင်နေတာကိုး။ ဒါပေမယ်လို့ အများအားဖြင့် ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်လဲ ရှိနေတာပဲ။ သို့ပေမယ်လို့ အပြည့်အစုံပြောမှ ပိုပြီးတော့ကောင်းပါတယ်လို့သူ့ကိုပြောရတယ်။ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်ဟာ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ မရသေးယင် သူကတော့ဖြစ်နေတာပဲ။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ကျတော့ ဒိဋ္ဌိမရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်တဏှာဥပါဒါန်ကတော့ ရှိသေးတာပဲ။ မကင်းသေးဘူး။ အရဟတ္တမဂ်ကိုမရောက်သေးရင် သူကတော့ ရှိနေသေးတာပဲ။

အဲဒီတော့ စွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါန်ရှိနေယင် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းစွဲလမ်းမှုတွေဖြစ်နေမှာပဲ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။ မာလုကျပုတ္တသုတ်မှာသေသေချာချာဟောထားတာပါပဲ။ “ရှုပုံ ဒီသွာ သတိမုဋ္ဌာ၊ ပိယံ နိမိတ္တံ မနသိကရောတော” စသည်ဖြင့် ဟောကြားထားတာ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။ ပိယံ နိမိတ္တံ= ချစ်ခင်ဖွယ်အာရုံကို၊ မနသိကရောတော=နလုံးသွင်းနေသူအား၊ ရှုပုံ ဒီသွာ=အဆင်းကိုမြင်ပြီးလျှင်၊ သတိမုဋ္ဌာ=အမှတ်မရပဲ သတိမေ့သွားတယ်တဲ့။ ချစ်ဖွယ်အာရုံကို ချစ်ဖွယ်လို့ပဲ နလုံးသွင်းပြီးတော့ မရှုမမှတ်ဘဲနေယင် သတိလွတ်ပြီး တဏှာဥပါဒါန် ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ အင်မတန် ထင်ရှားတာပဲ။ မြင်ယင်မြင်ရုံမျှ၊ ကြားယင်ကြားရုံမျှ၊ သတိနဲ့ရှုမှတ်နေလို့ ရှိယင် ဒီမြင်တာ၊ ကြားတာတွေအပေါ်မှာ သာယာစွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါန်တွေဖြစ်ခွင့် မရဘဲ ကိလေသာ ကင်းနေပါတယ်။ ဒီတော့ ရှုမှတ်ယင် ကိလေသာ မဖြစ်လို့ မို့ ရှုနိုင်သမျှတော့ ရှုမှတ်သင့်ပါတယ်။

(ဓာတိယအကြိမ်)

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ဒါကလဲ မရှုမမှတ်ပဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မဆိုထားနဲ့ ရှုမှတ်စဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှမြင်ယင် မြင်ရုံမျှဖြစ်အောင် မရှုမှတ်နိုင်သေးပါဘူး။ မြင်ယင်မြင်တယ်၊ ကြားယင်ကြားတယ်၊ ဖောင်းယင်ဖောင်းတယ်၊ ပိန်ယင်ပိန်တယ် စသည်ဖြင့် အသားကျကျရှုမှတ်နိုင်လို့ သမာဓိ၊ ဉာဏ်အတော်ရင့်သန်လာမှ ကိလေသာကင်းအောင်၊ ကိလေသာ မဖြစ်လာအောင် ရှုမှတ်နိုင်ပါတယ်။ စာပေဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာကတော့ ကင်းတန်သလောက်ကင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အစွဲအလမ်း တော့ရှိတာပဲ။

စာပေအရဆင်ခြင်လို့ရှိယင်သိတယ်။ နားလည်တယ်လို့တော့ ထင်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ်တိုင်တွေ့၊ ကိုယ်တိုင်သိတာမှမဟုတ်ပဲ။ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်တာတွေကို တကယ်အတိအကျ ကိုယ်တိုင်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ အနတ္တ သဘောတွေကို ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်တကယ်ရှုမှတ်တကယ်သိတာ။ ဒါကြောင့် ရှုရမယ့်တရားတွေကို ဒွါရခြောက်ပါးက ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း တကယ်ရှုနေရတာပဲ။

ပယ်အပ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာတရား

ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီး တကယ်သိပြီဆိုယင် ပယ်အပ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်နိုင်တော့တာပဲ။ “တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခသမုဒယော အရိယသစ္စံ ပဟာတဗ္ဗန္တိမေ ဘိက္ခဝေ” စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း သမုဒယသစ္စာဆိုတာ ပယ်အပ်တဲ့တရားပါပဲ။ လောဘ ဒါမှမဟုတ် တဏှာကို သမုဒယသစ္စာလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီသမုဒယသစ္စာ တဏှာဟာ ပယ်အပ်တဲ့ တရားတဲ့။ ဒုက္ခသစ္စာကိုပိုင်းခြားပြီး သိပြီးလို့ရှိယင် သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ပြီးဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒွါရခြောက်ပါးက ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း၊ အာရုံတွေကိုရှုမှတ်လို့ ဒါတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတွေပဲလို့ သိတယ်ဆိုလို့ရှိယင်ပေါ့လေ။ အဲဒီ အာရုံတွေနဲ့စပ်ပြီး နှစ်သက်သာယာမှု တဏှာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မရှုယင်တော့ ဒီနှစ်သက်သာယာမှု တဏှာဟာရှိပေမှာပဲ။ အဲဒီတဏှာ ဥပါဒါန် တွေနဲ့ စွဲလမ်း ပြီးပြုလုပ်တိုင်း ပြုလုပ်တိုင်း ပြုလုပ်တဲ့ကံတွေကလဲ တဖြစ် တည်းဖြစ်နေတာပဲ။ ခန္ဓာငါးပါးကို စွဲလမ်းပြီး သေသွားတဲ့အခါကျတော့ စွဲလမ်းမှုနဲ့တကွဖြစ်တဲ့ ကံ တွေက ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ဖြစ်စေတယ်။ ပဋိသန္ဓေ ကျိုးကိုဖြစ်စေလို့ ဘဝအသစ်မှာ ဖြစ်ရပြီဆိုလို့ရှိယင် အဲဒီဘဝသစ်မှာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရတဲ့ ဆင်းရဲတွေဖြစ်ရ မှာပဲ။ အရိယသစ္စာဆိုတာကတော့ ဒီလိုခန္ဓာ ငါးပါး ဒုက္ခတရားတွေကို ပိုင်းခြား ပြီးသိသွားပါတယ်။ အဲဒီလို ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီးသိသွားပြီဆိုယင် တဏှာ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွား တော့တာပါပဲ။

နိရောဓသစ္စာ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့သစ္စာ

နိရောဓသစ္စာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကလဲ အငြိမ်းဓာတ် သဘော၊ ဘယ်လို အငြိမ်းဓာတ်လဲဆိုယင် အာရုံရော အသိလေးရော ငြိမ်းအေး သွားခြင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရှုမှတ်ရင်း ရှုမှတ်ရင်း ဉာဏ် အဆင့်ဆင့်တက် လာပြီးတော့ ဂုဏ်ခြောက်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏ်ရင့်သန်အားပြည့် လာတဲ့ အခါကျတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ဖို့ဘဲ အသိလေး တွေက သူ့အရှိန်နဲ့သူ့ လျင်မြန်သွက်လက်လာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရာကနေ ပြုနေတဲ့ အာရုံရော၊အသိစိတ်ရော အကုန်ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ သဘောသို့ ဆိုက်ရောက် သွားတယ်။ အဲဒါ မပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရု အယဉ်ကို ကျော်လွန် ပြီးတော့ အပဝတ္တဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်အငြိမ်းဓာတ်သဘောသို့ ဆိုက်ရောက်သွားတာ ပါပဲ။ အဲဒီ အငြိမ်းဓာတ် သဘောဟာ နိရောဓသစ္စာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကို နိဗ္ဗာန်လို့လဲခေါ်တယ်။ အဲဒါ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့တရား။

မဂ္ဂသစ္စာ-ဖြစ်ပွားစေအပ်တဲ့သစ္စာ

“ဒုက္ခေ ဉာဏံ” ဆိုတဲ့ ဒေသနာတော်အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးကို ရှုသိပြီးပွားစေရတယ်။ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ပိုင်းခြား

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

သိအပ်တဲ့ ပရိညေယျတရားပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာကိုရှုပြီး ပိုင်းခြားသိယင်သမုဒယသစ္စာကိုပယ်ခြင်းကိစ္စပြီးတယ်။ ပယ်သောအားဖြင့်သိတဲ့ ပဋိဝေဓကိစ္စလဲ ပြီးသွားတာပါပဲ။ မဂ္ဂသစ္စာကို ပွားစေခြင်းကိစ္စလဲပြီးသွားတာပါပဲ။ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ မိမိသန္တာန်မှာဖြစ်ပွားစေရတယ်။

ရှုသိတိုင်း ရှုသိတိုင်း ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပွားနေတယ်။ အဲဒါဟာ ဖြစ်ပွားစေသောအားဖြင့် သိတဲ့ ဘာဝနာပဋိဝေဓကိစ္စ ပြီးစီးသွားတာပဲ။ အနိစ္စစသည်ဖြင့် သိတိုင်းသိတိုင်း၊ နိစ္စ-စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းပြီးဖြစ်မယ့် အဝိဇ္ဇာစသည်လဲ ကင်းသွားပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာ စသည်ကင်းတော့ သင်္ခါရ စသည်တွေလဲ အကုန်ကင်းသွားတာပဲ။ အဲဒီလို ရှုသိတဲ့ အာရုံနဲ့စပ်ပြီး ကိလေသာ ကံဝိပါက်ခန္ဓာတွေ တဒင်္ဂအားဖြင့် ကင်းသွားတာဟာ တဒင်္ဂ နိဗ္ဗာန်ကို ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ဆိုက်ရောက်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် မျက်မှောက်ဆိုက်ပြီး သိတဲ့ သစ္စာကိရိယာ- ဆိုတဲ့ ကိစ္စလေးပါးလုံး ပြီးစီးပြီးစီးသွားအောင် ဒုက္ခသစ္စာမည်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးကို ရှုမှတ်ပြီး သိရတယ်။

မဂ္ဂသစ္စာကို ဖြစ်ပွားစေရမယ်တဲ့၊ ရှုမှတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ဖြစ်နေတာပဲ။ ရှုမှတ်မှု ဖြစ်အောင် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေတာဟာ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်၊ အာရုံတိုင်းအာရုံတိုင်း အမှတ်ရနေတာက သမ္မာသတိမဂ္ဂင်၊ ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာတည်နေတာက သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်၊ ဒါကအရေးကြီးတယ်။ မရှုမှတ်လို့ရှိယင် သမာဓိမဖြစ်ဘူး။ သမာဓိမဂ္ဂင်ဖြစ်အောင် ရှုမှတ်ပေးရတယ်။ ဒါဟာ ရုပ်နာမ်တွေပဲ။ သုခလဲ မဟုတ်၊ အတ္တကောင်လဲ မဟုတ်လို့ ဒီလိုအမှန်အတိုင်းသိတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်၊ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်အောင် စိတ်ညွတ်ပေးတာက သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ ဆိုတာတွေက သီလမဂ္ဂင်တွေ။ အဲဒီ မဂ္ဂင်တွေကတော့ ရှုမှတ်ခိုက်မှာ ဒုစရိုက် ဒုရာဇီဝမှုတွေကို အလိုလို ကြဉ်ရှောင်ပြီးသားဖြစ်လို့ အဲဒီမဂ္ဂင်တွေ အကုန်ပါဝင်ပြီးသား ဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ သုံးပါးက သီလမဂ္ဂင်။

၉၂ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ သုံးပါးက သမာဓိမဂ္ဂင်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပနစ်ပါးက ပညာမဂ္ဂင်၊ အဲဒါတွေဟာ ဖြစ်ပွားစေရမယ့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မဂ္ဂသစ္စာတရားပါပဲ။

အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေဟာ ရှုမှတ်နေတယ်ဆိုယင် အကုန်လုံး ပါဝင်နေပါတယ်။ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ကနေ အရိယာမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီးဆိုတော့ အစဉ် အတိုင်း သောတာပန်လဲ ဖြစ်ရဦးမယ်၊ သကဒါဂါမ်လဲ ဖြစ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီ လောကံ ဖြစ်တယ်ဆိုယင်ပဲ အပါယ်လေးပါး၌ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အပါယ် ဒုက္ခတွေ အားလုံးကင်း သွားတော့တာပဲ၊ အင်မတန်ကျေးဇူးများပါတယ်၊ ဒီထက် အနာဂါမ်လဲဖြစ်ရဦး မယ်၊ အဲဒီကျတော့ ကာမသုဂတိ ရ-ဘုံမှာရှိတဲ့ ဒုက္ခတွေက ကင်းလွတ်သွား ပါတယ်၊ အရဟတ္တမဂ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ရောက်လို့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဘဝဟူသမျှမှ လွတ်မြောက်ပြီးတော့ ဆင်းရဲ ခပ်သိမ်း ငြိမ်းတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့် အခုဝိပဿနာ ရှုမှတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် အားထုတ် နေကြရတာပါပဲ၊ ဒီလိုအားထုတ်မှလဲ မိမိတို့ရည်မှန်းတဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်နိုင်မှာပဲ၊ အားမထုတ်ယင်တော့ မရောက်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တော် လာ သီလတွေကို ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံကြရမှာပဲ၊ မိမိတို့နားလည်တဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံအောင်ကျင့်ပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်အပြည့်အစုံဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြ ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေဟာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံ ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

၁၃၄၂-ခု၊ ဖြာသိုလပြည့်ဥပုသ်နေ့ သြဝါဒကထာ

ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြနဲ့.

အင်း မြဲတဲ့အနေ၊ ချမ်းသာတဲ့အနေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့ ရုပ်နာမ် တရားတွေ၊ အဲဒါတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါ ဒုက္ခသစ္စာတွေပဲ။ မရူမသီလို့ရှိယင် အဲဒါတွေကို စွဲလမ်းနေကြတာပဲ။ ရှုလို့သိလို့ရှိယင် မစွဲလမ်းဘူး။ အဲဒီစွဲလမ်းတဲ့ ကိလေသာတွေ ကင်းသွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုကင်းပြီး တော့ သွားလို့ရှိယင် တဏှာလဲမဖြစ်တော့ဘူး။ တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့် ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ အာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ခြောက်ဒွါရက ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း ပေါ်လာတဲ့အာရုံကို ရှုရတယ်။ မြင်ယင်မြင်တယ်။ ကြားယင်ကြားတယ်။ ဖောင်းယင် ဖောင်းတယ်။ ပိန်ယင်ပိန်တယ်-စသည်ပေါ့။ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှကို မလွတ်တမ်းရှု မှတ်ရတယ်။ ဒါဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာရုပ်နာမ်တရား တွေကို ရှုမှတ်နေ တာပဲ။

မရူယင်ဖြင့် ကိလေသာတွေ ဖြစ်နေတာပဲ။ မြင်ရတာနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ ကြားရတာ၊ နံရတာ၊ စားရတာ၊ တွေ့ထိရတာ၊ စိတ်ကူးကြံစည် ရတာတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်နေလို့ အမှတ် သတိကောင်းနေယင် ရှုမိတဲ့အာရုံရဲ့ ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေကို သိရတယ်။ ဒါတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေပဲလို့သိတယ်။ ဒီတော့ ကိလေသာမဖြစ်ဘဲ ကိလေသာ ငြိမ်းတယ်။

ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ပရိညေယျံဆိုတဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီး တော့သိတယ်။ ပတာတဗ္ဗံ-ဆိုတဲ့အတိုင်း သမုဒယသစ္စာကိုလဲ ပယ်ပြီးသားဖြစ် နေတယ်။ ကိလေသာတွေ ဒီလိုတဒင်္ဂအားဖြင့် ငြိမ်းတာလောက်နဲ့တော့ နိရောဓ နိဗ္ဗာန်အစစ်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်သေးပါဘူး။ တဒင်္ဂအားဖြင့်တော့ ငြိမ်းတဲ့

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အခါ ရှိပါတယ်။ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ဘာဝေတဗ္ဗ-ဖြစ်စေတတ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေလဲ ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ သမ္မာဝါယာမ၊ ကမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ-ဆိုတဲ့ သီလ မဂ္ဂင်သုံးပါး၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ-ဆိုတဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါး၊ အဲဒီမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ သမာဓိမဂ္ဂင်တွေ အားကောင်းပြီဆိုတော့ သမ္မာသင်္ကပ္ပနဲ့သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်တွေ၊ ပညာမဂ္ဂင်တွေဖြစ် နေတာပါပဲ။ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း အဲဒီမဂ္ဂင်တွေဖြစ်နေပါတယ်။

အစဉ်အတိုင်း ပွားများလို့ ပြည့်စုံတဲ့အခါကျယ်အရိယာမဂ္ဂင်တွေဖြစ် လာပါတယ်။ အရိယာမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်အစစ် နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုရတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ပယ်သင့်သလောက် သမုဒယသစ္စာတဏှာ ကိုပယ်ပြီး ငြိမ်းတန်သလောက် ဒုက္ခတွေလဲငြိမ်းသွားတော့တာပါပဲ။ ဝိပဿနာ ကိုဆက်လက်ရှုပြီးတော့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အရိယာဖိုလ်ရောက်ပြီဆိုယင် ဒုက္ခ ခပ်သိမ်းအကုန်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုဆိုက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုရောက်အောင် လို့အားထုတ်ကြရတယ်။ ကြိုးစားပြီးအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေကြနဲ့၊ ဒီနေ့ အထူးပြောစရာမရှိပါဘူး။

ဘုရားက ငယ်လို့ မမေးဘူးဆိုတဲ့ သုဘဒ္ဒ

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သစ်တွေ တော်တော်များနေဟန်တူပါတယ်။ ခုန ဒုလ္လဘတွေလဲ တော်တော်ရှိနေထင်ပါရဲ့။ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်သွား ကြဖို့လိုပါတယ်။ ဟိုမှာလဲ အထူးပင့်ထားတာဆိုတော့ အားပေးတဲ့အနေနဲ့ သွား ရတယ်။ ၁၃-ရက်နေ့ည သုံးခွရိပ်သာဖွင့်ပွဲကို သွားရတယ်။ အလျင် ၂-ရက်က တော့ ဦးဣန္ဒကသွားပြီး တရားဟောရတယ်။ ၂-နာရီကျော်ကျော်လောက်ကြာပါ တယ်။ ဟောတဲ့တရားက “ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင်နိဗ္ဗာန်ဝင် တရားတော်”တဲ့။ တရားအား ထုတ်ပြီးသား ယောဂီတွေကတော့ ဒီတရားစာအုပ်ကို ကြည့်ဖူးတာက များပါ လိမ့်မယ်။ ဝါရားအားမထုတ်ဖူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာတော့ ကြည့်ဖူးသူနည်းမှာပါပဲ။

အဲဒီတရားကတော့ သုဘဒ္ဒဆိုတဲ့ ပရိမိဇ်ကို အကြောင်းပြုပြီးဟောကြားထားတာ၊ သူဟာဘာသာရေးကို အလျင်ကတည်းက လေ့လာထားတာရှိပါလိမ့်မယ်။ ပုရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ-အစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ၆-ယောက်တို့ဟာ ဟိုတုန်းကထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါပဲ။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေပေါ့။ အဲဒီဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒတွေကို သူက လေ့လာထားပါလိမ့်မယ်။

ဘာသာရေးနဲ့စပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို သုဘဒ္ဒကမေးလျှောက်ခြင်းမပြုဘူးတဲ့။ ဘာပြုလို့မမေးတုန်းဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ငယ်သေးတာဖြစ်လို့တဲ့။ အင်း-ဟုတ်မှာပဲ။ ပုရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို မေးတာတောင် နေရာမကျဘူး။ ဂေါတမဘုရားက ငယ်သေးတယ်ဆိုတော့ မေးပေမယ်လို့ နေရာကျမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အနေပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားကို သူက ကောင်းကောင်းမယုံဘူး။ ဘုရားကသူ့ထက်လဲ ငယ်ဟန်တူပါတယ်။

ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးမှ သွားမေးတယ်

သူတော်တော်အိုတော့ ဘုရားက ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူကနီးနေပြီ။ ကုသိနာရုံ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူမည့် ညောင်စောင်းတော်ပေါ်မှာတောင် လျောင်းတော်မူနေပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ သန်းခေါင်ယံ အချိန်မှာ သွားပြီးမေးတယ်။ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက အားနည်းလှပြီဖြစ်လို့ ဘုရားထံဝင်ဖို့ရာ တော်တော်ခွင့်တောင်းယူရတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ဝင်ခွင့်ရသွားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလဲ သူ့ကိုဟောဖို့ချွတ်ဖို့ အဲဒီမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကြွသွားတော်မူတာပါပဲ။ အဲဒီမှာသူက မြတ်စွာဘုရားကို မေးပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့-

“မြတ်စွာဘုရား” တဲ့။ (အင်း-မြတ်စွာဘုရားလို့တောင် ခေါ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး)။ ဘော ဂေါတမ-အရှင်ဂေါတမ-တဲ့။ ပုရာဏကဿပ-အစရှိတဲ့ ဆရာကြီး ၆-ယောက်တို့ ဟောပြောတာတွေ အကုန်မှန်ပါသလား။ အကုန်လုံး မှားပါသလား။ ဒါမှမဟုတ်တချို့သာမှန်ပြီးတချို့မှားသလား” တဲ့။ ဒီလိုမေးတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သူတို့ဥစ္စာတွေကို ငါဖြေလို့မဖြစ်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ မဖြေပါဘူး။ သူတို့ဟာတွေ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ဖြေ ရမှာပေါ့။ ဒီလိုဖြေယင် သဘောမကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြစ်တင်ချင်တင်ဦး မယ်။ မဟုတ်ဘူး ဖြေရုံနဲ့တော့ ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့အမေးကို မဖြေဘဲ “ငါဟောမယ်၊ ငါဟောတဲ့ တရားကိုပဲ နာပါ” လို့ဆို တော့ အဲဒီကျမှ “ဧဝံ ဘန္တေ” လို့ဆိုပြီး သူကလက်ခံတယ်။ ဒီကျတော့မှ ဘုရားကို ရိုသေတာ၊ အစတုန်းက “ဘော ဂေါတမ” လို့သူကခေါ်တာ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိယင် အဲဒီဘာသာမှာ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူး

သုဘဒ္ဒလက်ခံတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက သုဘဒ္ဒကိုဟောတယ်။ ဘယ် လိုလဲဆိုယင်-

“ယသ္မိံ ခေါ သုဘဒ္ဒ ဓမ္မဝိနယေ အရိယော အဋ္ဌ ဝိကော မဂ္ဂေါ န ဥပလဗ္ဗတိ၊ သမဏော ပိ တတ္ထ န ဥပလဗ္ဗတိ၊ ဒုတိယောပိ တတ္ထ သမဏော န ဥပလဗ္ဗတိ၊ တတိယောပိ တတ္ထ သမဏော န ဥပလဗ္ဗတိ၊ စတုတ္ထောပိ တတ္ထ သမဏော န ဥပလဗ္ဗတိ” တဲ့။

သုဘဒ္ဒ = သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်၊ ယသ္မိံ ခေါ ဓမ္မဝိနယေ = အကြင်တရားဝိနည်း ဌ၊ ဝါ = တရားဝိနည်းဟု ဆိုအပ်သော အကြင်ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ ဓမ္မ = တရားဆိုတာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရရေးအတွက် ညွှန်ပြတဲ့တရား စကားပါပဲ။ ဝိနယ = ဆိုတာကတော့ အချိုးတကျ နေထိုင်ရေး စည်းကမ်းဥပဒေပါပဲ။ ဘာသာ တိုင်း ဘာသာတိုင်းမှာ အဲဒီဓမ္မနှင့်ဝိနယဆိုတာ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ရှိနေ တာချည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီဓမ္မနဲ့ဝိနယကို ဘာသာရေး သာသနာရေးလို့ဆိုရ တယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာဆိုယင် သုတ္တန်နဲ့အဘိဓမ္မာ၊ ဒီ ပိဋကတ်၂-ပုံဟာ ဓမ္မ၊ ပိဋကတ် ၁-ပုံက ဝိနယပဲ။ ဒါကို သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာ

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

(နာ-၄၂) တွင် ဣမံ ဓမ္မဝိနယန္တိ= ဤဓမ္မဝိနယဟူသည်မှာ၊ ဣမံ ဓမ္မဉ္စ= ဤဓမ္မသို့လည်းကောင်း၊ ဣမံ ဝိနယဉ္စ = ဤဝိနယသို့လည်းကောင်း-လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဥဘယမ္ပိ ဧတံ=ဓမ္မ၊ ဝိနယဟူသော ဤအမည် ၂-ပါးသည်၊ သာသနဿ= သာသနာတော်၏၊ နာမံ=အမည်ပါပဲ-တဲ့၊ ဟိ-သရုပ်အားဖြင့် ဖော်ပြရလျှင်၊ ဧတ္ထ=ဤအမည် ၂-ပါးတို့တွင်၊ ဓမ္မေန=ဓမ္မဟူသောအမည်ဖြင့်၊ ဒွေပိဋကနိ=သုတ်နှင့် အဘိဓမ္မာဟူသော ပိဋကတ် ၂-ပုံတို့ကို၊ ဝုတ္တာနိ=ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဝိနယေန=ဝိနည်းဟူသော အမည်ဖြင့်၊ ဝိနယပိဋကံ=ဝိနည်းပိဋကတ် ကိုဆိုအပ်သည်-တဲ့၊ အဲဒီလိုဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မဝိနယဆိုတာ ဘာသာရေး သာသနာရေးပါပဲ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဓမ္မနဲ့ဝိနယဟာ ဗုဒ္ဓ သာသနာပေါ့၊ အခြား ဘာသာဂိုဏ်းဆရာတို့ ဟောကြားတဲ့ ဝိနယဟာ အဲဒီဘာသာဝင်တို့ရဲ့ သာသနာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ယခုခေတ်ဝေါဟာရဖြင့် နားလည်လွယ်အောင် ဓမ္မဝိနယကို ဘာသာရေး သာသနာရေးလို့ အနက်ပြန်လိုက်ရတာပါပဲ။

သုဘဒ္ဒ=သုဘဒ္ဒပရိပိုဇ်၊ ယသ္မိံ ခေါ် ဓမ္မဝိနယေ= အကြင်ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ အဋ္ဌဂီကော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော၊ အရိယော မဂ္ဂေါ=အရိယာမဂ်ကို၊ န ဥပလဗ္ဘတိ= မရအပ်၊ မရအပ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ပဲ ဆိုပါတယ်။ ဈေးကို သွားပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုကိုဝယ်တဲ့အခါ မရခဲ့ဘူးဆိုလို့ရှိရင် မရှိလို့ပေါ့၊ အဲဒီလိုပါပဲ၊ မရှိဘူးဆိုတာ ဟိုတုန်းက ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် မရအပ်လို့ဆိုထားပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် အဋ္ဌကထာမှာ န ဥပလဗ္ဘတိ=မရအပ်ဆိုတာကို၊ နတ္ထိ=မရှိလို့ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီသုတ်မှာလဲ နတ္ထိ-လို့ ဟောထားပါသေးတယ်။

တတ္ထ=မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ သမဏော ပိ= ကိလေသာငြိမ်းအပ်သော ပထမရဟန်း သောတာပန်ကိုလည်း၊ န ဥပလဗ္ဘတိ= မရအပ်၊ မရနိုင်ပေ၊ သမဏောဆိုတာ ကိလေသာငြိမ်းသူ လို့ဆိုလိုပါတယ်။ ဗမာလိုက်တော့ ရဟန်းလို့ပြန်ဆိုကြတယ်။ ကိလေ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သာငြိမ်းပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဖိုလ်လေးပါးသို့ ရောက်နေတဲ့ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ် လေးပါးပါပဲ။ နောက်ဆက်ပြီးဆိုထားတဲ့ ဒုတိယသမဏော စသည်ကို ထောက်ဆကြည့်ရင် ပထမစပြီးပြတဲ့ သမဏောဟာ ပထမသောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာမှာ ပဋ္ဌမော သောတာပန္နသမဏောပိ။ “ပထမ သောတာပန် ရဟန်းကိုလဲ မရအပ် မရနိုင် ဘူး”လို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်ကိုမရနိုင်တဲ့ ဘာသာရေးမှာ ကိလေသာ ငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်ကိုလဲ မရနိုင်ဘူး။ သောတာပန်လဲမဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရဘူး= မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ဖြစ် ပွားစေရန် မဟောပြုလို့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ပါပဲ။ ဘာသာရေးတစ်ခုမှာ ဆရာဆရာတွေကိုက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ ကို မသိဘူး။ မသိတဲ့အတွက် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ မဟော ကြားဘူးဆိုယင် အဲဒီ ဘာသာ ရေးမှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်ပွားပါ့မလား။ မဖြစ် ပွားပါဘူး။ မဖြစ်ပွားလို့ ဖြစ်ပွားရမယ်ဆိုတာ မသိယင် အားထုတ်မယ့်သူလဲ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အားထုတ်သူမရှိလို့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမဖြစ်ပွားယင် အဲဒါ ဘယ်မှာရှိနိုင်လိမ့်မလဲ။ ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မဟောကြားတဲ့ ဘာသာရေး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေးမှာ အောက်ထစ်ဆုံး ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်တောင်မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူးတဲ့ အဲဒါက သိဖို့ရှင်းပါတယ်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်မှ ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာ ဖြစ်ပြီး သောတာပတ္တိမဂ်၊ ဖိုလ်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ သောတာပတ္တိဖိုလ် ရောက်မှ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သောတာပန်တောင် မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်တဲ့ ဘာသာရေးမှာ၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ ရှိဖို့ကတော့ သာပြီးဝေးတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်-

တတ္ထ=မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုမရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ ဒုတိယောပိ သမဏော=ကိလေသာငြိမ်းသော ဒုတိယသကဒါဂါမ် ရဟန်းကိုလည်း၊ န ဥပလဗ္ဗတိ=မရအပ်၊ မရနိုင်ပေ၊ (မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေးမှာ သကဒါဂါမ် ရဟန်းလဲမဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူး၊) တတ္ထ= မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ တတိယောပိ သမဏော= ကိလေသာငြိမ်းသော တတိယ အနာဂါမ် ရဟန်းကိုလည်း၊ န ဥပလဗ္ဗတိ= မရအပ်၊ မရနိုင်ပေ၊ အဲဒီ ဘာသာရေး သာသနာရေးမှာ အနာဂါမ်ရဟန်း လဲမဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူးတဲ့၊ တတ္ထ= မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိသော ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ စတုတ္ထောပိ သမဏော= ကိလေသာ ငြိမ်းသော စတုတ္ထရဟန္တာ ရဟန်းကိုလည်း၊ န ဥပလဗ္ဗတိ=မရအပ်၊ မရနိုင်ပေ၊ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေး သာသနာရေး မှာ ရဟန္တာ ရဟန်းလဲ မဖြစ်နိုင်၊ မရှိ နိုင်ဘူးတဲ့။

တရားစစ်တရားမှန်တွေကိုအားထုတ်ပြီးမှဘုရားဖြစ်တယ်

ဘုရားမဖြစ်ခင်က ဘာသာရေးရှိပါတယ်၊ ဥရုဝေလကဿပ၊ ပုရာဏကဿပ-အစရှိတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ဥရုဝေလ က အစကတည်းက ဈာန်သမာဓိတွေရပါတယ်၊ ပုရာဏကဿပကတော့ စောစောကမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် လို့သူ့ဆရာကတော့ ဈာန်ရှစ်ပါးလုံးရထားတယ်၊ နောက်တော့ သူ့ဆရာလိုပဲ ဈာန်ရှစ်ပါးလုံး သူ့လဲရတာပါပဲ၊ အဲဒီလို ဈာန်တွေရတာဟာ ကောင်းတန်သလောက်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုတော့ ပွားများမှုမရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် သူတို့မှာ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဆိုတာတွေမရှိဘူး၊ သူတို့တပည့်တွေမှာလဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက နည်းယူရသေးတယ်၊ အဲဒီသူတို့နည်းနဲ့ အားထုတ်တော့ သူတို့လို ဈာန်တွေရတော့တာပါပဲ၊ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ အရိယမဂ်၊ ဖိုလ်ကိုတော့ မရပါဘူး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နောက်တော့ ဒါတွေနဲ့ ဘုရားမဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ သိလို့မို့ သူ့ဟာသူ သီးခြား ခွဲပြီးတော့အားထုတ်တယ်။

အစားအစာတွေတောင် ဖြတ်ပြီး ကိုယ်ပင်ပန်းတဲ့ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့် တွေကို (၆) နှစ်ကျင့်နေမိသေးတယ်။ နောက်တော့မှ တရားစစ်၊ တရားမှန်တွေ ကို ကျင့်ပြီး ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတရားစစ်၊တရား မှန်ဆိုတာက ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိရင် ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိဘူး။ ဘုရားမပွင့်ခင်တုန်းကလဲ အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိခဲ့ဘူး။ ဘုရားပွင့်ပြီးတဲ့နောက်မှာ လဲဘုရားတရားတော်ကို မလိုက်နာဘဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိ ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ကိလေသာငြိမ်းမှုမရှိနိုင်ဘူး။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆို တာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ အစရှိတဲ့ တရားရှစ်ပါး တရားများပါပဲ။ အဲဒါက စာသင်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသိပြီးသားတွေပါ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဆိုတာကလဲ အခြေခံဖြစ်တဲ့ မူလမဂ္ဂင် ရှေ့သွားဖြစ်တဲ့ ပုဗ္ဗ ဘာဂမဂ္ဂင်၊ နောက် အရိယမဂ္ဂင်ရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။

အခြေခံမဂ္ဂင်

အခြေခံမဂ္ဂင်ဆိုတာ ကံနှင့်ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိရှိရတယ်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတွေမှာတော့ ဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ ရှိနေတာပါပဲ။ ဒီ တော့မှလဲ ဒီအခြေခံသီလဖြစ်တဲ့ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဖြစ် နိုင်တဲ့ ငါးပါးသီလစတဲ့ သီလမဂ္ဂင်တွေဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သမထဘာဝနာ စသည်ကိုလဲ ဒီတော့မှ ယုံယုံကြည်ကြည် အားထုတ်နိုင်တယ်။သမထအားထုတ် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အပ္ပနာဈာန် မရောက်သေးခင် စိတ်ငြိမ်သက်ပြီးနေတာကို ဥပစာရဈာန်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီကစပြီး ဈာန်ရသွားတော့ အပ္ပနာသမာဓိလို့ခေါ်

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

တယ်၊ အပ္ပနာသမာဓိဆိုတာ စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပဈာန် ၄-ပါး၊ အရူပဈာန် ၄-ပါး၊ အားလုံးရှစ်ပါး၊ အဲဒါတွေဟာ သမာဓိမဂ္ဂင်တွေပဲ၊ ဝိပဿနာကစပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အားထုတ်ခါစမှာ သမာဓိ မဖြစ်သေးဘဲရှိ ကြပါတယ်။

ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပွားရာမှာ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ သီလ၊ သမာဓိဆိုတဲ့ အခြေခံမူလမဂ္ဂင်တွေနဲ့ ရှေးဦးစွာ ပြည့်စုံဖို့လိုပါတယ်။ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သိမြင်တဲ့ အယူမှန်ရှိတဲ့သူမှ ဝိပဿနာအလုပ်ကိုအားထုတ် နိုင်တယ်။ ဒွါရခြောက်ပါးက ထင်ရှားပေါ်လာသမျှကို ရှုမှတ်နေယင် ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြစ်ပြီး မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်သိမြင်ပါမှ ဝိပဿ နာအလုပ်ကို အားထုတ်နိုင်တယ်။ သီလကလဲ စင်ကြယ်ပါမှ၊ အောက်ထစ်ဆုံး အားဖြင့် ဥပစာရသမာဓိနှင့် အလားတူတဲ့ ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိလဲဖြစ်ပါမှ ဝိပဿနာ ဉာဏ်နှင့်တကွ အခြားသော ဝိပဿနာ မဂ္ဂင်တွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိရယ်၊ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးရယ်၊ သမာဓိရယ်၊ ဒီသုံးမျိုးကို အခြေခံမူလမဂ္ဂင်တွေလို့မှတ်ရမယ်။

ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်

ရှုမှတ်ခိုက်ရှုမှတ်ခိုက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေက အားပြည့် လာတဲ့အခါ အရိယမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေကိုတော့ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်တွေလို့ ခေါ်တယ်။ အရိယမဂ်၏ ရှေ့အဖို့မဂ္ဂင်၊ ရှေ့သွားမဂ္ဂင်လို့ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာအစဉ် အတိုင်းဖြစ်ပွားစေတဲ့ မဂ္ဂင်တွေပါပဲ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အရိယမဂ္ဂင်

ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိ၊ ခဏိကသမာဓိ ဆိုတဲ့ သမာဓိသုံးမျိုး ထဲက တစ်ပါးပါးဖြင့် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ ဖောင်းမှု ပိန်မှု စသည်ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ကို ရှုမှတ်ပြီးသဘာဝ လက္ခဏာကို သိသိသွားတာလဲ ပုဗ္ဗဘာဂ ဝိပဿနာမဂ်ပဲ။ ရုပ်၊ နာမ် ၂-ပါးကို ပိုင်းခြားပြီးသိတာလဲ ဝိပဿနာ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်ပဲ။ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကို ပိုင်း ခြားသိတာလဲ ဝိပဿနာမဂ်ပဲ။ အသစ်အသစ် ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွား တာကို သိရလို့ အနိစ္စ-မမြဲဘူး။ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲချဉ်းပဲ။ အနတ္တ-အစိုးမရတဲ့ သဘောမျှပဲလို့ သိသိသွားတာလဲ ပုဗ္ဗဘာဂ ဝိပဿနာမဂ်ပဲ။ အဲဒီလို အနိစ္စ စသည်ဖြင့် သိတဲ့ ပုဗ္ဗဘာဂဘာဝနာမဂ်က သုံးသပ်ဆင်ခြင်တဲ့ သမ္မသနဉာဏ် မှ အနုလောမဉာဏ်အထိ အဆင့်ဆင့်ရှိတယ်။ အနုလောမဉာဏ်ဆိုတဲ့ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ရုပ်၊ နာမ်၊ သင်္ခါရ လုံးဝဆိပ်သုဉ်းကင်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန် အာရုံဆီကိုညွတ်တဲ့ ဂေါကြဘူဉာဏ်ဖြစ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲသို့ပြေး ဝင်သွားတဲ့ အရိယမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖြစ်တယ် ဆိုယင် အရိယမဂ်ဉာဏ်နဲ့အတူတကွ အရိယမဂ္ဂင်တွေဖြစ်တော့တာပါပဲ။ ဒါ ကြောင့် အတိုချုံးပြီးသိရအောင်လို့-

မူလ၊ ပုဗ္ဗ၊ အရိယ၊ သုံးမဂ္ဂင်မြတ်။

ဖြစ်ပွားစေလျှင်၊ ဤမဂ္ဂင်၊ ပြေးဝင် နိဗ္ဗာန

လို့လင်္ကာလေးတွေ ရေးထားပါတယ်။ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေရှိမှ ကိလေ သာငြိမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ ဒါကိုလဲ မှတ်လွယ်အောင် လင်္ကာ လေးစီထား ပါတယ်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ၊ မရှိရာ၊ ကိလေသာငြိမ်းသူ မရှိချေ-တဲ့။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိယင် ဘယ်ဘာသာရေး၊ ဘယ်သာသနာရေးဖြစ်ဖြစ် ကိလေသာ ငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိတဲ့ ဘာသာရေး သာသနာရေးဆိုယင်တော့

ကိလေသာငြိမ်း တဲ့ အဲဒီအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့်-

“မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ၊ ရှိရာမှာ၊ ကိလေသာငြိမ်းသူ ရှိနိုင်ပေ” လို့

ဒီလိုဆောင်ပုဒ်ကလေးကိုလဲ စီထားပါတယ်။ ဟံလင်းကြီးဆရာတော်ကတော့ ဒီတရားကို ခဏခဏဟောနေတာ။ သူကရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဟောတတ်တာဆိုတော့ နားကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ စိတ်ပါဝင်စားမှုရှိကြတယ်ဆိုတာကိုသိရတယ်။ ပါဠိလေးတွေနဲ့ အပြည့်အစုံဟောတာဆိုတော့ သဘောကျစရာပါပဲ။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

အခုတရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီ ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင်တွေဖြစ်အောင် ရှုမှတ်နေကြရတာပဲ။ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ဖြစ်သင့်တဲ့ အဲဒီမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးသင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏ်ကနေပြီး မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ သောတာပန်ကစပြီး အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့တရားတွေ

ဒီတရားတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ အရိယာဝါသ တရားတော်တို့ သက္ကပဉ္စသုတ် တရားတော်တို့ ဒီလို သုတ္တန်တရားတော်ကြီးတွေက အင်မတန်ကောင်းတာပဲ။ ဓမ္မကထိကတွေ ဟောတဲ့ ပြောတဲ့အခါမှာ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးနဲ့ နားလည်အောင် ဟောပြောဖို့ကောင်းပါတယ်။ အခုဒီမှာတော့ တိုတိုပဲပြောရတယ်။ သဘောမပေါက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပါချင်ပါမှာပဲ။ အားထုတ်ရင်း အားထုတ်ရင်းနဲ့ သဘောပေါက်တာတွေလဲရှိမှာပါပဲ။ မာလုကျပုတ္တသုတ် တရားတော်ဆိုယင်လဲ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အခု သုဘဒ္ဒသုတ်လဲ ကောင်းတာပဲ။ အကောင်းချည်းပဲ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ခု တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားဖြစ်ပွားစေ
သောအားဖြင့် မိမိတို့မှာလဲဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ သမာဓိတွေ၊ ဉာဏ်တွေပြည့်စုံ
ပြီဆိုယင် ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဖြစ်အောင်အားထုတ်
မယ်ဆိုပြီး ဆရာသမားညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရိုရိုသေသေလေးလေးစားစားနဲ့အား
ထုတ်ကြရမယ်။ အဲဒီလို ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းဖြစ်
ပြီးတော့ မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုလျင်မြန်စွာ
ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက အခုလောလောဆယ် တွေနေရတဲ့ကိစ္စပါ
ပဲ။ ဟို ပဲခူးကနေပြီး အလှူခံတဲ့ ကိစ္စတွေရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့စပ်ပြီး
ခရမ်းကနေ စာနဲ့ရေးတိုင်တယ်။ အဲဒီစာ ဒီအဖွဲ့ကိုပို့တယ်။ အဲဒါကို ဒီကျမှ
သိရတယ်။ သူတို့က ဆွမ်းခံတဲ့အနေနဲ့ပေါ့လေ။ ဆွမ်းခံတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။
သံဃာတွေ အများလိုက်ပြီး မော်တော်ကားနဲ့ နောက်ကလဲ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
နဲ့၊ အဲဒီ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက စိတ်ပါဝင်စားအောင် လင်္ကာကဗျာတွေရွတ်ဆို။
အဲဒီလို ရွတ်ဆိုပြီး အလှူခံတာကိုး၊ ဆန်လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲလှူကြ။ ငွေလှူတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါမှာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်ကြတာ အကြောင်းပြုပြီး ခရမ်းက ဒကာ
တစ်ယောက်ကတိုင်ကြားတယ်။ သူဟာ ဒီမှာအားထုတ်ထားတဲ့ ယောဂီဟောင်း
လို့ ဆိုပါတယ်။ သူဟာဟုတ်တယ်။ အဲဒါယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မတော်ဘူး။
တရားဟောနေတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ အနေနဲ့ဆိုယင် သာပြီးတော့တောင်
မတော်တာပဲ။ လာဘ် လာဘာတွေကို ဒီလောက်မျှော်လင့်နေလို့ ဘယ်တော်ပါ
မလဲ။ ကိုယ့်တရားကိုယ် အားထုတ်ပေါ့။ သူတစ်ပါးကိုလဲ အားထုတ်ဖို့မပြောနဲ့။
အဲဒီလိုနေဖို့ပဲ။ လာဘ် လာဘာဆိုတာက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သူတို့ဟာသူတို့
လှူသင့်သလောက် လှူတာတွေရှိမှာပါ။ စားဖို့ရာရယ်မဟုတ်ပဲ။ တချို့က
အဲဒါတွေကို ကျောင်းဆောက် ရတာနဲ့၊ ဘာလုပ်ရတာနဲ့၊ ဒီလိုလုပ်တာ
မကောင်းပါဘူး။ တော်တော်နေရာမကျ တာပဲ။

(တတိယအကြိမ်)

မတရားသဖြင့် ဘာလို့အလှူခံရတာလဲ

အဲဒါတွေ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် သိက္ခာပုဒ်တော်အရ သူများ ပစ္စည်းတွေကို မတရားသဖြင့် တောင်းတာ အာပတ်သင့်တယ်။ အဲဒါ အာပတ်က နိဿဂ္ဂိပါစိတ် အာပတ်သင့်တာပဲ။ ဒါမကောင်းဘူး။ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်။ သိက္ခာပုဒ်တွေကို လေးစားရိုသေသင့်တယ်။ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ အားလုံးလေးလေးနက်နက် သဘောထားကြပါ။ ဒီမှာ တောင် လာဘ်လာဘတွေ ဒီလောက်များနေတာ၊ နေရာကျတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုန်းကြီးဆိုပြီး အခြားသူတွေက စီးပွားရေးအနေနဲ့ မြင်နေကြလိမ့် မယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုန်းကြီးဆိုတာ သန္တုဋ္ဌိ၊ သလ္လေခ ရရသမျှနဲ့ ရောင့်ရဲ သင့်တယ်။

မဟာစည်ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးဆိုပြီး ဒီလိုလုပ်ယင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုပါ အထင်သေးပြီး နာမည်ပျက်မယ်။ ဆရာဆရာကိုပါ ထိခိုက်ပြီးတော့ မရိုမသေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒီတော့ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်ရုံသာမက တရားတော်ပါ ဆုတ်ယုတ် သွားမှာပဲ။ ဒါဟာ တော်တော်ကို နေရာမကျတာဘဲ။

အဟောင်းတွေက ပိုအရေးကြီးတယ်

ဒကာ ဒကာမတွေ သဒ္ဓါရှိယင် သူတို့ဟာသူတို့ လှူကြံမှာပေါ့။ ဘာ လုပ်ဖို့ ဒီလိုမတရားသဖြင့် အလှူခံရတာလဲ။ မတော်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့ စာလေးရေးပြီး ပို့လိုက်ရသေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာ မတော်ဘူး။ ဒီလာပြီးအဆုံး အမခံကြဦးလို့၊ တော်တော်ကို မတော်တဲ့ဥစ္စာဘဲ။

အဲဒါက ဒီက ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာဟောင်းတွေရော ဘာတွေရောပေါ့လေ။ အဟောင်းတွေက ပိုအရေးကြီးတယ်။ စီးပွားရေးဖြစ်အောင် တရားဟောတယ်လို့ မှတ်ထင်ကြယင် နေရာမကျဘူး။ အခုတော့ အဲဒီ အထဲက ဒီလို မတော်တာ

လုပ်တယ်လို့တော့ မကြားသိရသေပါဘူး။ ဒါပေမယ်လို့ အခုစပ်မိတဲ့အခါ သတိပေးပါတယ်။ အဲဒီလို မလုပ်ကြပါနဲ့။ အရှင်ဘုရားတို့။

တရားဟော၊ တရားပြတယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ တရားကျင့်ပြီးတော့ ကုသိုလ်တရားတွေ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်တရားတွေ ဖြစ်သင့် သမျှတွေဖြစ်အောင် ဟောပြောဆောင်ရွက်ရတာ။ စားသောက်နေထိုင်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မပြည့်စုံယင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူ့ကံနဲ့သူပေါ့။

သူတို့ဟာသူတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက တတ်နိုင်လို့လှူ။ ဒီမှာ ဘုန်းကြီးက ဘာမှ အလှူခံတာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ်လို့ သဒ္ဓါတရားပြည့်စုံ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလှူဒါန်းကြတာ ပြည့်စုံရုံမကပါဘူး၊ ပိုတောင်နေပါသေးတယ်။

ညွှန်ပြထားတဲ့ မှီရာလေးပါး

ရဟန်းခံပြီးတယ်ဆိုရင် “စတ္တာရော နိဿယာ” မှီရာလေးပါးကို ပြော ကြားရတယ်။ မှီရာလေးပါးထဲက နေ့စဉ်စားသောက်နေတဲ့ ဆွမ်းဆိုတာရှိပါ တယ်။ ဆွမ်းခံပြီးရတဲ့ဆွမ်းကို မှီဝဲနေရမယ်လို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ အဲဒါ ပါဠိ တော်ထဲမှာတော့ ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး။ အဋ္ဌကထာမှာတော့ ဖွင့်ပြထားတာရှိပါ တယ်။ ဒါပေမယ်လို့ လိုရင်းက ဆွမ်းခံပြီးတော့ ရတဲ့ဆွမ်းလောက်သာ မှီဝဲဖို့၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ စားရေးသောက်ရေးပြည့်စုံအောင်ဆိုပြီး အလှူမခံနဲ့၊ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ပြနေတယ်။ အဲဒါ တချို့က ဆွမ်းမခံဘဲနဲ့ စားရေးသောက်ရေး ပြည့်စုံအောင် အလှူခံနေတယ်။ တောင်းနေတယ်ဆိုယင်ဒါဟာဘယ်နေရာကျပါ မလဲ။ အဲဒါနေရာမကျဘူး။ အာပတ်သင့်တယ်။

“အတိရေကလာဘော” ရှေးဘုန်းရှေးကံအားလျော်စွာ လာဘ်လာဘအပို အလွန်ဖြစ်လာလို့ရှိယင် အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုပါတယ်။ သံဃာတွေ အကုန်လုံးလှူတဲ့ဆွမ်း၊ သံဃာတစ်စိတ်တဒေသကို ရည်ရွယ်ပြီး လှူတဲ့ဆွမ်း၊

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

သံဃာတွေထံမှ မဲချပြီးတော့ လှူတဲ့ဆွမ်း၊ နိမန္တနဆိုတာကတော့တစ်ပါးတည်း ပင့်လှူတာလဲရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးတည်းအပ်ပြီး ပင့်လှူတာလဲရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ် အများကိုပင့်ပြီးလှူတာလဲရှိတယ်။ အဲဒီလို ဆွမ်းတွေကိုလဲ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုပါတယ်။

ပြီးတော့ ရက်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် လပြည့်လကွယ်တို့၊ လဆန်းတစ် ရက်၊ လဆုတ်တစ်ရက်တို့၊ အဲဒီလိုလှူတာတွေကိုလဲ လက်ခံပါတယ်။ ခုကာလ မှာဆိုယင် မွေးနေ့အကြောင်းပြုတာတို့၊ အထိမ်းအမှတ်ပြုရာအခါတို့၊ ဒီလိုကိစ္စ တွေကို အကြောင်းပြုပြီး လှူဒါန်းတဲ့ ဆွမ်းတွေဆိုတာလဲ အများကြီးပါပဲ။ အဲဒီ လိုသဒ္ဓါတရားအလျောက် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က လှူတဲ့ဆွမ်းကို မြတ်စွာဘုရား က လက်ခံသုံးဆောင်နိုင်တယ်လို့ ခွင့်ပြုထားပါတယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ တောင်းရမ်းပြီး သုံးဆောင်တာကိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်မပြုတာကိုကျူး လွန်ပြီး သုံးဆောင်ယင်တော့ အာပတ်သင့်တယ်။

ကဲ့ရဲ့ဖွယ်တွေ ကင်းကြပါစေ

တခြားမှာလုပ်နေတာတွေကိုတော့ မပြောလိုပါဘူး။ သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ပဲ။ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဋ္ဌာနမှာတော့ ရှေးက ဒီလိုဟာတွေ မကြားရလို့မပြောတာဘဲ။ အခု တော့ ကြားလာရလို့ မပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောရတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဋ္ဌာနမှာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရားဟောပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေ၊ တရားပြနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မြတ်စွာဘုရားအဆုံး အမသြဝါဒနဲ့အညီ ဘာမှမရှိဘူးဆိုယင်ဆွမ်းခံစားဖို့ပါပဲ။ သဒ္ဓါတရားအားလျော် စွာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လှူလို့ရှိယင်တော့လက်ခံသင့်ပါတယ်။

ခုဒီသာသာနာရိပ်သာမှာဆိုယင် လှူတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကသိပါတယ်။ ဒါအများကြီးပဲ။ ဆွမ်းမခံရဘဲ ကျွေးတာတွေလဲရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အကုန် လုံးတော့လဲမဟုတ်ဘူးပေါ့။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆွမ်းခံသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လဲ ဆွမ်းခံရသေးတာပဲ။ ဟိတေသီအဖွဲ့ကဆိုလို့ရှိယင် သူတို့လိုကျွေးနေတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီဌာနကလဲ ကျွေးနေတာတွေ တော်တော်များပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အကုန်လုံးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဆောင်ရွက်စရာရှိလို့ ဆောင်ရွက်နေရတဲ့အခါမှာ ဆွမ်းခံလဲ အရေးမကြီး ပါဘူး။ အများကြီးထဲမှာ တစ်ပါးနှစ်ပါး ဆွမ်းမခံလဲ စားလောက်ပါတယ်။ အရေး မကြီးပါဘူး။ ဆွမ်းခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပြည့်စုံနေယင် ပြီးတာပါပဲ။ နည်းတဲ့ အခါကျယ်တော့ဖြင့် ဆွမ်းခံလိုက်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လိုက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါ တွေလဲ နားလည်ထားဖို့ပါပဲ။ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်တွေကင်းကြပါစေ။

ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူတာ အကြောင်းပြုပြီးတော့ ပူဇော်ပွဲတွေ ကျင်းပကြတယ်။ အဲဒါ ပွဲတွေဘာတွေနဲ့ လုပ်ကြတာ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် ဂုဏ်သိက္ခာတောင် ကျသေးတယ်။ အဲဒါတွေ မလုပ်သင့် ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်ပဲ စာရေးရမလား သူများကိုပဲ အရေးခိုင်းရမလားဆိုတာ ဒီက စဉ်းစားနေတယ်။ - မတော်တဲ့ - ဥစ္စာပဲ။ အခုဒီမှာရှိတာတွေကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာမဟုတ်လို့ အထူးပြောစရာတော့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ်လို့ စပ်မိတဲ့အခါ စောစောက သိထားယင်ကောင်းတာပါပဲ။

ဒါတွေလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနတွေမှာဆိုယင် မတော်ပါဘူး။ အလကားအပို တွေပဲ။ ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနတွေမှာ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုယင် သာပြီးတော့ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါတွေလဲ အင်မတန် သတိပြုပြီး ရှောင်ကြဉ် ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

အဲဒါပါပဲ။ ရဟန်းတရားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ့်တရားကိုယ်ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြပါဘုရား။ ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်

တြဝါဒဓမ္မထမ္ပေ

ပြီးနောက် သာသနာတော်အကျိုးများအောင်လဲပဲ ကိုယ်တိုင်လဲ သင့်လျော်
အောင်နေ၊ သင့်လျော်အောင်လဲ ဟောပြောခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်တရား ပွားများ
အားထုတ် နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့၊ သြဝါဒကထာဒေသနာ

ပိုကောင်းတဲ့နည်း

ပါတိမောက်ပြတယ်ဆိုတာ ဘုရားပညတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို ရွတ်ပြတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေ ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေကို ဒီလို ပညတ် ထားတယ်။ ပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့အညီ နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့ ဆိုတာကို သိစေချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ နားမလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ တချို့နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုနားထောင်နေကြရမှာပဲ။ နားလည်အောင်ဆိုယင်လဲ လွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

နားလည်အောင်ဆိုပြီးတော့ ဗမာစကားနဲ့ ပါတိမောက်ပြရမှာကလဲ ခက်တယ်။ မလွယ်ဘူး။ မြန်မာစကားနဲ့ ပြတယ်ဆိုယင်လဲ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မယ်။ မြန်မာလိုပြန်ပြီးသားအတိုင်း ပါတိမောက်ပြလို့ရှိယင် အားလုံး နားလည်နိုင်မှာဖြစ်လို့ အဲဒါပိုကောင်းတယ်။ နားလည်သူနည်းပေမယ့် လို့ ပါဠိနဲ့ပြတာက ပိုပြီးလေးနက်တယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ အင်း- ပါတိမောက် ပြရာမှာ မသိသေးလို့ရှိယင် သီးခြားအနေနဲ့သိအောင် သင်ကြားဖို့ပေါ့လေ။

အဲဒီလို ပါတိမောက်ကို ရွတ်ဆိုဟောကြားတဲ့အတိုင်း မတော်တာပြုမိ ယင်လဲ ဒေသနာပြောကြားရတယ်။ ဒီပြင်နည်းနဲ့ကုစားစရာရှိယင်လဲ ကုစားရ တယ်။ အခုဒီမှာ ဒုလ္လဘတွေဆိုယင်တော့သာပြီး အရေးကြီးတာပေါ့လေ။ သူတို့ကနား လည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အပြစ်မရှိ အောင်တရားချည်းပဲ အားထုတ်နေယင် တော်တော့ တော်တာပါပဲ။

ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်

ကနေ့တော့ မနက်ကလဲ ပြောတန်သလောက် ပြောရ၊ နေ့လယ်ကလဲ သည်က တရားဟောလှည့်ဆိုတော့ ဟောရ၊ ပြောရတာတွေက တော်တော် များတယ်။ ကနေ့ဝိပဿနာ ရှုပုံရှုနည်းတွေ ဟောတာဖြစ်တော့ အဲဒီရှုပုံရှုနည်း တွေကို နားလည်လောက်ပါတယ်။ တရားဟောရ၊ ဟောရတယ်ဆိုတာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနားလည်အောင်လို့ ဟောရ၊ ပြောရတာ။

မိမိတို့မှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေ ရအောင်လို့ ရဟန်းပြု ပြီးတော့ နေရတာပဲ။ ရဟန်းဆိုတော့ ဝိနည်းဆိုင်ရာတွေလဲ သိနားလည်အောင် တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ကြရတယ်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့အညီ ရိုရိုသေသေနေရ တယ်။ ဒုလ္လဘတွေမှာတော့ ခဏလေးနေရတာ။ ဘာမှကြာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီ တော့ တရားအားထုတ်ရာမှာပဲ ခဏပဲ အားထုတ်ကြရတာ။ အားထုတ်ချိန်ရ သလောက် ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

သာသနာတော်တွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေကိုဟောရ၊ ပြော ရကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရတာဟာ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်းမှာ ဝိပဿနာတရားဟောဖို့၊ ပြောဖို့ကအင်မတန်အရေး ကြီးပါတယ်။ ဟောလို့သိမှကျင့်နိုင်တယ်။ ကျင့်မှလဲ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရ နိုင်တယ်။

မကျင့်ယင် မလွတ်မြောက်ဘူး

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတဲ့သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေ၊ အဲဒါတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ မလိုလားဖွယ်ကောင်းတဲ့ တရားဆိုးတွေပဲ။ အဲဒီတရားဆိုးတွေ ကင်းငြိမ်းအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်တာ

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဟာအကောင်းဆုံးပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ သာသနာတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးကျင့်နေယင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ မကျင့် လို့ရှိယင်တော့ဖြင့်မလွတ်မြောက်ပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာ အပြင်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားရယ်လို့ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မရှိတော့ အဲဒီ တရားမျိုးကို ဟောကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲမရှိဘူး။ မဟောကြားလို့မသိတော့ တရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူးပေါ့။ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိရင် နိဗ္ဗာန် ရောက်ပြီး သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိနိုင်ပါဘူး။ အလျင်က ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့လို့ ပါရမီ ပြည့်စုံပြီးဖြစ်တဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓာ အလောင်းအလျာပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဘုရားတရားတော် မနာကြားရဘဲ ကျင့်ကြံ အားထုတ်လို့ နိဗ္ဗာန်ရပြီး သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်သွားတာတွေရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာအပြင်ဘက်ကလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အလျင်က ဘုရားတရားတော်တွေ ကို သဘောကျပြီး အားထုတ်လာခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ် လို့ပါပဲ။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် ဖို့ဆိုတာကလဲ မလွယ်ပါဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတစ်ပါးကို သစ္စာလေးပါး သိအောင်တရားမဟောကြားနိုင်ကြပါဘူး။

သာသနာတော်တွင်းမှာမှ သစ္စာလေးပါးသိအောင်ဟောနိုင်တယ်

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်းမှာတော့မြတ်စွာဘုရားဟောကြား ထားတဲ့ ဒေသနာတော်တွေက အထင်အရှားရှိနေပါတယ်။ အဲဒီဒေသနာတော် တွေက နိဗ္ဗာန်ရနိုင်တဲ့ သစ္စာလေးပါးကို သိနိုင်တဲ့ ဒေသနာတော်တွေပဲ။ အဲဒီ ဒေသနာတော်တွေကလဲ သာသနာတော် မကွယ်မပမချင်း တည်ရှိနေတယ်။ ဒီ တော့ အဲဒီ သာသနာတော်တွေအတိုင်း အားထုတ်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တွေကလဲ ဟောကြားနိုင်ပါတယ်။ အနာဂါမ်၊ သကဒါဂါမ်၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် တွေကလဲ ပြောကြားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောကြားနိုင်တယ်ဆိုတာက တော့ ပြောစရာတောင်မလိုပါဘူး။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတောင် ဟောကြားနိုင်

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ပါတယ်။ ဒီလိုဟောကြားနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနေတာဖြစ်တော့ ကျင့်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိယင် တရားတော်နဲ့အညီ ကျင့်ခွင့် ရနေကြတာပဲ။

ဒီလို မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေ အထင်အရှားရှိနေတုန်းမှာ သစ္စာလေးပါးတရားကို ကိုယ်တိုင်သိအောင် အားထုတ်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းပြီး မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရသည်အထိ သံသရာဝဋ်မှ အပြီးအပိုင်လွတ်သည်အထိ အားထုတ်သင့်ပါတယ်။ အခွင့်သင့်တုန်း အားထုတ်ရတာ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်တွေကို ဟောကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကျကျနနဟောဖို့၊ ဒါန၊ သီလတရားတွေ၊ ဒါတွေကတော့ ဟောနေကျပါပဲ။ အဲဒါတွေလဲဟောဖို့၊ ကျင့်နိုင်သလောက်လဲ ကျင့်ဖို့ပါပဲ။ အထူးအားဖြင့်တော့ ဒီထက်တိုးပြီးတော့လဲ သမထတရား၊ ဝိပဿနာတရားတွေကို ကျကျနန အားထုတ်တတ်အောင် ဟောကြားအားထုတ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ဝိပဿနာတရားကို ဟောဖို့ကအရေးကြီးပါတယ်။ ဝိပဿနာတရားကို ကျင့်မှ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုရနိုင်ရောက်နိုင်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ဟာ ယခုတိုင် ထင်ရှားရှိနေတာ။ အဲဒီတရားတော်က ဝိပဿနာရူပတ်ဖို့ နည်းလမ်းတွေအပြည့်အစုံရှိနေတာပဲ။ အဲဒါတွေကို အရင်းခံပြီး ဟောပြောကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြရတာဟာ အင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒီအတိုင်းလိုက်နာပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလာလာပြီး အားထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကြိုးစားပြီး အားထုတ်လို့ရှိယင်လဲ အသိထူးတွေကိုကိုယ်တိုင်သိသိသွားကြတာပဲ။ ဒါကို မယုံကြည်ဘဲ အပြင်ဘက်ကနေ အပြစ်ပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့ကို ချေပတဲ့အနေနဲ့သူတို့ကို အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ကိုယ့်တရားကို ရိုးရိုးဟောနေတာပါပဲ။

တဖြည်းဖြည်း ကောင်းသွားဖို့ပါပဲ

အပြင်ဘက်ကနေပြီး အဲဒီလိုအပြစ်ပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ဟော တာပြောတာမှ သဘာဝကျတယ်။ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းမှန်ဆိုပြီး ဘုရား ဟောနည်းလမ်းမှန် မဟုတ်ဘဲ အရမ်းစဉ်းစားပြီး ဟောနေကြတာတွေလဲရှိတာ ပဲ။ အဲဒါတွေကို ယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အဲဒါအမှန်လို့မှတ်နေကြတာတွေ လဲ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အပြစ်ပြောလိုလို့မဟုတ်ပေမယ့် သဘော မှန်ရောက်စေချင်တဲ့အနေနဲ့ မကင်းဘဲပြောတန်သလောက်တော့ ပြော ရသေးတာပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့တော့ မပြောပါဘူး။ သဘာဝဓမ္မ အနေနဲ့တော့ ပြောရပါတယ်။

အခုနေတော့ သာသနာစောင့်ရှောက်ရေး ရဟန်းတော်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ပြီး သာသနာတော်စည်ပင်တည်တံ့ပြန့်ပွားရေးတွေကို အစိုးရကလုပ်နေပါတယ်။ အဲ ဒါတွေ တဖြည်းဖြည်းတော့ ကောင်းသွားဖို့ရှိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ ဖိဖိစီးစီး ဆောင်ရွက်သွားလျှင်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့လဲ သဘောရပါတယ်။ ဆောင်ရွက်စရာ တွေကလဲ အများကြီးရှိနေတာပဲ။ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံးဆောင်ရွက်ဖို့ရာ တယ်မလွယ်လှဘူး။

နိုင်ငံခြားတွေဆိုလို့ရှိယင် သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ ကောင်းအောင်ဆိုပြီး သာ သာနာတော်ကို စည်ပင်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြတာပါပဲ။ ဆောင်ရွက်ပုံနည်း မတူလို့ရှိယင်ဖြင့် တစ်နိုင်ငံက တစ်နိုင်ငံကို အပြစ်ပြောနေကြတာတွေလဲ ရှိပါ တယ်။ ဥပမာ ထိုင်းက မြန်မာပြည် ရဟန်းတော်တွေ ကျင့်ကြံနေထိုင်ပုံအချို့ ကို အပြစ်တင်ပြီး ဝေဖန်ကြတာတွေရှိပါတယ်။ တချို့တော့လဲ သူတို့အပြစ်တင် သလို ဟုတ်သလောက် ဟုတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့ဆောင်ရွက်ပုံတွေ ဟာလဲ အပြစ်လုံးလုံးကင်းတယ်လို့ဆိုလို့မဖြစ်ပါဘူး။ အပြစ်တင်တဲ့ရဲ့ဆိုတာ ကတော့ လောကဓံ သဘောလဲ မကင်းဘူးပေါ့။

သူတို့ဆီမှာတော့ သာသနာ့ခေါင်းဆောင်တွေရှိတယ်။ အဲဒီခေါင်းဆောင်တွေက စည်းကမ်းတွေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြုလုပ်ထားကြတာဖြစ်လို့ ကောင်းသင့်သလောက်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့ဆောင်ရွက်ချက်တွေက အကုန်လုံးပြည့်စုံတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်တာတွေလဲ အများကြီးပါပဲ။ တချို့ဟာတွေလဲ ကောင်းတာတွေရှိပါတယ်။ သူတို့ဆီမှာ ရဟန်းများဆိုယင် ပွဲလမ်းသဘင်မကြည့်ရဘူး။ ဈေးတွေဘာတွေသွားပြီး ဈေးမဝယ်ရဘူး။ မရောင်းရဘူး။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးပဲ လိုက်နာကြတယ်။

ပြီးတော့ရွာထဲ၊ မြို့ထဲလဲ သင်္ကန်းမရုံပဲ မသွားရဘူး။ ဒါကတော့ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ လျော်တာတွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွာထဲ၊ မြို့ထဲက ကျောင်းဖြစ်စေ၊ ဘုရားဖြစ်စေ သွားတာဖြစ်ယင်တော့ဖြင့် သင်္ကန်းမရုံဘဲသွားနိုင်ပါတယ်။ ဝိနည်းက ဒါကိုခွင့်ပြုပါတယ်။ ခွင့်ပြုသော်လဲ သင်္ကန်းမရုံဘဲမြို့ထဲ၊ ရွာထဲဖြတ်သွားယင် မြင်သူတွေက ကဲ့ရဲ့စရာတော့ရှိပါတယ်။

မြန်မာပြည်မှာဆိုယင် အဲဒါတွေကို အပြစ်မမြင်တဲ့သူတွေက သိပ်များတယ်။ မရုံဘဲမြို့ထဲ၊ ရွာထဲသွားနေကြတာကို အများအပြားတွေ့ရတာပဲ။ ကျောင်းတို့၊ ဘုရားတို့ သွားတာလဲမဟုတ်ဘဲ မြို့ထဲ၊ ရွာထဲကိစ္စနဲ့ သွားတာဆိုယင် အဲဒီလိုသင်္ကန်းမရုံဘဲသွားတာ ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်လို့ အပြစ်ရှိတယ်။

အခုကာလမှာ အချို့ရဟန်းတော်တွေဟာ မာတုဂါမတွေနဲ့အရောအနှောများတာတွေရှိတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်နေတာတွေလဲရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးအောင်မသင့်လျော်တဲ့အလုပ်၊ ရဟန်းတော်တို့နဲ့ မလျော်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်နေတာတွေလဲရှိတယ်။ ဒါတွေကို အခုတော့ သံဃာ့အဖွဲ့က အရေးယူနေပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ သန့်ရှင်းတန်သလောက် သန့်ရှင်းပြီး ကောင်းတန်သလောက်တော့ကောင်းသွားဖို့ရှိပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘုရားသာသနာတော် အတွင်းမှာနေပြီး လူတို့အကြည်ညိုခံရဟန်တော် တို့ဟာ ဘုရားမျက်နှာတော်ကိုလဲထောက်၊ ကြည်ညိုနေကြတဲ့ လူတို့သဒ္ဓါတရား ကိုလဲငဲ့ပြီး ကိုယ်လဲ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် မတော်တာတွေမလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ် နိုင်ယင် အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ တော်လောက်ပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာတော်ပုဒ်တွေကို ကောင်း ကောင်း မွန်မွန် ရိုရိုသေသေ ထိန်းသိမ်းကျင့်ကြံလျက် ဝိပဿနာဘာဝနာ တရားကို ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လဆုတ်(၈)ရက်နေ့၊
အထူးဟောကြားသည့်
သြဝါဒကထာဒေသနာတော်

အခုသံဃာ့အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ထားကြတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့တွေကို အစိုးရကလဲ အသိအမှတ်ပြုထားတာဖြစ်တော့ နေရာကျပါတယ်။ ဒီလိုမှလဲ သံဃာ့အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်တဲ့အဆုံးအဖြတ်တွေကို မလိုက်နာယင် အစိုးရက အရေးယူဖို့တာဝန်ရှိ သွားတာ။ အလျင်တုန်းကတော့ သံဃာတော်တွေ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ်လို့ မလိုက်နာကြဘဲ နေတာတွေလဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အမှုတွေမပြီးမပြတ်ဖြစ်ပြီး အမှုတန်းလန်းနဲ့ပဲ ပြီးနေတာတွေ၊ ရှိနေတာတွေအများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေ အခု တော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အစိုးရက တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးရမှာ ဆိုတော့ အမှုပြီးပြတ်သွား နိုင်တာပေါ့။

ဒီကတော့ သတင်းစာလဲ မကြည့်အား၊ အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာတွေကိုလဲကောင်းကောင်း မကြည့်အားတော့ များများမသိပါ ဘူး။ အရှင်ဘုရားတို့ လေ့လာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တော်တော်များများ သိကြမှာပါပဲ။ သူတို့ဒီမှာပေးတဲ့စာတွေကိုလဲ အချိန်များများကြည့်ခွင့်မရတာနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်နိုင်ပါဘူး။

ရှေးကတော့ သံဃာအုပ်ချုပ်ရေးတွေ မည်မည်ရရ ရှိတာမဟုတ်ဘော့ အနေချောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိနေကြတာပဲ။ အနေချောင်ပြီ ဆိုဘော့ ဘုရားပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေရှိပေမယ်လို့ အဲဒီသိက္ခာပုဒ်တွေအဘို့ လိုက်နာ ကျင့်ကြံမှုတွေနည်းပါးကုန်တယ်။ ချောင်ချောင်ပဲ နေချင်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေများလာတယ်။ ကျင့်ဝတ်တွေမရှိဘဲ လုံးလုံးပျက်နေတာတွေလဲ အများ ကြီးပဲ။ ကိုယ်တိုင်ပျက်ရုံသာ မဟုတ်သေးဘူး။ သူများကို အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင်လဲ မတော်မသင့်တာတွေပြော ဟောနေတာတွေလဲရှိတာပဲ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒါတွေကို အစိုးရမပါဘဲ သံဃာသက်သက်နဲ့ အဆုံးအမ ပေးဖို့ရာပဲ မလွယ်ဘူး။ အဆုံးအဖြတ် ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ကိုးရိုးကားရား လုပ်ချင်ကြမှာ။ ဒီတော့ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဒုက္ခရောက် ချင်ရောက်နေမယ်။ အခုလို အစိုးရက အသိအမှတ် ပြုထားတယ်ဆိုတော့ သာသနာတော်မှာ ဣန္ဒြေရရဖြစ်သွားဖို့ရှိပါတယ်။

တစ်နေ့က စာရွက်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အထက်ဆုံးက ဖွဲ့ထားတဲ့ သံဃာအဖွဲ့မှာ (၆၃) ပါးထင်ပါရဲ့။ သိပ်မများပါဘူး။ အဲဒီအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားတဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေဟာ သိပ်တော့ မများလှ သေးပါဘူး။ ဆုံးဖြတ် ထားတာတွေကတော့ ပထမပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်နေရတာတွေက ပဲများတယ်။ စွပ်စွဲတာတွေကလဲ ဒါတွေနဲ့စွပ်စွဲတာများ နေတာပဲကိုး။

အရောအနှောများယင် နေရာမကျဘူး

ဆရာသမားလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဒီလိုသိက္ခာပုဒ်ကြီးတွေနဲ့ ပြောရဆိုရ တာ အဆင်ပြေတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေကို ပြောလိုရှိယင် သူတို့က သည်းခံ ချင်မှသည်းခံမှာ။ သူ့ဥစ္စာက အကြပ်ကြီးပဲ။ ဒီကတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် နေကြဖို့။ ဒီလောက်သာ သတိပေး ဆုံးမရတာပဲ။ အရောအနှော အဆက်အဆံများယင် နေရာသိပ်ကျတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသိက္ခာပုဒ်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အမှုတွေ ကဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါကာလ မှာ အင်မတန် သတိထားပြီးဆက်ဆံကြရတယ်။

အဆုံးအဖြတ်တွေကိုကြည့်တဲ့အခါ သူတို့ရောနှောတဲ့ ဒကာမတွေက တစ်ယောက်သာ မကဘူး။ တချို့ငါးယောက်အထိတွေ့ရတယ်။ အလျင်ကသူတို့ အနေအထိုင်ကို သံသယရှိနေကြမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ သိပ်ပြီးမပြောဘူး။ ကိုယ့် ဟာကိုယ်နေကြတာပဲ။ အခုတော့ ဒါတွေကို အရေးယူမှန်းသိကြတော့ မကြည်

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ညိုတဲ့ လူတွေကရော၊ သာသနာတော်မှာ အမြင်မတော်တဲ့ လူတွေကရော သည်အတိုင်း ကြည့်မနေကြတော့ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလာကြ တယ်။ ဖော်ပြောလာလို့ စစ်ဆေးတဲ့ အခါကာလမှာ သက်သေက လုံလောက် နေပြီဆိုယင် သိက္ခာပုဒ်ရှိတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဝိနည်းမိန့်ရုံးများက ဆုံးဖြတ် ရတော့တာပဲ။ သက်သေ လုံလောက်လာယင် သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ငြင်းမဖြစ် တော့ဘူး။ ဝန်ခံကြရတော့တာပဲ။ ကွယ်လို့မရတော့ဘူး။။

ရှေးတုန်းကတော့ အမှန်မပြောတာကများတယ်။ စွပ်စွဲသူက ဘယ်လောက် စွပ်စွဲစွပ်စွဲ ငြင်းကွယ်ကြတာများတယ်။ ငြင်းကွယ်ပြီး အစိုးရ တရားသူကြီးတွေ ဆီမရောက်ယင် ဒီလိုနေမြဲနေလိုက်ကြတာပဲ။ အင်မတန် နေရာမကျတဲ့ဥစ္စာတွေပဲ။ အလျင်တုန်းက ဒီမှာလာပြီး လိမ်လည်ငြင်းကွယ်တာ တောင် ရှိဖူးသေးတယ်။။

သူကအပြောတွေ ဘာတွေကလဲ ကောင်းဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ကလဲများတယ်။ အဲဒီအထဲကနေပြီးတော့ သူက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာနေတယ်။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဆိုတော့ ဌာနတစ်ခု တည်းမှာပေါ့လေ။ အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်းမှာပေါ့။ အဲဒါကို ဘေးက မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အစိုးရဌာနကို တိုင်တယ်။ မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက တရားချွတ်ယွင်း တာကို မလိုလားတာလား။ သူ့ကို မလိုလားတာလား တော့ မပြောတတ်ဘူး။ တိုင်လို့အစိုးရကလာကြည့်တဲ့အခါမှာ သူတို့နှစ်ယောက် တည်း အခန်းထဲမှာတွေ့ လို့မို့မေးတော့ ဝန်မခံရင်မဖြစ်တော့လို့ အမျိုးသမီးက ဝန်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ဝန်မခံဘူး။ ပေနေတယ်။။

အဲဒီတုန်းကတော့လဲ ဒီလိုခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့ သံဃာ့အဖွဲ့ တွေကမရှိသေးဘူး။ သူဟာဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာပဲ။ ဒီမှာတောင် ရောက်လာတဲ့အခါ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ဒီကတော့ သူ့ကိုသံသယ မကင်း

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပါဘူး။ အလျင်ကကြားလဲကြားဖူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ ဆက်ဆံပုံတွေကိုလဲ မြင်နေရတော့ သံသယမကင်းဘူး။ တော်တော်နေရာမကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။

ဆရာသမားအနေနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို တိုက်ရိုက်ပြောလို့ သိပ်အဆင် ပြေတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်မကောင်းတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတော့ ဆရာသမား ပေမယ့် ပြန်လှန်ပြောချင်ပြောနေမှာ။ သူ့ဥစ္စာ အပြစ်ကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်မပြော ဘဲနဲ့နေတယ်။ အဲ-အဆုံးအမဩဝါဒတွေကတော့ ပေးပါတယ်။ “အပြစ်ကင်း အောင်နေဖို့၊ သူများအပြစ်တင်ဖွယ်၊ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်မရှိအောင် နေဖို့၊ ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်နဲ့ပြည့်စုံဖို့ ဒီလောက်တော့ သူ့ကိုသတိပေးပါတယ်။”

စွပ်စွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကစွပ်စွဲလို့ တော်တော်နားမဆန့်အောင် ဖြစ်လာ တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျောင်းလိုချင်လို့ စွပ်စွဲကြတာလို့ သူကလာလာ ပြောတယ်။ ဒါကိုဘုန်းကြီးက ဘာမှမပြောပါဘူး။ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်တယ်လို့ ဘာမှမဆုံး ဖြတ်ပါဘူး။ နောက်ကျတော့ အဲဒီမလိုလားအပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အကုန်လုံး စုပြီးဖမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဖမ်းသွားပြီးတော့ အစိုးရရွာနုကို ပို့လိုက် ကြသတဲ့။ ဒီတော့ အစိုးရရွာနုက သူ့ကိုပြန်မလွှတ်ဘဲ အရေးယူပြီး သူတို့ဆီမှာ ခေါ်ထားလိုက် သေးတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီမှာလဲ သူက ဝန်မခံဘဲနေသေးတယ်။ ဒါနဲ့ဒီကသူ့ဆရာကိုခေါ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါးသတိပေး သေးတယ်။ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်ဘယ့်နယ်နေတုန်း”လို့ မေးတော့ “နောက် တော့ ကောင်းသွားမှာပါ”တဲ့။ သူ့တပည့်ကိုအပြစ်မြင်ပုံမရပါဘူး။ သူ့တပည့် ပြောတာကိုယုံနေဟန် တူပါတယ်။ သည်ကတော့မယုံပါဘူး။

စွပ်စွဲတဲ့ ဘေးပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကျောင်းလိုချင်လို့ စွပ်စွဲတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်ဆိုလဲ ဟုတ်လောက်စရာတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ သူကအပြစ် ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုခံရမှာပဲ။ စွပ်စွဲစရာရှိလို့စွပ်စွဲတာကို စွပ်စွဲခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်အပြစ်ရှိလိမ့်မှာလဲ။ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့။ နောက်ကျတော့ အစိုးရက အမျိုးသမီးကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေးပါတယ်။ ဒီကတော့မသိပါဘူး။ အမျိုး

သမီးကဝန်ခံတော့ သူလဲငြင်းကွယ်နိုင်ပုံမရပါဘူး၊ နောက်တော့ လူထွက်သွားပြီ လို့ ဆိုပါတယ်။

တစ်ယောက်တည်းဆိုယင် လက်မခံကြနဲ့

သူကသူ့ဌာနလို မဟာစည်ဌာန၊ သူလဲမဟာစည်သြဝါဒခံ၊ မဟာစည် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သူကဟောပြောနေတယ်၊ အဲဒီလို သူကဂုဏ်ယူပြီးတော့ လုပ်နေတာ၊ ဒီကလက်မခံပါဘူး၊ ဒီကလက်ခံခံလို့ရှိယင်ဖြင့် မဟာစည်နဲ့လဲ သက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုပြီး အစိုးရက ဒီလာချင်လာနေဦးမှာ၊ သူ့ဥစ္စာတော်တော် နေရာမကျတာပဲ၊ အခုတော့ဒီလာပြီး မေးမြန်းခြင်းလည်းမရှိပါဘူး၊ အဲဒါအရေး ကြီးပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လဲသန့်ရှင်းစင်ကြယ် ဖို့အရေးကြီးတယ်၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရုံနဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး၊ သူတစ်ပါးသံသယ ကင်းအောင် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ မရောမနှောဖို့ကလဲ အရေးကြီးသေးတာပဲ၊ သူ တို့နဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ကင်းရှင်းတာကောင်းပါတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစိစစ်ခြင်း အလုပ်တွေဆောင်ရွက်နေတာဖြစ်တော့ ဒါတွေကတော့ရှိရ မှာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ တစ်ယောက်တည်းလာလို့ရှိယင် လက်မခံကြပါနဲ့၊ အနည်း ဆုံးနှစ်ယောက်လောက်လာမှ လက်ခံဖို့ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလာ ယင်လက်မခံဘူးလို့ပြောလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒီလိုပြောလိုက်ယင်ပြီးတာပဲ။

ဒီမှာလဲ ရန်ကုန်ရောက်စတုန်းက ပြောရတယ်၊ ကိုယ်နဲ့အရင်းအခြာဖြစ် နေတဲ့ ဒကာမဆိုတော့ သူကဒီကိုတစ်ယောက်တည်းလာတယ်၊ ဒီတော့ “တစ် ယောက်တည်းမလာခဲ့ပါနဲ့၊ အဖော်နဲ့လာပါ” လို့ ဒီလိုပြောရတယ်၊ အပြစ်တင် တာရှိနေလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တော့လာလာနေမှာစိုးလို့ မတော်လို့ ပြောရတာပဲ၊ အဲဒီလို ပြောထားလိုက်တာနဲ့ နောက်တော့ “ဆရာတော်ကြီးဆီ သွားယင်တစ်ယောက်တည်းမသွားကြဖို့” အချင်းချင်းသတိပေးသွားကြတာပါပဲ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မဟုတ်ဘဲနဲ့လဲ စွပ်စွဲလာတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်

တော်တော်ဆီတုန်းက ဒကာမတစ်ယောက်ရောက်လာသေးတယ်။ ဘယ်ကမှန်းလဲမသိပါဘူး။ အစိုးရအရာရှိထဲက ထင်တာပါပဲ။ စေတနာကောင်းနဲ့ လာတယ်လို့ ထင်တာပါပဲ။ ဒီကဒီလိုပြောပြောလွှတ်တာကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုလဲ “တစ်ယောက်တည်းမလာနဲ့၊ ဒီကလက်မခံဘူး ပြန်” လို့ပြောလိုက်တော့ သူ့လဲပြန်သွားတာပဲ။

အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ စကားပြောတဲ့အခါ အဲဒီလိုအခါ ကာလတွေမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မဆက်ဆံတာ ကောင်းတယ်။ နှစ်ယောက်သုံးယောက်တော့ရှိမှ၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှစ်ပါးရှိနေရင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါဘယ်သူမှ အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ချင်းဆိုယင်တော့ အထင်မှားစရာရှိတယ်။ မလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲစွပ်စွဲနိုင်တယ်။ အဲဒါကိုအထူးဂရုစိုက်ရမယ်။

အခုဆုံးဖြတ်နေရတဲ့ အမှုကိစ္စတွေဆိုယင် အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေချည်းများတယ်။ ဒါလဲ ပိုမိုနီးကပ်တာများတယ်။ ဒီပြင်ဟာက သိပ်မနီးကပ်ဘူး။ ဒါကြောင့်အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်၊ ကင်းနိုင်သမျှကင်းအောင် နေတာကကောင်းတယ်။ တချို့ကလဲ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပြောတဲ့အခါကာလမှာ ရင်းနှီးသိမ်းသွင်းပြီးပြောတဲ့စကားလေးတွေပါတတ်တယ်။ အဲဒါလဲ သူများက အထင်အမြင် လွဲတတ်တာပဲ။ အဲသလိုဟာတွေလဲ မပါတာ ကောင်းတယ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေကြထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

နောက်လဲပဲ ဒီလိုခဏခဏသတိပေးရမှာပဲ။ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ဒီက ဓမ္မကထိကထဲကဖြစ်စေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာထဲကဖြစ်စေ၊ တစ်ပါးပါးကို အပြစ်တင်စရာဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေ နာမည်ပျက်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရ

တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အပြစ်ကင်းအောင် သန့်ရှင်းအောင် နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့ ခဏခဏ သတိပေးနေမှဖြစ်မှာ။

စပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲသတိပေးကြပါ

ဒါတွေကမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် သန့်ရှင်း တည်တံ့ သွားဖို့ ကိစ္စပါပဲ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင်သွားလို့ရှိယင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ဟာ ကြာရှည်တည်တံ့သွားဖို့ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီး တို့ သာသနာ့ ရိပ်သာဌာနထဲမှာ ဒီလိုအပြစ်တင်ဖွယ်တွေ ကင်းအောင် အထူး ဂရုပြုပြီး နေကြဖို့ လိုပါတယ်။ အဆင်မပြေတာလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး ကြားနေတာတောင်ရှိတယ်။ ဒါကိုမပြောတော့ မပြောသေးပါဘူး။ သူ့ဥစ္စာ ညံ့ဖျင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့လဲ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆင်မပြေတာတွေ သတင်းကြားနေရတယ်။ ဒီလိုသတင်းကြား ရယင်ကို ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့ အမြဲတမ်း စင်ကြယ်အောင် အထူး ဂရုစိုက်ကြဖို့ကောင်းပါတယ်။

ဝိပဿနာတရား ကျကျနနအားထုတ်ထားလို့ ပြည့်စုံနေပြီဆိုယင်တော့ လဲအထူးတိုက်တွန်းနေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မတိုက် တွန်းလဲပြည့်စုံနေတာပါပဲ။ သောတာပန် ဖြစ်သွားလို့ရှိယင် ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလ-ဗ္ဗတပရာမာသ တရားတွေအကုန်ကင်းသွားတာ ဖြစ်လို့မို့ အပါယ် လေးပါးကျ ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ်ဖြစ်မှုမှ ကာယကံ ဝစီကံတွေလဲ ကင်းသွား တော့တာပဲ။ အပါယ်လေးပါးကျလောက်တဲ့ ဒီလိုမကောင်းမှုတွေကို ပြုလိုတဲ့ စိတ်ကိုမရှိတော့ဘူး။ သူ့ဟာသူ ကင်းသွားတယ်။ ဆရာသမား ဆုံးမလို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူကင်းတာ။ သူ့ဟာသူကို စင်ကြယ်နေတာ။ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဲဒါတွေ မိမိတို့လိုရာရောက်အောင် စွဲစွဲမြဲမြဲအားထုတ် ရှုမှတ်ကြဖို့ တပည့်တော်က သတိပေးပါတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ နောက် ပြောစရာရှိယင်လဲ ပြောကြပါ။ အားမနာရပါဘူး။ ပြီးတော့ အခုပြောခဲ့တဲ့အထဲ မပါသေးလို့ မကြားမသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း စပ်ရာစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောကြားသတိ ပေးကြပါ။ အင်း-ပြောချင်တာလေးတစ်ခုတော့ရှိသေးတယ်။ အခုမှပေါ်လာတယ် မနက်မနက် ဘုရားဝတ်တက်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။

မနက်မနက် ဘုရားဝတ်တက်တဲ့အချိန်မှာ လာနိုင်အောင်ကြိုးစားကြပါ။ ဘုရားဝတ်တက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်နည်းနေပါတယ်။ မနက်ဆိုရင် လေးပါး၊ ငါးပါးလောက်ပဲရှိတယ်။ မနက်စောစော ဘာအလုပ်မှမရှိဘူးဆိုယင်ဘုရားရှိခိုး၊ ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့ အဲဒါတွေလဲ ကုသိုလ်အထူးပွားများတာပါပဲ။ အမြဲတမ်း ပရိတ်ရွတ်တာကလဲ ပရိတ်ရွတ်စရာရှိယင် မလိုရအောင် ပရိတ်ကျေအောင်အမြဲ တမ်းရွတ်ပေးနေတာပါ။ အဲဒါလဲ (၁၅) မိနစ်လောက်သာအချိန်ကြာပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ အဲဒါပြီးလို့ရှိယင် တရားရှုမှတ်တာက (၄၅) မိနစ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ နံနက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလောက်တော့ ရှုမှတ်ပြီး နေ့လယ်ပိုင်း ညနေပိုင်း မှာ အချိန်ရလို့ရှိယင် ရှိသလောက်ရှုမှတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဒီပြင် အချိန်တွေမှာ အချိန်မရဘူးဆိုယင်တောင်မှ အခုဒီနံနက် (၄၅) မိနစ်လောက်တော့ ရှုမှတ်နိုင် အောင် ကြိုးစားကြပါ။

ကုသိုလ်တရားတွေ ပွားများသည်ထက် ပွားများအောင် အားထုတ်ခြင်း ဖြင့်မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာမျက် မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

(တတိယအကြိမ်)

၁၃၄၂-ခု။ နယုန်လကွယ်နေ့ သြဝါဒကထာဒေသနာ

ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့လဲပြည့်စုံ ကြည်ညိုအောင်နေရတယ်

ရဟန်းဆိုတာ သင်္ကန်းမရုံဘဲ သွားတာတို့၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကြည့်ရှုတာတို့၊ မြို့ထဲဈေးထဲသွား ဈေးဝယ်တာ ရောင်းတာတို့၊ အဲဒီလို မတော်မသင့်တာတွေကို မပြုမလုပ်သင့်ပါဘူး။ အဲဒါတွေကို နိုင်ငံခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြစ်တင်ပြောဆိုကြတယ်ဆိုတာ ကြားရတယ်။ ပြောလဲပြောစရာပဲ၊ နေရာမကျဘဲကိုး။ ဒီမှာတရားလာပြီး အားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှေးတုန်းကချွတ်ယွင်းတာရှိယင်တောင် ဒီကပြန်သွားယင်တော့ အဲဒါတွေမလုပ်ကြပါနဲ့။

ဒီမှာတော့ ကျောင်းကထွက်လို့ရှိယင် သင်္ကန်းရုံသွားရမယ်ဆိုတာ ကြာပါပြီ။ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုရှေးတုန်းက သြဝါဒပါပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားမထုတ်ခင်ကတည်းက ကိုယ့်ဆီလာပြီး အဆုံးအမ သြဝါဒခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ဒီလိုရုံပြီး သွားကြရပါတယ်။ ဒီလိုသင်္ကန်းရုံပြီး သွားတာဟာ သိပ်လဲဝန်လေးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ်လို့ ဒါကအင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။

ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်တာတွေ မပြုသင့်ဘူး

အခုနေအခါမှာတော့ အဆင်မပြေတာတွေရှိယင်စွပ်စွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကစွပ်စွဲပြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့အဖွဲ့က ခေါ်ပြီးစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ကြ၊ အဲဒါတွေရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမှာ ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ အမှုတွေကို ပြုလို့မတော်ပါဘူး။ ဒီမှာဒီလိုလုပ်လို့ရှိ ယင်ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုပါ ထိခိုက်သွားမှာပါပဲ။ တရားအားထုတ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် တရားပြည့်စုံသည်ဖြစ်စေ၊ မပြည့်စုံသည်ဖြစ်စေ၊ ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်မှုတွေ ပြုလို့မတော်ပါဘူး။ ဝိနည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်တာတွေကိုပြုလို့ရှိယင်

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အပြစ်တင်ရုံသာ မကဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ဟောနေတဲ့ ဘုရားတရားတော်တွေကိုပါ အပြစ်တင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လာမယ်။

တချို့က အစကတည်းက ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေကို လိုလားတာတဲ့အပြစ် တင်နေတာတွေရှိပါတယ်။ အခုလဲရှိနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့မလိုလား လို့စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်း ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ မတော်မသင့်ပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မရှိသလောက် နေပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း နဲ့ တရားလာအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ တရားလာအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာ သီလပျက်နေလို့ရှိယင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဘယ်အားထုတ်လို့ ဖြစ် မှာတုန်း၊ ရဟန်းဆိုပြီး ရဟန်းသီလပျက်နေလို့ရှိယင် ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်လို့ ဘာတရားမှရမှာမဟုတ်ဘူး။ သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်မှ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ် တယ်။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်မှ ဥာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်။ ဥာဏ်အမြင် စင်ကြယ်တာ။

ဒါတွေကို ရဟန်းကျင့်ဝတ်နဲ့ အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲသိကြ မှာဖြစ်လို့ ရှိရှိသေသေကျင့်သုံးပြီး အားထုတ်နေကြတာဖြစ်မှာပါပဲ။ ငယ်ငယ် တုန်းက ချွတ်ယွင်းမိလို့ရှိလာယင်လဲ သီလစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးမှ လာကြတာက များပါလိမ့်မယ်။ ပါရာဇိကအထိ ကျူးလွန်မိတာဆိုယင်တော့ လူဝတ်လဲပြီးအား ထုတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ဖို့ဟာ အင်မ တန် အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလိုစင်ကြယ်အောင် ဆောက်တည်ကျင့်သုံးလို့ရှိ ယင်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ချွတ်ယွင်းခဲ့ဖူးပေမယ့်လို့ သူများ အပြစ်တင်စရာ မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် ရန်ကုန်သာသနာ့ရိပ်သာမှာစောစောကရောက်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေရော၊ အခုမှရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမနဲ့ ညီညီညွတ်ညွတ်နေကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သူများတွေအပြစ်မတင်ရအောင် နေကြဖို့ပါပဲ။ မကဲ့ရဲ့အောင် အပြစ်ကင်းအောင်နေကြဖို့အထူးသတိပေးပါတယ်။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

တစ်ယောက်တည်း မလာစေရဘူး

အနေအထိုင် နေရာမကျယ်အစွပ်အစွဲခံရတတ်တယ်။ တချို့မဟုတ်ဘဲ နဲ့ စွပ်စွဲတာတွေလဲရှိတာပဲ။ ဟုတ်လောက်လို့ စွပ်စွဲတာတွေလဲ ရှိတာပဲ။ စွပ်စွဲစရာ ဘာမျှမရှိဘဲနဲ့ မလိုလို့ စွပ်စွဲတယ်ဆိုယင်တော့ စွပ်စွဲဆို ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြစ်ဖြစ်ရုံ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ရုံမျှပါပဲ။ သူများတွေအထင်အမြင်လွဲစရာ ဒကာမတွေနဲ့နီးစပ်လို့ ရှိယင် သိပ်နေရာမကျဘူးပေါ့။ ကိုယ်ကစင်ကြယ်နေပေမယ့်လို့ ဘေးက အထင် အမြင်လွဲစရာတွေဖြစ်အောင် မနေသင့်ပါဘူး။ အနေအထိုင် နေရာမကျယ်စွပ်စွဲ ချင်သူတွေက စွပ်စွဲကြမှာပဲ။

သည်ကတော့ မာတုဂါမတွေနဲ့ရောနှောတဲ့အလုပ် မရှိပါဘူး။ ရှေးက တည်းကပါပဲ။ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒကာမတွေ တစ်ယောက်တည်းလာလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးကလက်မခံပါဘူး။ ဒီလိုလက်ခံယင် သူများက အထင်လွဲချင် လွဲနိုင် တယ်။ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဆိုယင်တော့ အထင်လွဲစရာမရှိပါဘူး။ မတော် မသင့်တာလဲပြောလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒကာမတွေလာယင် အနည်းဆုံးနှစ်ယောက်လောက် လာရ မယ်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မလာရဘူးလို့ ဒီလိုပြောထားပါတယ်။ ရန်ကုန် သာသနာ့ရိပ်သာကို ရောက်စကတည်းက ဒီလိုပြောထားပါတယ်။ ဒီလိုပြောထား တာဖြစ်လို့ ယောဂီတွေရော၊ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်သူတွေရော ဒီမှာ တစ် ယောက် တည်းဆိုယင် မလာကြပါဘူး။ လာတဲ့အခါကာလမှာ အဖော်ဒကာမ တွေနဲ့ဖြစ်စေ ဒကာတွေနဲ့ဖြစ်စေ ဒီလိုလာကြတာပါပဲ။

အဲဒါဟာ ဘယ်သူမှကဲ့ရဲ့စရာမရှိဘူး။ ဘာမှစွပ်စွဲစရာလဲမရှိဘူး။ ဒီမှာ လာပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ဒီမှာနေတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား မှာနေတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနည်းအတိုင်း ကျင့်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ စင်စင်စင်ကြယ်တယ် အပြစ်လဲကင်းတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တရားဆိုလဲ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ မနေကြဖို့၊ သာသနာတော်မှီပြီး သီလ၊သမာဓိ၊ပညာအကျင့် တွေကိုကောင်းကောင်းကျင့်ကြဖို့၊ ကောင်းကောင်းကျင့်ပြီးတရားထူးတွေရအောင် အားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

မပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်

အချို့က သာသနာတော်မှာ နေတယ်ဆိုပေမယ့် သီလတောင်ပြည့်စုံ အောင်မကျင့်ဘဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အဲဒါနေရာမကျဘူး။ သီလပြည့်စုံရုံ သာမကသမာဓိကိုလဲ ထိုက်တန်သလောက်တော့ ကျင့်ဦးမှကောင်းတယ်။ နိဗ္ဗာန် ရောက်ဖို့ဆိုတော့ ဝိပဿနာကိုလဲ ကျင့်သုံးမှပဲကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကပြည့်စုံ အောင်မကျင့်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုကျင့်ဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေကို ဟောပြောနေတာ တွေလဲရှိသေးတယ်။ ကိုယ်က ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို မလုပ်ဖူးဘဲနဲ့ သူတစ်ပါးကို ဟောပြောနေတာကို စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုယင်တော့ လိုက်နာရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက် ဘယ်နေရာကျပါ့မလဲ။ သူတစ်ပါးကကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဒီလိုကဲ့ရဲ့ ဖွယ်မဖြစ်ရအောင် စွပ်စွဲပြစ်တင်ဖွယ်ကင်းအောင် နေထိုင်အားထုတ်ကြဖို့အထူး တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

ပြီးတော့စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေတို့ဘာတို့တောင်းတာ၊ အလှူခံ တာတွေဟာမတော်ပါဘူး။ ဒါတွေကို အလိုလိုလှူတာတောင်မှ ငွေကိုအလှူခံ တာအပြစ်မကင်းပါဘူး။ ရှေးအဋ္ဌကထာတွေမှာ လာတဲ့အတိုင်း “နဝကမ္မဿ ဒေမ” ဆိုယင်နဝကမ္မကိုလှူတာပဲ။ ဘုန်းကြီးကိုလှူတာမဟုတ်ဘူး။ အပြစ်မရှိဘူး ဆိုပြီးလက်ခံကြတာဟာ အပြစ်မကင်းပါဘူး။ သာသနာရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက် နေကြတဲ့ နဝကမ္မနဲ့တူပါတယ်။

အဲဒါစင်ကြယ်အောင်ဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်အလှူမခံရဘူး၊ငွေတို့၊ ရွှေတို့ပေါ့လေ။ အခုခေတ်က အများအားဖြင့် ငွေလဲပဲလှူကြတယ်။ရွှေလှူတယ် လို့ တယ်မရှိပါဘူး။ အဲဒီရွှေတို့ငွေတို့ကို အလှူမခံရဘူး။ နိဿဂ္ဂိ ပထမပိုင်း နောက်ဆုံး သိက္ခာပုဒ်မှာ ပညတ်ထားတယ်။ ရဟန်းကိုရည်ညွှန်းပြီးတော့မင်းက

ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကဖြစ်စေ မည်သည့်ရဟန်းကို သင်္ကန်းဖိုး သွားလှူလိုက်ပါလို့ခိုင်းတဲ့အခါကာလမှာ တာဝန်ရှိသူကငွေလာလှူ ယင်ဘုန်းကြီးတို့မှာ ငွေအလှူမခံဘူးလို့ပြောရတယ်။ ဒကာက “ဒါဖြင့်ကပ္ပိယရှိ ပါသလား” လို့ မေးယင် ရှိတဲ့ကပ္ပိယကို ဘုန်းကြီးကညွှန်ရတယ်။ ဒကာက ကပ္ပိယထံ အပ်နှံပြီးတော့ “အရှင်ဘုရား ညွှန်ကြားတဲ့ ကပ္ပိယထံမှာ ငွေအပ်နှံ ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကပ္ပိယမှာ အရှင်ဘုရားတို့ လိုတဲ့ပစ္စည်းကို တောင်းခံ ကြပါ” လို့ အဲဒီလိုပြောကြားတဲ့အခါ လိုရာပစ္စည်းကို တောင်းခံ သုံးဆောင်နိုင် ကြောင်းဖြင့် ညွှန်ကြားပညတ်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ လိုရာပစ္စည်းကို တောင်းယူ ရတယ်။ ငွေကိုတော့ သွားမတောင်းရဘူး။

နိဿဂ္ဂိအာပတ်သင့်တယ်

တချို့ငွေတွေကို ကိုယ်တိုင်ထိန်းသိမ်းထားတာတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေ ဟာ အဆင်မပြေပါဘူး။ ဟောကြားထားတဲ့အတိုင်း ကပ္ပိယထံအပ်တဲ့ ပစ္စည်း ကို တောင်းခံယူရတယ်။ တောင်းခံလို့ တစ်ကြိမ်နဲ့မရယင် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တောင်းခံနိုင်တယ်။ ဒီလိုမှမရသေးယင် နှုတ်ကမပြောဘဲ သုံးကြိမ်သွားပြီးတော့ ကပ္ပိယဆီကိုရပ်ရတယ်။ ဒီလိုမှမရယင်တော့ အလှူရှင်ထံမှာ မရကြောင်းသွား ပြီး ပြောနိုင်တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အခြားနည်းနဲ့တောင်းယင် အလှူခံယင် နိဿဂ္ဂိအာပတ်သင့်ပုံကို ပြထားတယ်။

အဲဒီဒေသနာတော်အတိုင်းဆိုယင် အင်မတန် သန့်ရှင်းပါတယ်။ တချို့ ငွေလှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဝတ္ထုငွေမှ ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့သောရဟန်းတော်တို့အားအပ်သော လိုရာပစ္စည်းများကို လှူတယ်ဆိုယင်တော့ သူတို့အတွက်လဲ စင်ကြယ်ပါတယ်။ ဘုရားပစ္စည်းရော၊ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးရော၊ ထီးဖိနပ်ရောဘာမဆို ရနိုင်တာပဲ။ အဲဒီအတိုင်း တောင်းပြီးတော့ သုံးဆောင်ရတယ်။ ဝတ္ထုငွေပေးလိုက် ပါ။ ဘယ်သူ့ဆီ ပေးလိုက်စမ်းပါ စသည်ဖြင့် ပြောလို့ရှိယင် နိဿဂ္ဂိပါစိတ် အာပတ်သင့်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သူများကို လှူလိုက် ပါလို့တော့ ပြောသင့်တဲ့အခါပြောရတာပဲ။ လှူချင်လို့ရှိယင် မပြောလို့မဖြစ်ဘူး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဲဒါက သူတစ်ပါးသုံးဆောင်ဖို့အတွက် ညွှန်ကြားရတာ၊ အဲဒီလို မညွှန်ကြားဘဲ ကိုယ်တိုင် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဆွမ်းကပ်ဖို့၊ ရဟန်းတော်များ အသုံးကျတဲ့ ပစ္စည်းလှူဖို့ ဒီလိုညွှန်ကြားရတာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ ဒေသနာတော်အတိုင်း လိုက်နာဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း လိုက်နာယင် သူများအပြစ် တင်စရာ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒကာမတွေနဲ့ ရောနှောမနေဘူး၊ ဆက်ဆံမနေဘူး ဆိုယင်လဲ သူများက အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။

ယခုကာလမှာ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပြီး ဝယ်ကြ၊ ရောင်းကြ၊ ကိုယ်တိုင်မဟုတ်သော်လဲ နီးစပ်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေကို အရောင်းခိုင်းပြီး ဈေးဆိုင်ဖွင့်၊ ဒီလိုလုပ်နေတာတွေရှိတယ်။ ဒါတွေဟာ ရဟန်းတော်များ မပြုကောင်းတဲ့အမှုတွေပဲ။ အဲဒီလို အမှုတွေကိုလဲ အခုတော့ စစ်ဆေး မေးမြန်းနေတယ်ဆိုတာကို ကြားသိရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရန်ကုန် သာသနာ့ရိပ်သာ မှာလာပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိနည်းနဲ့ စပ်တဲ့ အပြစ်တွေ လဲကင်းအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါ။ ဝိနည်းမှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ပါရာဇိကနဲ့စပ်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေလဲ ကင်းအောင် နေကြပါလို့ အထူးတိုက်တွန်းပါတယ်။

အဲဒီလို တိုက်တွန်းတဲ့အတိုင်း အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးများဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိယင် သက်ဆိုင်ရာဌာနက အစစ်ဆေးခံရမယ်။ စောဒကာကမေး တာစုံစမ်းတာ၊ စုံစမ်းလို့သေချာပြီဆိုယင် အဲဒီရဟန်းကိုလဲ ဖမ်း၊ ဖမ်းပြီးတော့ ဝိနိစ္ဆယဌာနမှာတင်မယ်။ အဲဒီကထပ်မေးလို့ အမှုထင်ရှားယင် အမှုရှိတဲ့အတိုင်း ခံရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုစစ်ဆေးလို့ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပါရာဇိကကျူးလွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလို့ရှိယင် ၆၃-ပါးတောင်ဆုံးဖြတ်စာတွေထဲမှာ ဟိုတုန်းကတွေ့ရ တယ်။ အခုနောက်ထပ် ဘယ်လောက်များနေမယ်မသိဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ တချို့ တော်တော်ဘုန်းကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါတယ်။ ဘော်တော်နေရာမကျတာပဲ။ အဲဒီ တော့ ကိုယ်လဲ အပြစ်ကင်းအောင် ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ ဆရာသမားတွေလဲ မထိခိုက် အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ယခု ဝါဆိုလဆန်း ၇-ရက်နေ့ ဉာဏ်စဉ်ဟောပြီးယင် ၈-ရက်၊ ၉-ရက် နေ့တွေမှာ ဝါဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြန်ကြဖို့ပါပဲ။ ဒီမှာဝါဆိုနေယင်လဲပဲနေသင့်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါနဲ့ပြည့်စုံမှဖြစ်မယ်။ အထူးအားဖြင့်တော့ ရှေးတုန်းကသိက္ခာဝါကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပဲ ဒီက လက်ခံပါတယ်။ ဝါငယ်တဲ့ ဒုလ္လဘတို့ ဘာတို့ ဆိုယင်သိပ် လက်မခံပါဘူး။ သူ့ရက်နဲ့သူ ခဏနေတဲ့ ဒုလ္လဘဆိုရင်တော့လဲ လက်ခံရတာ ပေါ့လေ။ တစ်ဝါတွင်းလုံး နေမယ်ဆိုရင်လဲ လက်ခံသင့်ယင် လက်ခံရတာပဲ။ တရားကိုလိုလိုလားလား ရိုရိုသေသေနဲ့ တကယ်အားထုတ်နေတယ်ဆိုယင်လဲ- ဒါကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းစစ်နေကြတဲ့ ဆရာတော်ကသိနေတာပဲ။ အဲဒီဆရာတော်ကနေ သင့်တယ်လို့ ထောက်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် လက်ခံရမှာပဲ။ မနေသင့်ဘူးဆိုယင်တော့ လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူးပေါ့။ အဲ-ဝါမဆိုရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ဝါဆိုလဆန်း ၁၀-ရက်အတွင်း ပြန်ကြဖို့ပါပဲ။

အခုဝါတွင်းကျတော့ ဝါဆိုပူဇော်ပွဲအနေနဲ့ ပင့်လှူတာတွေရှိတယ်။ ဒီ မြို့ ထဲက ၄၀-ကျော်လောက်နဲ့ မြို့ပြင်ကပါပဲ ၃၀-ကျော်လောက်၊ ဒီမှာ ဝါဆို ပုဂ္ဂိုလ် ၁၀၀-ကျော်လောက်ရှိပါတယ်။ အခုတော့ အဲဒီလောက်မရှိဘူးလို့ ကြား သိရတယ်။ အပြင်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာက ယောဂီဟောင်းတွေပါပဲ။ အဲဒါ လှူသင့်လှူထိုက် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ယောဂီမဟုတ်တာတွေလဲ နည်းနည်းပါးပါး တော့ ပါပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း ကျကျနနအားထုတ် ပြီးတော့ သူများအပြစ်တင်ဖွယ်လဲကင်းအောင်၊ မိမိတို့မှာ သီလအပြည့်အဝရှိ သောကုသိုလ်တရားတွေလဲ ပွားများအောင် အားထုတ်သွားကြဖို့ပါပဲ။ ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

(တတိယအကြိမ်)

၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

စင်ကြယ်သန့်ရှင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်

(ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တပည့်ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် နေရေး ထိုင်ရေးကိစ္စနှင့်စပ်၍လည်းကောင်း၊ တရားအားထုတ်ရေးနှင့်စပ်၍လည်းကောင်း အလျဉ်းသင့်၍ အခွင့်သင့်တိုင်း အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် သတိပေးတော်မူခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို မညှိုးနွမ်းစေလိုသော သဒ္ဓါ၊ ဆန္ဒပြင်းပြကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှသည်။ နေ့တရားပွဲတွင် တစ်ကြိမ်သတိပေးဟောကြားပြီး၍ ညနေပိုင်းတစ်ကြိမ်ထပ်၍ သတိပေးတရားဖြင့် ဩဝါဒစကားမြွက်ကြားတော်မူပါသည်)

ဒကာ၊ဒကာမတွေနဲ့ နီးစပ်နေတာဖြစ်တော့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်

အရှင်ဘုရားတို့ အခုစွပ်စွဲမှုတွေဟာ ဟုတ်လို့စွပ်စွဲမှုတွေလဲပါနိုင်တယ်။ အချင်းချင်းမလိုလို့မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲမှုမျိုးတွေလဲ ပါကောင်းပါလိမ့်မယ်။ အစွပ်အစွဲခံရလောက်တဲ့ အကြောင်းရှိလို့ဖြစ်မှာပဲ။ အနေအထိုင် နေရာမကျလို့ယင်လဲဖြစ်မယ်။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို ရိုရိုသေသေမကျင့်ဘဲ မဟုတ်တာတွေကိုလျှောက်လုပ်နေလို့ယင်လဲဖြစ်တယ်။ တချို့က အကျင့်အနေအထိုင် ကောင်းပေမယ်လို့ အချင်းချင်းဆက်ဆံရာကျတော့ လိုနေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင်လဲ အစွပ်အစွဲခံရတတ်တယ်။ ဝိနည်း ဒေသနာတော်နဲ့မညီဘဲ မာတုဂါမတွေနဲ့ အရောအနှောများပြီးတော့ စီးပွားရေးတွေ လုပ်နေကြတာတွေလည်းရှိတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အစွပ်အစွဲခံရမှာပဲ။

အဲဒီတော့ မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထူးဂရုစိုက်ပြီး နေကြဘို့အရေးကြီးပါတယ်။ မဟာစည်ရိပ်သာက ဓမ္မကထိကတွေကျတော့

(တတိယအကြိမ်)

ဩဝါဒဗျေအဗျေ

တရား ဟောနေကြရလို့ ဒကာ၊ဒကာမတွေနဲ့ နီးစပ်ပြီးတော့နေတယ်။ သူတို့ကို ဆုံးမ ညွှန်ကြား နေကြရတာဖြစ်တော့ မနီးစပ်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ သူတို့နဲ့ မကင်းဘူး။ အဲဒါ သူများအထင်အမြင် မလွဲအောင်နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆက်ဆံလို့ရှိယင်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ မသန့် မရှင်းဆက်ဆံလို့ရှိယင်တော့ဖြင့် အပြစ်လဲရှိမယ်။ အပြစ်မရှိတောင်မှ ဘေးက အမြင်မတော်ယင် စွပ်စွဲစရာဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုစွပ်စွဲစရာဖြစ် လို့ စွပ်စွဲမှာ လဲ စိုးရိမ်ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် သာသနာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူများ အထင် အမြင်လွဲမှာတွေ မတော်မသင့်တာတွေ မဖြစ်အောင် နေထိုင်ကြဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။

စောစောပိုင်းက မရှိသေးဘူး

သာသနာတော်ကို လေးလေးစားစားနဲ့ ဆောင်ရွက်နေကြတာတွေလဲရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ကောင်းပါတယ်။ သာသနာတော်ကြီးပွားဖို့၊ သာသနာတော်သန့်ရှင်းဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ နောက်ကျတော့ မလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟိုက စွပ်စွဲ၊ ဒီကစွပ်စွဲနဲ့ ရှုပ်ထွေးပြီး မဟုတ်တာရော ဟုတ်တာရော ပါကုန်မှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။

အခု သာသနာရိပ်သာမှာလာပြီး အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး နေထိုင်ကြဖို့ပဲ။ ဘုရားလက်ထက်တော်ကဆိုယင် စ,ကာစတုံးက တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ချည်းပဲ။ အလွတ်နေထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိသေးဘူး။ နောက်ပိုင်းကျတော့ တရားအားထုတ်တာမဟုတ်ဘဲ ဘုရားတရားကို လှေလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာကြတယ်။

အစတုံးက မရှိပေမယ်လို့ နောက်ကျတော့ ပရိယတ္တိချည်းအားထုတ်ပြီး တော့ သင်ကြားလေ့လာ မှုတွေရှိလာတယ်။ စာသင်တိုက်ကြီးတွေ အရပ်ရပ်မှာ ရှိနေတာပဲ။ ပရိယတ္တိသင်ကြားရုံ၊ သီလပြည့်စုံ ရုံနဲ့တော့ ဘုရားအလိုတော်ကျ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မဖြစ်သေးဘူး၊ သမာဓိတွေ၊ ပညာတွေပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဦးမှ၊ အဲဒီလို အားထုတ်ဖို့လဲလိုပါတယ်၊ တချို့ ရဟန်းပြုပြီး စာပေတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပဲ၊ တချို့တော့လည်း စာပေတောင် ကောင်းကောင်းသင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ တယ်နေရာမကျဘူးပေါ့။

တချို့က စာပေတွေမတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တတ်ပါတယ်၊ စာပေတွေ တတ်ပြီး သူများတွေကိုတော့ ဩဝါဒပေးနေတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ကတော့ဖြစ်အောင် ဘာမှ အားမထုတ်ဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန် တွေကုန်နေတယ်၊ ဒါလဲပဲမတော်လှဘူး၊ စာပေတတ်အောင် သင်ကြားပြီးတော့ သမာဓိ၊ ပညာအတွက်လဲ ဆက်လက် အားထုတ်နိုင်ယင် ကောင်းပါတယ်။

အခု ဒီမှာအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ ပါပဲ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြစ်စေလို့ မတော်ဘူး၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆဆိုယင်တော့စီးပွားရေး သဘောဆန်နေတယ်၊ ဒီမှာနေပြီး ချမ်းသာချင်လို့၊ ပြည့်စုံသင့်တာတွေ ပြည့်စုံချင်လို့ ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာနေသလိုဖြစ်နေမယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်စေလို့ မတော်ဘူး၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်မှကောင်းတယ်၊ အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆချည်းနေလို့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အချိန်အခါရလို့ရှိ ယင် အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ကိုယ် ရှုမှတ်ပွားများနေဖို့ လိုပါတယ်၊ အချိန်ရှိသလောက်ပေါ့။

ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့လဲလိုပါတယ်

ညနေခင်း တစ်ကြိမ်၊ နံနက်ခင်းတစ်ကြိမ်၊ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့သတ်မှတ်ထားပါတယ်၊ နံနက်ခင်းမှာတော့ဖြင့် ဟိုမှာလာပြီး ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့၊ ဘုရားဟောတဲ့တရားတော်တွေကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြရတယ်၊ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်တာကို သိပ်အချိန်မကြာရအောင် ၁၅-မိနစ်လောက်နဲ့ပြီးအောင် သတ်မှတ်ထားတာပါပဲ၊ ဘုရားရှိခိုးတာဟာလဲ တိုတိုပဲလုပ်ထားပါတယ်၊ တရာအားထုတ်တဲ့ အချိန်တွေ

ဩဝါဒဓမ္မအဗ္ဗေ

များများရအောင်လို့ ၄၅-မိနစ်လောက်အချိန်ယူထားပါတယ်။ အဲဒါနံနက်ပိုင်းတော့ လာရောက်ပြီးအားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အိပ်ပျော်နေတာနဲ့ မနိုးတာနဲ့ မလာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတယ်။ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း နှိုးဖို့ စီစဉ်ထားစရာကောင်းပါတယ်။ ဒီလောက်တော့ အချင်းချင်း ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။

နေ့လယ်အချိန်အားလို့ရှိယင် ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် အိပ်ဖို့ရာ အချိန်တွေ ရှိပါတယ်။ ညနေပိုင်းကျတော့လဲ ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့နဲ့ ဘုရားဝတ်တတ်တဲ့ အခါမှာလဲ ရွတ်သင့်တဲ့ ဒေသနာတော်လေးတွေကို ရွတ်ဖို့ပါပဲ။ ဒီလို ရွတ်ခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတဖြစ်ပါတယ်။ ပရိတ်ကိုလဲ မကြာမကြာရွတ်နေလို့ရှိယင် ပရိတ်တွေ အကုန်လုံးရနေမှာဖြစ်လို့ ရွတ်စရာရှိတဲ့အခါ အဆင်ပြေအောင် ရွတ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ယင် အဆင်မပြေဘဲ တရားအားထုတ်ဖို့၊ အဲဒီမှာ အချိန်နည်းနေသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ရသလောက်ပေါ့လေ။ အဲဒီလို အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

အခုနေအခါမှာ သူများပြောစရာမရှိအောင် မိမိတို့က အနေအထိုင်တွေ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ အပြစ်ကင်းအောင် စင်ကြယ်အောင် နေကြထိုင်ကြဖို့လိုပါတယ်။ အထူးအားဖြင့်ဆိုယင် မာတုဂါမတွေနဲ့ ရောနှောနီးစပ်ပြီးတော့ မနေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အခုတော့ အထူးပြောစရာမရှိပါဘူး။ သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ပြောရတာပါပဲ။

တစ်ယောက်တည်း လာမမေးတာ ကောင်းတယ်

ဒီမှာလဲ ရှေးတုန်းကတစ်ယောက်တည်းနေပြီး ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ ရောနှောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိပါဘူး။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဆိုယင်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ ရောနှောမနေတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ကမေးစရာ၊ မြန်းစရာရှိလို့ မေးမြန်း ပေးမယ်လို့တစ်ယောက်တည်းတေ လာမမေးတာကောင်း

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တယ်။ ကိုယ်က ပြောစရာ၊ ဆုံးမစရာရှိယင်လဲ တစ်ယောက်တည်းခေါ်ပြီး ပြောဆို ဆုံးမလို့ နေရာမကျဘူး။ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေအထင်အမြင်လွဲမယ်ဆို လွဲစရာရှိတယ်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဟောပြောနေပေမယ်လို့ ဘေးကအထင်မှားပြီး စွပ်စွဲစရာအကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒါတွေလဲ ဂရုစိုက်ပြီး အဆင်ပြေအောင် နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

ရဟန်းတော်များမှာ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ စပ်ပြီးအပြစ်ကင်းအောင်အထူး ဂရုစိုက်ကျင့်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်နေလို့ရှိယင်တော့ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်နဲ့စပ်လို့ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းနေတော့တာပါပဲ။ အဲဒါကြိုးစားပြီး ရှုမှတ် အားထုတ်နေကြဖို့ပါပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့နည်းကိုတော့ နေ့လယ်က ဟောပြီးလို့ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ တရားနာတဲ့ ရဟန်းတော် တွေလဲ အားလုံး တရားနာလာကြတာ ကောင်းပါတယ်။ အားလုံး နားမလည် စရာမရှိပါဘူး။ အင်မတန်ရှင်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမ ဩဝါဒအတိုင်း ကျင့်သုံးအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော တရားထူး၊ တရားမြတ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ သြဝါဒကထာဒေသနာ

အောက်ခြေက သီလအရေးကြီးတယ်

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်နဲ့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့အခါကာလမှာ ဘုရားအဆုံးအမတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးတော့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်တဲ့အလျောက် ဘုရားတရားတော်တွေကို အလေးအနက်ထားပြီး ကျင့်ကြံရမယ်။ တချို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပင်ဆိုပေမယ့်လို့ ဘုရားတရားတော်ကို အလေးအနက်ထားပြီး မကျင့်ကြဘူး။ တော်ရုံပဲ သဘောထားကြတယ်။

အရေးကြီးတာကတော့ ရဟန်းတော်တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ရဟန်းတော်တွေကတော့ သာသနာတော်သို့ ဝင်လာကြကတည်းက မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတာတွေကို ကျင့်ဖို့ရာ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သာသနာတော်ဝင်ပြီးတော့ ရဟန်း ပြုကြတာပဲ။ ဒီတော့ ဘုရားဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမတွေကို အတိအကျလိုက် နာကျင့်ကြံအားထုတ်ကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဘုရား၊ သာသနာတော်အတွင်း မဟုတ်လို့ရှိယင် ဒီရဟန်းတရားတွေကို အားထုတ်ခွင့်မရနိုင်ဘူး။ ရဟန်းဖြစ်မှသာ ရဟန်းတရားတွေကိုအားထုတ်ခွင့် ရနိုင်တယ်။

ရဟန်းတရားဆိုတာလဲ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဒီသုံးခုပါပဲ။ အခြေခံဖြစ်တဲ့ သီလက ပြည့်စုံဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ သမထ၊ ဝိပဿနာတရားတွေကို အားမထုတ်နိုင်တောင်မှ သီလကိုတော့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ တချို့မှာ ရဟန်းဖြစ်နေပေမယ့်လို့ ပေါ့ပေါ့နေကြ ထိုင်ကြတာတွေလဲ ရှိတာပဲ။ မလွဲမကင်းသာလို့ မတော်တဆ သင့်သွားတဲ့ အာယုတ်ကိုသာ ဒေသနာပြောကြားပြီး အဲဒီအာပတ်ကို ဖြေသင့်တာ၊ ဒေသနာပြောကြားလိုက်ယင် ပြီးတာပဲဆိုပြီးတော့ မရိမသေမပြုသင့်ပါဘူး။

(တတိယအကြိမ်)

ကောင်းကောင်းနဲ့ သာဆိုရင် ဝိပဿနာကလဲ ခဲယဉ်းလှတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရှုနေရုံပဲ။ ဘာမှ ပင်ပင် ပန်းပန်း အားထုတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝီရိယ အားနည်းယင်တော့ အားမ ထုတ် နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဝီရိယ အားကောင်းယင်မခဲယဉ်းပါဘူး။

သတိလေးမျိုးခွဲခြားထားတယ်

ကာယာနုပဿနာသတိ၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိ၊ စိတ္တာနုပဿနာသတိ၊ ဓမ္မာနုပဿနာသတိ-လို့ ဝိပဿနာရှုရာမှာ ဒီလိုသတိလေးမျိုးခွဲခြားပြီး ဟောကြားထားပါတယ်။ ကိုယ်အမူအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ပေါ်လာတိုင်း ဘယ်အပိုင်းကနေ ရှုရှု၊ ရှုနေလို့ရှိယင် အဲဒါ ကာယာနုပဿနာသတိဖြစ်တာပဲ။ ကိုယ်ထဲမှာ ဝေဒနာ တွေထင်ရှားလာလို့ရှိယင်လဲ ဝေဒနာကိုရှုရတယ်။ ဝေဒနာတွေကတော့ အများအားဖြင့် ဒုက္ခဝေဒနာတွေကို ရှုရတာများတတ်ပါတယ်။ ဒါကလဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကာယိကဒုက္ခ၊ စေတသိက ဒုက္ခရယ်လို့နှစ်မျိုး ရှိတယ်။ ဒီနှစ်မျိုးမှာလဲ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေက တော်တော်တွေ့ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတောင် ကိုယ်ဆင်းရဲတွေက တော်တော်တွေ့ရတတ်သေးတယ်။ မကျန်းမာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်တော့ သာပြီးတွေ့ရတာပေါ့။ အကြောင်း ညီညွတ်လို့ တကယ်ရှုယင် တော့အဲဒီဝေဒနာတွေ၊ မကျန်းမာမှုတွေ ပျောက်ကင်းသွားတတ်ပါတယ်။ အင်မတန် နေရာကျတာပဲ။

အမှတ်ရတဲ့ သတိဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သမာဓိကလဲဝင်လာတယ်။ မရှုမှတ် ဘဲနေလို့ရှိယင်တော့ စိတ်တွေကသွားချင်ရာသွား၊ ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပြီး ပျံ့လွင့်နေတာပဲ။ မပြတ်ရှုမှတ်နေယင်သာ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးက တည်နေတာ၊ ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ဒီလိုတည်နေယင် အဲဒါ သမာဓိပဲ။ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်းပေါ့လေ။ အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်ရတယ်။ စားတိုင်း ဆိုတာကတော့ အကုန်လုံးရှုမှတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အကုန်လုံးပြည့်စုံအောင် မမှတ်နိုင်ယင်လဲ ရသလောက်ပေါ့လေ၊ ရသလောက် တော့ မှတ်မှပဲ။

အဲ-မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း မှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးဟာ တည်နေတယ်၊ ကိုယ်အမူအရာကိုမှတ်ယင် ကိုယ်အမူအရာပေါ်မှာတည်တယ်၊ စိတ်အမူအရာတွေကိုမှတ်ယင် စိတ်အမူအရာပေါ်မှာတည်တယ်၊ ဝေဒနာတွေကို မှတ်ယင် ဝေဒနာပေါ်မှာတည်တယ်၊ ပြီးတော့ သဘောတရားတွေ ဆိုတာက တော့ ဒီဟာတွေ အကုန်လုံးပါပဲ၊ ခွဲစိတ်ယူမယ်ဆိုယင်တော့ ကိုယ်အမူအရာ ရယ်၊ ဝေဒနာရယ်၊ ဒါတွေကိုချန်ထားပြီးတော့ ယူရမှာဖြစ်ပေမယ်လို့ အားလုံး သဘောတရားတွေချည်း ပါပဲ၊ အဲဒါစုပေါင်းလိုက်တော့ ရုပ်နာမ်သဘောတရား တွေသာဖြစ်တယ်။

အမြဲတမ်း ရှုမှတ်နေယင် အမှတ်ရတဲ့ သတိလေးဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သမာဓိကလဲဖြစ်နေတာပဲ၊ သီလမဂ္ဂင်၊ သမာဓိမဂ္ဂင်တွေ ရင့်သန်လာလို့ရှိယင် ဝိပဿနာပညာမဂ္ဂင်တွေလဲ ဖြစ်လာတာပါတယ်၊ ဝိပဿနာ ပညာဉာဏ်ဖြစ် တော့ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကစပြီး ဖြစ်လာပါတယ်၊ အဲဒါရုပ်နာမ်ကိုပိုင်းခြား သိတဲ့ဉာဏ်ကစပြီးတွေ့တာပါပဲ။

ရှုမှတ်ရင်း အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ဉာဏ်တွေ

ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ ဉာဏ်ကစပြီးတော့ အဲဒီကနေ အကြောင်း အကျိုးကို ဆက်လက်ပြီး သိတန်သလောက်သိလာတယ်၊ အကြောင်းအကျိုး ဆိုတာကတော့ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးပဲ၊ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံး သိတယ်ဆိုတော့မပြောနိုင်ဘူး၊ သိတန်သလောက်သာ သိနိုင်တာပဲ၊ မြတ်စွာ ဘုရားကတော့ အကြောင်းအကျိုးတွေကို အကုန်သိတာမို့ အဲဒါတွေကို အများ ကြီး ဟောကြားထားပါတယ်၊ ရှုမှတ်အားထုတ်သူတွေ အနေနဲ့ကတော့ ဒါတွေ အကုန်လုံးသိဖို့ရာမလွယ်ပါဘူး၊ သို့သော်လဲ ပါရမီထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်

(တတိယအကြိမ်)

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

တော့ တော်တော် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ သိသင့်သလောက်သိယင် ပြီးတာပါပဲ။

အဲဒီကနေ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတာလေးတွေကို ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာသိလာတယ်။ အဲဒီတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတာ သူများပြောလို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် သိလာတော့ပါပဲ။ ဖြစ်ပြီး ပေါ်လာလိုက်၊ အဲဒီ ပေါ်လာတိုင်းပေါ်လာတိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ မှတ်ရတဲ့အာရုံလဲ ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ။ မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေးလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ။ အဲဒါအနိစ္စသဘော ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်နေတာ။ ဒီလို ဖြစ်ပြီးပျက်နေတာကို မြင်နေရတော့ ချမ်းသာတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်စွဲလမ်းတော့မှလဲ၊ မစွဲလမ်းတော့ဘူး၊ ဖြစ်ပြီးပျက်နေတဲ့ ဆင်းရဲတရားတွေဆိုတာ သိလာတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလဲမဟုတ်ဘူး၊ ငါကောင်လို့ စွဲလမ်းစရာလဲ မရှိဘူး၊ ဒီလိုသိလာတယ်။

ရုပ်၊ နာမ်တွေကို ဒီလိုမရှုမမှတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အလျင်ကမြင်တာလဲ ငါပဲ။ အခုမြင်နေတာလဲ ငါပဲ။ အခုကြားတာလဲ ငါပဲ။ စသည်ဖြင့် အတ္တကောင်အနေနဲ့ စွဲလမ်းနေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ပေါ်ပြီးပျောက် ပေါ်ပြီးပျောက်နေတဲ့ တရားတွေပဲ။ မြင်တာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ ကြားတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ နံတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ စားတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ တွေ့ထိတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ မှတ်သိတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်။ အဲဒါတွေဟာ ပေါ်ပြီးပျောက်နေ တာတွေချည်းပဲ။ တစ်ခုမှတည်တဲ့နေတာ မရှိဘူး။ အဲဒါတွေ သမာဓိအားကောင်းလာယင် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း တွေ့ရတယ်။ အဲဒါတွေ သိအောင်လို့ ရှုမှတ်ကြရတာပဲ။

“သမာဓိတော ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ”။ သမာဓိတော=သမာဓိအားရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယထာဘူတံ= ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာနာတိ=သိ၏တဲ့ တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိရှိလာပြီဆိုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရုပ်၊ နာမ်ကိုလဲပိုင်းခြားသိတယ်။ အကြောင်းအကျိုးကိုလဲ ပိုင်းခြားသိတယ်။ ခဏမစဲ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုလဲ သိတယ်၊ အဲဒီလို သိတာဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ကို ကိုယ်ပိုင်ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ သိတာပဲ။

ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ငါးပါး

အဲဒီလို သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီဆိုယင် သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့ ကြံစည်မှုက တော့ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ဖြစ်နေတာပါပဲ။ အမှန်သိမြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက် ပြီး စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်မှုလေးတွေလဲ ပါဝင်နေတာပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ သမ္မာ ဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင် ၂-ပါး၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ အဲဒီသမာ ဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး ပေါင်း ၅-ပါး၊ ရှုမှတ်တိုင်းရှုမှတ်တိုင်း သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါး ဒီ ၅-ပါးပဲရှိတယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိရမယ်ဆိုပေမယ် လို့ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါးကတော့ ထည့်ယင်သာထည့်ရမယ်။ တစ်ပါးစီဖြစ်တယ် ဆိုယင်တော့ ဟိုတုန်းကဖြစ်ခဲ့တာကို ဆိုရမှာပဲ။ မှတ်တဲ့အခါမှာပါတယ်ဆိုယင် ဆိုစရာတော့ ကောင်းတာပါပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ ကျမ်းဂန်တွေကမဆိုပါဘူး။

အဲဒီလို ရှုမှတ်နေတဲ့အခါမှာ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပမှ လွန်မြောက်နေတာပါပဲ။ အလွဲအမှား အကြံအစည်တွေ ကင်းနေပါတယ်။ မိစ္ဆာဝါစာ=အလွဲအမှား ပြော ဆိုမှုတွေလဲ ကင်းနေတာပဲ။ မိစ္ဆာကမ္မန္တ= အလွဲအမှားပြုမှုတွေလဲ ကင်းနေတာ ပဲ။ မိစ္ဆာအာဇီဝ= အလွဲအမှား အသက်မွေးမှုတွေလဲ ကင်းနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့လဲပါတယ်ဆိုယင် ဆိုနိုင်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီမဂ္ဂင်တွေကို ရှုမှတ်တဲ့ အခါကာလမှာ အထူးအားထုတ်နေရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလို လို ပြီးနေလို့ သာပါတယ်ပြောရတာပဲ။ အဲဒီ သီလမဂ္ဂင်တွေပါ ပေါင်းမယ် ဆိုယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပေါ့လေ။ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွေ ပွားနေတာ ပါပဲ။

ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွေ ရင့်သန်သွားတော့ အရိယမဂ္ဂင်ဖြစ်လာတာ ပါပဲ။ အရိယမဂ္ဂင်တွေဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီအရိယမဂ္ဂင်ဆိုတာက

အစကတည်းက ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာမဂ္ဂင် ပြည့်စုံမှသာ အရိယမဂ္ဂင် ဖြစ်တာ၊ အရိယမဂ္ဂင် ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ရှေးဦးစွာ၊ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်-အဲဒီ မဂ်၊ ဖိုလ်တွေဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါတွေဖြစ်အောင် အားထုတ်ရ တယ်။

အကြာကြီးဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး

အဲဒီမဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်တွေဆိုတာ အကြာကြီးဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မဂ်စိတ်က တစ်ကြိမ်တည်းဖြစ်တာ၊ ဖိုလ်စိတ်ကတော့ ၂-ကြိမ်၊ ဒါမှမဟုတ် ၃-ကြိမ်ပဲ။ အများဆုံး ၃-ကြိမ်ပဲ သူကဖြစ်တယ်။ အစဖြစ်တာကတော့ အဲဒီ လောကံပဲ။ သို့သော်လဲ ဖလသမာပတ်ဝင်စားတဲ့အခါမှာတော့ အများကြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဖိုလ်စိတ်တွေ အဲဒီအခါကျတော့ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ် အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

အခုဒီမှာ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လို့ဆိုပြီး အားထုတ်နေကြရတာပဲ။ သေသေ ချာချာစဉ်းစားကြည့်ယင် ဝမ်းသာစရာအင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ။ တို့မှာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး အကြောင်းညီညွတ်လို့ အားထုတ်ခွင့်ရတာဆိုပြီး အင်မတန်ဝမ်းသာဖို့ကောင်းပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြဘဲ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ အဲဒီလို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေကို တိုးတက်ပြည့်စုံအောင်ရှုမှတ်အားထုတ်ကြခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

၁၃၄၃-ခု၊ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့
ဩဝါဒကထာဒေသနာ

(တရားအားထုတ်ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဘုရားသိက္ခာပုဒ်တော်တွေကို သိနားလည်အောင် လေ့လာအားထုတ်ထားခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး၊ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါး၏ သရုပ်နှင့် အဓိပ္ပာယ်များကို ဤတရားတော်၌ ထည့်သွင်းဟောကြားထားသည်။)

သူများအပြစ်ကို မပြောတာ ကိလေသာငြိမ်းတန်သလောက် ငြိမ်းတယ်

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းအောင် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကောင်းအောင်လို့ အားထုတ်ရတာ၊ အားထုတ်လို့ တရားပြည့်စုံ ပြီဆိုတော့ စိတ်လဲပဲ ကောင်းသွားတယ်၊ တရားမပြည့်စုံယင် စိတ်ကိုက တယ် မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်အကျိုးတွေကို ကြည့်ပြီးသူများအကျိုးမဲ့တွေကို ကြံလိုက်၊ စည်လိုက်၊ စိတ်ကူးလိုက်၊ ပြောဆိုလိုက်- အဲဒီလိုမတော်မသင့်တာတွေကို လုပ်တတ်တယ်၊ တရားပြည့်စုံယင်တော့ အပြစ်တွေယင်တောင်မှ သူ့အပြစ်နဲ့ သူပဲ ဆိုပြီး သူများအပြစ်ကိုမပြောဘဲ လျစ်လျူရှုနိုင်တယ်။

သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲဆိုပြီး နှလုံးသွင်းထားနိုင်တယ်၊ သူများတွေဒုက္ခရောက်အောင်တော့မပြောဘူး၊ အဲဒီတော့ စိတ်တွေလဲကောင်း၊ ကိလေသာတွေလဲကင်း တန်သလောက်ကင်းသွားတယ်၊ တော်တော်နေရာကျပါတယ်၊ မတော်မသင့်တဲ့ အမှုတွေလဲ အဲဒီတော့ကင်းသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တရားပြည့်စုံအောင် ရိုရို သေသေ တရားကို အားထုတ်ကြဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ တရားမပြည့်စုံသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြည့်စုံအောင် ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ တိုးတက်အောင် အချိန်ရသလောက် အားထုတ်ရမယ်။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကိုလဲ လေ့လာထားကြ

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကိုလဲ မသိသေးတာ သိအောင်လေ့လာထားတာ ကောင်းပါတယ်။ အကြောင်းရှိတဲ့ အခါကတော့ သိက္ခာပုဒ်ရှိတဲ့အတိုင်း ညွှန်ကြားနိုင်တာပေါ့။ ကိုယ်တိုင်လဲပဲ အပြစ်ကင်းအောင်နေနိုင်တယ်။ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်နေထိုင်လို့ရှိယင် ကိုယ့်အတွက်လဲ ကျေးဇူးများတယ်။ ကိုယ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကျိုးကျေးဇူးများတာပဲ။

ဘုရားတရားတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးတော့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြရတယ် ဆိုတာ အင်မတန် ချမ်းသာပါတယ်။ အပြစ်ကင်းတယ်ဆိုယင် ချမ်းသာတာပဲ။ အပြစ်ရှိယင် ဆင်းရဲတယ်။ ဒါကြောင့်ချမ်းသာချင်ယင် အပြစ်ကင်းအောင် ဘုရားတရား တော်အတိုင်းလိုက်နာပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒါ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့၊ နေထိုင်ကြဖို့ထပ်မံပြီး တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

အင်မတန် ကျေးဇူးများတယ်

တရားရှုမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ တင်းတင်းရင်းရင်းနဲ့ သမာဓိဖြစ်အောင်အားထုတ်ရတယ်။ သမာဓိမဖြစ်ယင် ဉာဏ်မဖြစ်ဘူး။ ဒီပြင် ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ မပြတ်ရှုမှတ်နေမှ၊ အဲဒီလိုရှုမှတ်နေယင် သမာဓိဖြစ်တယ်။ သမာဓိဖြစ်ယင် ထူးခြားတဲ့ ဉာဏ်လဲ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ပါပဲ။ ဝါတွင်းမှာဆိုယင် အစစအရာရာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လှူတာ တန်းတာ အင်မတန် ပြည့်စုံပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုမှီပြီး တရားအားထုတ်ရအောင် အင်မတန်ကျေးဇူးများ ပါတယ်။

ကနေ့မနက်သီလဆောက်တည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘုန်းကြီးကဘုရားဂုဏ်တော်ထဲက ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်ကို ဟောတယ်။ ဒီဂုဏ်တော်တွေကို

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဟိုအလျင်က ဟောလာတာပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကိုလဲ ဟောခဲ့ပါပြီ။ သမ္မာ-
သမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်လဲ ဟောခဲ့ပါပြီ။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်ကိုလဲ အလျင်
တုန်းက အတော်အသင့်တော့ ဟောပြီးသားပါပဲ။ အဲဒါကို ဒီနေ့တော့ထပ်ဟော
ရဦးမယ်။

ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်

“ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န = ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါး
နဲ့ ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။”

ဒါက မြတ်စွာဘုရားမှသာ ပြည့်စုံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားတပည့်သား
တွေလဲ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံရမှာပဲ။ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့ရာ
အရေးကြီးပါတယ်။ အရေးကြီးလို့ပဲ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို
ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ဟောရတယ်။ မိမိ အားထုတ်ခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေကို
မြတ်စွာဘုရားလဲ ပူဇော်တဲ့ အနေနဲ့ အာရုံပြုရပါတယ်။ အခုလဲ မြတ်စွာဘုရား
ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့အားထုတ်ရတဲ့ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း အာရုံပြု
သောအားဖြင့် ပူဇော်ကြဖို့ပါပဲ။

ဒီဂုဏ်တော်တွေ ဒီက ဘုရားရှိခိုးထဲမှာ အပြည့်အစုံ ပါပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာ
သုံးပါးရဲ့သရုပ်၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးရဲ့သရုပ်၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးရဲ့သရုပ်၊ အဲဒါတွေ
အကျဉ်းရော၊ အကျယ်ရော ပြည့်စုံအောင် ထည့်ထားပါတယ်။

“ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ၊ ပု-ဒီ-အာနှင့်၊ တဖြာထိုမှ၊ ဝိ-မ-ဣ-ဒိ၊ စေ-ပု-ဒီ-
အာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ဖြိုးလျှံထိန်၊ သီ-ဣ-ဘော-ဇာ၊ သဒ္ဓါ၊ ဟိရိ-
ဩတ္တပ္ပ၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ၊ တဖြာရူပဈာန်စု၊ လေးခုအားဖြင့်၊
ဆယ့်ငါးပါးရ၊ စရဏတို့နှင့်လုံးဝဥသည့်ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်” တဲ့။

ဩဝါဒဗေဒအဗ္ဗေ

ဒီဆောင်ပုဒ်လေးထည့်ထားပါတယ်။ “ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ” ဒီဝိဇ္ဇာ သုံးဖြာက တော့ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ တရားတွေပါပဲ။ အဲဒီ တရားတွေက ပု-ပုဗ္ဗ နိဝါသအဘိညာဉ်၊ ဒီ-ဒီဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၊ အာ-အာသဝက္ခယအဘိညာဉ် ဒီသုံးပါးပါပဲ။

ပုဗ္ဗနိဝါသအဘိညာဉ်ဆိုတာ ရှေးဘဝဟောင်းတွေကို ပြန်ပြီးတော့သိ တာ၊ ဒါကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပြည့်စုံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ ရဟန္တာဖြစ် ပေမယ်လို့ ဒီအဘိညာဉ်ကို မရပါဘူး။ သမထဈာန်တွေရပြီး အဲဒီ သမထဈာန်မှ ရအပ်တဲ့ အဘိညာဉ်ကို ရမှသာဖြစ်တယ်။ ဒီဉာဏ်မှာ သာသနာပမှာလဲ ရှိတန်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အဲဒီဉာဏ်နဲ့ ရှေးဘဝဟောင်းတွေကို အကုန်လုံးမြင်တော်မူနိုင်တယ်။ ဘုရားဖြစ် မယ့်ညမှာ ညဉ့်ဦးယံအတွင်း ဒီပုဗ္ဗ နိဝါသဉာဏ်နဲ့ဆင်ခြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒီဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဆိုတာကတော့ နတ်မျက်စိများလိုပဲ။ လောကကိုမြင် နိုင်၊ သိနိုင်တဲ့ဉာဏ်ပဲ။ သူကတော့ အဘိညာဉ်နဲ့ သိနိုင်တဲ့ဉာဏ်။ အထူးအား ဖြင့် သိနိုင်တဲ့ဉာဏ်-တဲ့။ နတ်မျက်စိဆိုတာကတော့ အထူးသိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ရုံလောက်သာမြင်နိုင်တာ။ မြတ်စွာဘုရား မြင်တာကတော့ မမြင်နိုင်တာကို မရှိဘူး။ တစ်လောကလုံးမြင်နိုင်တယ်။ ဒီစကြာဝဠာရော၊ တခြားမှာရှိတဲ့ စကြာဝဠာရော အကုန်လုံးမြင်တော်မူနိုင်ပါတယ်။

တချို့လဲပဲ တရားထူး မရသေးပေမယ်လို့ ဒီ အဘိညာဉ်ကိုရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ နည်းနည်းပါးပါးပဲမြင်တယ်။ အကုန်လုံးမမြင် နိုင်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ ဘုရားမဖြစ်မီ အလောင်း တော် ဘဝကတည်းက သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဒီဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကိုရတယ်။ အဲဒီဉာဏ်နဲ့ လောကကြီးကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ ဒီတော့ သတ္တဝါတွေ အမျိုးမျိုးကိုမြင်တော်မူတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အကုသိုလ်ကံကြောင့် အပါယ်လေးပါးကျရောက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြပုံ၊ ကုသိုလ်ကံကြောင့် လူ့၊ နတ်တို့ဘဝရောက်ပြီး အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းစတဲ့ ဆင်းရဲတွေနဲ့ တွေ့နေရပုံ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ။ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး အလောင်းတော်ရဲ့ ဒီဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်နဲ့မြင်တော်မူပါတယ်။

အာသဝက္ခယအဘိညာဉ်

အာ-အာသဝက္ခယဉာဏ်၊ ဒီဉာဏ်က ကိလေသာ အာသဝေါတရားတွေ ကုန်စေတတ်တဲ့ ဉာဏ်၊ ဒီဉာဏ်က အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ပါပဲ။ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ကလဲ ကိလေသာအချို့တော့ ကုန်စေနိုင်ပါတယ်။ သကဒါဂါမိမဂ်ကလဲ ထပ်ပြီးတော့ ကုန်စေနိုင်ပါတယ်။ အနာဂါမိမဂ်ကျတော့ တော်တော်များများ ကုန်စေနိုင်ပါတယ်။ အရဟတ္တမဂ်ကျတော့ ကိလေသာတွေအကုန်လုံးကို ကုန်စေနိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားယင် ဒီဉာဏ်ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ တပည့်သာဝကတွေ ကိလေသာ ကုန်တယ်ဆိုတာ ဝါသနာဆိုတဲ့ အထုံလေးတော့ကျန်နေသေးတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ကိလေသာ ကုန်တာကတော့ အဲဒီ ဝါသနာအထုံနှင့်တကွ ကိလေသာ အကုန်လုံး ကုန်သွားတယ်။

အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ရောက်တယ်ဆိုယင် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ် ရောက်တော့တာပါပဲ။ ကဆုန်လပြည့်နေ့ည နံနက်မလင်းခင်မှာ မြတ်စွာဘုရား အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရတော်မူပါတယ်။ နံနက်ခင်းဆိုတာ ယခုနေအခါ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ရောက်ပြီလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီတစ်ရက်မလင်းခင် အရဟတ္တမဂ်-အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူတာပါပဲ။ ဘယ်လိုအားထုတ်လို့ ရောက်သလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက်တွေကိုရှုပြီး ရောက်

သြဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

သွားပါတယ်။ ဒီလိုရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပြည့်စုံလို့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် တွေကို အစဉ်အတိုင်း ရောက်ပြီး ဘုရားဖြစ်တာပါပဲ။

အခု တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ။ အဲဒီအာသဝကိလေသာ တွေကုန်စေနိုင်တဲ့ အရိယမဂ်ဉာဏ်တွေ ရောက်အောင်လို့ အားထုတ်နေကြရ တာပဲ။ အရဟတ္တမဂ် မရောက်သေးယင်တောင်မှ အနာဂါမိမဂ် ရောက်လို့ရှိယင် ကိလေသာတွေ အတော်များများ ကုန်သွားပါတယ်။ အနာဂါမိမဂ်မရောက် သေးလဲ သကဒါဂါမိမဂ် ဆိုယင်တော်တော်ကုန်ပါတယ်။ အဲဒါမရောက်သေးလို့ သောတာပတ္တိမဂ်ဆိုလဲ အပါယ်လေးပါး ကျနိုင်တဲ့ ကိလေသာတော့ ကင်းသွား တာဖြစ်လို့ တော်တော်နေရာကျသွားပါပြီ။ အောက်ထစ်ဆုံး အဲဒီ မရောက် အောင် အားထုတ်ဖို့ကောင်းတယ်။ အားထုတ်နေတယ်ဆိုယင်လဲ အဲဒီ မရောက် အောင် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံနိုင်သလောက်ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရ တယ်။ အဲဒါ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ပု-ဒီ-အာ၊ ပု-က-ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်၊ ဒီ-က-ဒီဗ္ဗ စက္ခုဉာဏ်၊ အာ-က- အာသဝက္ခဉာဏ်၊ အဲဒါ “ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ၊ ပုဒီအာ-အရ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ အဲဒီ ဝိဇ္ဇာ သုံးပါးနဲ့လဲ မြတ်စွာဘုရားမှာ ပြည့်စုံတယ်-တဲ့။

ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး

တဖြာထိုမှ၊ ဝိ-မ-ဣ-ဒီ၊ စေ-ပု-ဒီ-အာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ဖြိုးလျှံ ထိန်၊ “အဲဒါက ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ ဒီအထဲမှာ အလျင်ပြောခဲ့တဲ့ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးဆိုပါ တယ်။ အဲဒီသုံးပါးနဲ့ နောက်တိုးတာကငါးပါး၊ ပေါင်း ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးဖြစ်တယ်။ ဒါလဲပဲ မြတ်စွာဘုရားသာမဟုတ်၊ တပည့်သာဝကတွေလဲ ပြည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က အရှင် သာရိပုတ္တရာတို့၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့စသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် တွေနဲ့ တော်တော်ပြည့်စုံပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအများကြီးပါပဲ။ ပြည့်စုံကြပါ တယ်။

(တတိယအကြိမ်)

ဝိပဿနာဉာဏ်

အဲဒီမှာ ဝိ-ဆိုတာက ဝိပဿနာဉာဏ်ပါပဲ။ အခုအားထုတ်ကြတာဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေတော့ ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။ အဲဒီ ဉာဏ်တွေပြည့်စုံအောင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြရတယ်။ ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိရမယ်။ အကြောင်းအကျိုးကို ပိုင်းခြားသိရမယ်။ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သိရမယ်။ ဒီလိုသိတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တပဲဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိရတယ်။ အဲဒါသိအောင်လို့ ဝိပဿနာရှုမှတ် အားထုတ်နေကြရတာ။ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါမသိလို့ရှိယင် နေရာမကျသေးဘူး။ အခုအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သမာဓိ ဉာဏ်အသင့်အတင့် ရင့်သန်လို့ရှိယင် သိသင့်သမျှ သိကြရတာပဲ။ အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်မရောက်သေးတောင် ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်တန်သမျှတော့ ဖြစ်နေကြမှာပါ။ အဲဒီလို ဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြရတာပဲ။ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်၊ ဒုက္ခာနုပဿနာဉာဏ်၊ အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ်- အဲဒါ ဝိပဿနာဉာဏ်တစ်ပါး။ သူလဲ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးထဲမှာ တစ်ပါးပါဝင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ပဲ။

မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်

အဲဒီမှာ မ-ဆိုတာက မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်-တဲ့။ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်ဆိုတာ စိတ်ဖြင့် အလိုအတိုင်း ပြီးတဲ့ဉာဏ်။ အဲဒီဉာဏ်နဲ့ မိမိကိုယ်နဲ့ အလားတူ ဖန်ဆင်းတာပါပဲ။ ဒါကတော့ မြတ်စွာဘုရား ဖန်ဆင်းချင်တဲ့အခါ ဖန်ဆင်းပါတယ်။ အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ဖန်ဆင်းရတာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့အလားတူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေနဲ့ဖန်ဆင်းတဲ့အခါလဲ ရှိတာပဲ။ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ အဘိဓမ္မာဟောတဲ့အခါမျိုးစသည်ပေါ့။ အဲဒီလို လိုအပ်တဲ့အခါ မျိုးမှာဖန်ဆင်းရပါတယ်။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်

ဣ-ဆိုတာက ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်-တဲ့။ ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်ဆိုတာကတော့ ဘာမဆိုဘဲ အလုံးစုံ ဖန်ဆင်းနိုင်တာပဲ။ ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ် တန်ခိုးဖန်ဆင်းနိုင်တာ။ မနောမယိဒ္ဓိက ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အလားတူဖန်ဆင်းနိုင်တာ။ ဒီပြင် ဉာဏ်တွေကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်အလားတူရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်တော့ဘာမဆိုဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့အဘိညာဉ်။

ဒီအဘိညာဉ်တွေက ဝိပဿနာဉာဏ်သက်သက်နဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး။ သမထဈာန်တွေကိုရပြီးတော့မှ ဈာန်ကနေပြီး ထူးခြားတဲ့ အဘိညာဉ်တွေရလာနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဉာဏ်တွေက ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းလဲ ရနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲ- ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေမှာတော့ ဒီက အဘိညာဉ်ထူးတွေကို ရဖို့ရာ ကောင်းပါတယ်။ သာမန် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ ဒီအဘိညာဉ်တွေကိုမရနိုင်ပါဘူး။

ဒီဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်

ဣ-ဒီ-အဲဒီမှာ ဒီ-ဆိုတာက ဒီဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်တဲ့။ အဲဒီအဘိညာဉ်က အလုံးစုံသော အသံဓာတ် သဒ္ဓါရုံဟူသမျှ ကြားသိနိုင်တဲ့အဘိညာဉ်။

စေတောပရိယအဘိညာဉ်

ပြီးတော့ စေ-ပု-ဒီ အဲဒီမှာ စေ-ဆိုတာက စေတော ပရိယအဘိညာဉ်။ သူကတော့ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ စိတ်အလိုအကြံကို သိနိုင်တဲ့ဉာဏ်- တဲ့။

ပုဗ္ဗေနိဝါသ-အဘိညာဉ်

ပု-ဆိုတာက ပုဗ္ဗေနိဝါသ အဘိညာဉ်၊ အဲဒါကို ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတုန်းက အဓိပ္ပာယ်သိခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ဒီမှာ ရှစ်ပါးထဲထပ်ပြီးပါဝင်ပါတယ်။

အာသဝက္ခယဉာဏ်

ဒိ-အာ-ဆိုတာကလဲ အလျင်ပါခဲ့ပြီးသား၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်ပါပဲ။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်

ဒိ-ဆိုတာဟာလဲ အလျင်ဝိဇ္ဇာသုံးပါးထဲမှာ ပါခဲ့ပြီးသားပဲ၊ အဲဒါဝိဇ္ဇာ ရှစ်ပါးပြည့်သွားပြီ၊ ဒီအဘိညာဉ်တွေက ဝိဇ္ဇာဉာဏ်မျိုးတွေ၊ အဲဒါဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးလို့ဆိုတာပါပဲ၊ အဲဒါတွေ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အကုန်လုံးပြည့်စုံ တော်မူပါတယ်။

တပည့်သာဝကတွေမှာလဲ ပြည့်စုံသင့်သလောက်တော့ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားလောက်တော့ မပြည့်စုံနိုင်ဘူးပေါ့၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့လဲဒီပြင် ဉာဏ်တွေမပြည့်စုံဘဲ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ အာသဝက္ခယဉာဏ် ဒီနှစ်ပါးပြည့်စုံ ကြပါတယ်၊ အဲ-အခုအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေဖြစ် အောင်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေပြည့်စုံပြီးတဲ့နောက်၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်ဖြစ်အောင် ဆိုပြီးအားထုတ်နေကြရတာပဲ၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်နဲ့ မပြည့်စုံသေးတောင်မှ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်တို့ ဘာတို့ပေါ့၊ ဒီလိုဉာဏ်တွေပြည့်စုံအောင် အားထုတ် ကြရတာပဲ၊ ဒါရအောင် အားထုတ်ရတာကလဲအားထုတ်ခွင့်ရဖို့လွယ်တာမဟုတ် ဘူး၊ စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရားရှိလို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ်အားထုတ်မယ်ဆိုပေမယ်လို့ အဆင်သင့်ချင်မှသင့်တာ၊ မလွယ်ဘူး၊ အခုဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဋ္ဌာနမှဆိုတော့အားမထုတ် ချင်ယင်ကိုမနေရဘူး၊ အားထုတ်ကြရတာ အင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်။

စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါး

“ဝိဇ္ဇာရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ဖြိုးလျှံထိန်၊ သီ-ဣ-ဘောဇာ၊ သဒ္ဓါ သတိ၊ ဟိရိ
ဩတ္တပ္ပ၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ၊ တဖြာရူပဈာန်စု လေးခုအားဖြင့်၊
ဆယ့်ငါးပါးရ၊ စရဏတို့။”

ဒါက စရဏ တစ်ဆယ့်ငါးပါး၊ စရဏ-ဆိုတာအကျင့်ပဲ။ အဲဒီကျင့်ရ
တဲ့ အကျင့် တစ်ဆယ့်ငါးပါးတဲ့။ သီ-ဣ-ဘော-ဇာ၊ အဲဒီမှာ သီ-ရယ်၊ ဣ-
ရယ်၊ ဘော-ရယ်၊ ဇာ-ရယ် ဒီလေးခုကအပိုဒ်တပိုဒ်။

အဲဒီအပိုဒ်ထဲမှာ သီ-ဆိုတာကို သီလ၊ အဲဒီ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊
ဒီသီလက ရိုးရိုးသီလပါ။ မသင့်မတင့်တဲ့ ကာယကံ၊ဝစီကံတွေ အကုန်လုံးကင်း
အောင်ကျင့်ရမှာ။ ဘုရားတပည့်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုကျင့်ရမှာပဲ။ ကိုယ်ဖြင့်၊
မတော်မသင့်တာတွေကို မပြုဖြစ်အောင်၊ နှုတ်ဖြင့် မတော်မသင့်တာတွေကို
မပြောဖြစ်အောင်၊ ဒါတွေကို စောင့်ထိန်းရမှာ။ အကယ်၍ ပြောမိ ပြုမိလို့
မတော်မသင့်ဖြစ်လာမိလို့ရှိယင် အာပတ်သင့်တယ်။ အာပတ်သင့်ယင် ဒေသနာ
ကံဖြစ်က ဒေသနာပြောကြားရတယ်။ ဝုဋ္ဌာနကံဖြစ်က ပရိဝါသ်နေရတယ်။
မာနတ်ကျင့် ရတယ်။ အဗ္ဘန်သွင်းရတယ်။ ဒါမှအာပတ်မှထတယ်။ အဲဒီ
အာပတ်တွေမသင့် ရောက်အောင် နေနိုင်ယင်အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ပဏ္ဍာသပါဠိတော်မှာ သေခသုတ်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီသုတ်မှာ စရဏ
တစ်ဆယ့်ငါးပါးကို အရှင်အာနန္ဒာက ဟောထားပါတယ်။ အဲဒီမှာ အရိယ
သာဝကောဆိုပြီး အရိယာသာဝကပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြည့်စုံရမယ်လို့ ဟောထားပါ
တယ်။ ဒီတော့ ဘုရားလက်ထက်မှာသာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့မှာလဲ ပြည့်စုံရမှာ
တွေပဲ။ သီလကတော့ အထူးပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူး။ သီလသိက္ခာပုဒ်တွေ
အထင်အရှားရှိနေတာပဲ။ အဲဒါတွေ ကျင့်သုံးကြဖို့ပါပဲ။ ဒါကစရဏတစ်ပါး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဣ-ဆိုတာက ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ-တဲ့။ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတော်မသင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် ကျင့်ရမယ်တဲ့။ မြင်တာအကြောင်းပြုပြီး မတော်မသင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင်၊ နားနဲ့ကြားတာ အကြောင်းပြုပြီး မတော်မသင့်တာ မဖြစ်ရအောင် စသည်ပေါ့။ ဣန္ဒြေခြောက်ပါး လုံခြုံအောင် စောင့်စည်းနိုင်အောင် ကျင့်ရတယ်။ အဲဒါ စရဏတစ်ပါး။

ဘော-ဆိုတာက ဘောဇနမတ္တညုတာ= အဲဒါကတော့ အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတိုင်းအရှည်ကို သိရတယ်။ အများအားဖြင့် လောကမှာ စားရေး သောက်ရေးတွေကို အင်မတန်အလေးမူကြတာကလား။ မကောင်း ကောင်းအောင် ပြုလုပ်စားသောက်ကြတယ်။ စားနိုင်လို့ရှိယင်လဲ အတိုင်းအရှည်ရယ်မရှိဘဲ စားနိုင်သလောက်စားကြတယ်။ လွန်လွန်ကျူးကျူး စားသောက်လေ့ရှိကြတယ်။

ဘုရားတပည့်တော် သာဝကတွေမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တော်ရုံသင့်ရုံကြည့်ပြီးတော့ စားရမှာ၊ ကောင်းတာကို မစားရဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ တော်ရုံသင့်ရုံကြည့်ပြီးတော့ မိမိကျန်းမာရေး အလျောက် မျှတရုံ၊ မိမိ၏ကိုယ်ကာယကြာမြင့်စွာ တည်နေနိုင်ရုံ၊ ဆာလောင်မွတ် သိပ်ခြင်း ကင်းရုံ စားရတယ်။

ပြီးတော့ စားတိုင်းစားတိုင်း ဝါးတိုင်းဝါးတိုင်း ရှုမှတ်ပြီး စားရ၊ ဝါးရတယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင် စားတိုင်းဝါးတိုင်း ကိလေသာတွေကင်းမယ်။ ဒါကစရဏတစ်ပါး။

ကိုယ့်နေရာလေးနဲ့ ကိုယ်စားကြတယ်

ယခုဒီလမှာ ယောဂီတွေအများကြီး စုစားကြတယ်ဆိုတော့ စားတိုင်း၊ ဝါးတိုင်း အကုန်မှတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့တုန်းကတော့ ကိုယ့်

ဟာလေးနဲ့ကိုယ် စားကြတာဖြစ်တော့ ရှုမှတ်နိုင်တယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့ နေရာမှာ ထိုင်ကြပြီး လက်တို့ဘာတို့ လှုပ်တဲ့အခါလဲ လှုပ်တာကို ရေလေးဘာလေးဆေး ယင်လဲ ဆေးတာကို အကုန်လုံးရှုမှတ်ရတယ်။ စားစရာတွေကို လက်နဲ့ ဘာနဲ့ ကော်ပြီး ယူလို့ရှိယင်လဲ အဲဒါကိုမှတ်ရတယ်။ ကြည့်ယင်ကြည့်တာတို့၊ မြင် ယင် မြင်တာတို့၊ စဉ်းစားယင်လဲစဉ်းစားတာတို့၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး မှတ် ရတာပဲ။ စားဖွယ်ကို လက်နဲ့ယူလာယင် ယူတယ်။ ပါးစပ်ဖွင့်ယင် ဖွင့်တယ်။ ပါးစပ်ထဲသွင်းယင် သွင်းတယ်။ လက်ပြန်ရတ်ယင် ရတ်တယ်။ ဝါးယင် ဝါး တယ် အဲဒါတွေ အကုန်လုံး ရှုမှတ်ရတယ်။ ဒီလိုရှုမှတ်တော့ စားရင်းအရသာ ကို သိတဲ့သဘောလေးကိုပါ သိတာပေါ့။ သမာဓိဉာဏ် အားကောင်းလာပြီဆို တော့ အရသာသိတာဟာလဲ သိပြီးပျောက် သိပြီးပျောက် ဒီလိုပျောက်ပျောက် သွားတာကိုပါ သိလာတယ်။ အနိစ္စ- မမြဲတာ တွေကိုသိရတယ်။ ဒါတော့ သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူး။

ပရိသတ်တွေ အများထဲမှာဆိုတော့ အဲသလောက် အသေးစိတ်တွေကို လိုက်မှတ်နေမယ်ဆိုယင် စားလို့သောက်လို့က ပြီးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ တော် တော်နဲ့ မပြီးဘဲဖြစ်နေမယ်။ အခုတော့ ခပ်မြန်မြန်ပါပဲ။ တချို့က အတော်ကြီး မြန်တာကို တွေ့ရတယ်။ သို့သော်လဲ စားရာသောက်ရာမှာ မှတ်နိုင်သမျှတော့ မှတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဇာ-ဆိုတာက ဇာဂရိယာနယောဂ-နိကြားခြင်းတဲ့။ ထကြွလုံ့လနဲ့ နိုးနိုး ကြားကြားရှိရမယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အိပ်တာကများတာပဲ။ နိုးနေတာရယ်လို့ တယ်မရှိဘူး။ တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အထူးပြောစရာမလိုပါ ဘူး။ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာကိုပဲ အထူးသဖြင့် လွန်လွန်ကဲကဲ အိပ်တာတွေရှိတယ်။ သူတို့မှာ အိပ်တဲ့အချိန်ကများတာပဲ။ ရှုမှတ်တဲ့အချိန်က နည်းနေတယ်။ အဲဒါသိပ်နေရာမကျဘူး။ တတ်နိုင်လို့ရှိယင်လျှော့ပြီးအိပ်ပါမှ ပေါ့။ ၄-နာရီလောက်အိပ်ရယင် ပြည့်စုံတာပဲ။ မနက်ပိုင်းရော၊ ညပိုင်းရော

ရှုမှတ်နေရလို့ အဲသလောက်နဲ့ မသင့်သေးဘူးဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့်လဲ ၆-နာရီ လောက်ဆို တော်ပါသေးရဲ့။

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ၈-နာရီလောက်တောင် အိပ်တယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး အိပ်တာတွေတောင်ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ တရားအားထုတ်တာ မဟုတ်တဲ့ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က တရားအားထုတ်နေတာပဲ။ ညဦး ၁၀-နာရီလောက်ကနေပြီးအိပ်။ အိပ်တဲ့အခါမှာလဲ အိပ်နေရင်း မပျော်သေးမိ မှတ်ရတယ်။ နိုးတဲ့အခါကာလမှာလဲ ၂-နာရီလောက်မှာ နိုးတယ်ဆိုယင် ပြီးတာ ပါပဲ။ ၃-နာရီလောက်မှာ ထ-ဖို့ရာတာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီမှာသံချောင်းခေါက်ပြီး သတိပေးတာက ၃-နာရီကျမှပေးတာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ထပေါ့။ ဒီလောက် ဆိုယင် တော်တာပဲ။ အဲဒါ အိပ်တဲ့အချိန် မနည်းလှပါဘူး။

နေ့၊ နေ့မှာလဲ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ အိပ်နေတာလဲ ရှိတယ်။ အဲသလောက်လဲ အိပ်ဖို့မကောင်းဘူး။ နေ့မအိပ်ဘဲ မှတ်နိုင်လို့ရှိယင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ်လို့ ကျန်းမာရေးအတွက် အိပ်ဦးမှဆိုယင်လဲ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အိပ်ရမှာပေါ့လေ။ ဒါကို လုံးလုံးခွင့်မပြုလို့တော့ မဖြစ် ပါဘူး။ အဲ- အချိန်မများစေဘဲ နည်းနည်းပါးပါး ၁-နာရီ လောက်ဆိုယင် တော်တာပဲ။

ဘုရားအလောင်းတော်မှာတော့ အိပ်တဲ့အချိန်ကနည်းတယ်။ နိုးတဲ့အချိန် က များတယ်။ ဒီလိုဘုရားမဖြစ်မီကလဲပဲ အိပ်တဲ့အချိန် သိပ်မရှိဘူး။ နည်းခဲ့တယ်။ ဘုရားအဖြစ်ရောက်တော့ အိပ်တဲ့အချိန်က အင်မတန်နည်းတာပဲ။ သန်းခေါင် အချိန်မှာလဲ နတ်တွေကလာမေးတာတွေကို ဟောပြောနေရတယ်။ နံနက်ကျတော့လဲ အစောကြီးနိုးပြီးတော့ လောက၌ ကျွတ်ထိုက်တဲ့ ဝေနေယျ ရှိယင် ချွတ်ဖို့လို့ ကြည့်ရှုတော်မူရသေးတယ်။ အိပ်ချိန် သိပ်နည်းတာပဲ။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီ ဇာဂရိယာနုယောဂဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံစေရတယ်။ နိုးနိုးကြားကြားနဲ့ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်နေတဲ့အချိန်တွေ အမြဲတမ်းရှိရတယ်။ ဇာဂရိယာနုယောဂ-နိုးကြားခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။ အဲဒါကတစ်ပါး။

ပြီးတော့ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပ-တဲ့ သူတော်ကောင်းတရား ရ-ပါး။ အဲဒါကတော့ ထင်ရှားပါတယ်။ သဒ္ဓါတရား-စတဲ့ အဲဒီတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့ပဲ။ ဘုရားသာသနာတော်မှာ သရဏဂုံကစပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်တွေပြုလာကြတာပဲ။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတော့ သဒ္ဓါတရားတွေပိုပြီး ကောင်းလို့ပေါ့။ သဒ္ဓါတရား နည်းပါးတဲ့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိဦးမှာပဲ။ အကုန်လုံး အကောင်းချည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။

ဒီလို ကုသိုလ်တရားတွေကို အားမထုတ်လို့ရှိယင် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ လူဖြစ်နေပေမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားအလိုတော်ကျ မဖြစ်သေးဘူး။ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်တရားတွေ မဖြစ်သေးဘူး။ လူပုဂ္ဂိုလ်သာမဟုတ်သေးဘူး။ တချို့စာပေကျမ်းဂန်တတ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေတောင် တရားအားထုတ်ဖို့ရာ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ တရားအားမထုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းအချိန်တွေ အကုန်ခံနေကြတယ်။ အားထုတ်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါလဲတစ်ပါး။

သဒ္ဓါတရားရှိပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမှတ်ရမှု သတိလဲဖြစ်တာပဲ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့စပ်ပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တာတွေကို သတိရတယ်။ သတိရတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုဖြစ်တာပေါ့။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီရှုမှတ်မှုကို သတိနဲ့ပဲ အားထုတ်နေကြရတယ်။ သတိကင်းပြီး ရှုမှတ်တဲ့ ရှုမှတ်မှုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူလဲစရဏတစ်ပါး။

ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပ-ဟီရိဆိုတာ ရှက်တတ်တဲ့တရား။ ဩတ္တပ္ပ-ဆိုတာ ကြောက်တတ်တဲ့တရား။ ဘာရှက်တာ ကြောက်တာတုန်းဆိုတော့ မကောင်းမှုတွေကိုပြုရမှာရှက်တယ်၊ ကြောက်တယ်။ မတော်မသင့်တဲ့ အဲဒီမကောင်းမှုတွေကို ပြုဖို့

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရှက်ရမယ်၊ ကြောက်ရမယ်တဲ့၊ မတော်မသင့်တဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ပြုမိလို့ရှိ
ယင် ပြုမိတာကို အကြောင်းပြုပြီး မကောင်းကျိုးတွေပေးမှာကို ရှက်ရ၊ကြောက်
ရတယ်၊ အဲဒါက စရဏ ၂-ပါး။

ပြီးတော့ ဗဟုသစ္စ-ဗဟုသုတဘာဝ ဗဟုသုတဖြစ်ခြင်း၊ အကြား၊အမြင်
များခြင်း၊ ဆရာသမားများ ညွှန်ကြားသွန်သင်တဲ့ တရားတွေ ကြားဖို့နာဖို့၊
ဒီလိုကြားရနာရတော့ အကြားအမြင် ဗဟုသုတတွေရှိလာတယ်၊ ညွှန်ကြားထား
တဲ့ စာပေတွေကို ကြည့်ရှုပေးရတယ်၊ မှတ်သားရတယ်၊ ဒါတွေဟာ ဗဟုသုတ
များဖို့ရာတွေပါပဲ၊ ဒီလိုဗဟုသုတ အကြားအမြင်များမှလဲ အမှန်အကန်တွေကို
ချင့်ချိန်ပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တာတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြုလုပ်အားထုတ်
နိုင်တယ်၊ အဲဒါလဲပဲ စရဏတစ်ပါး။

ဝီရိယ-ဝီရိယဆိုတာကလဲ အတူတူအရေးကြီးတာပဲ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေ ပြုတဲ့အခါကာလမှာ မပျင်းမရိဘဲ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်တာဟာ
ဝီရိယ တဲ့၊ အခုတရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဝီရိယအားကောင်းယင်
အားကောင်းသလောက် တရားပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်၊ ဒီဝီရိယ၊ လုံ့လဆိုတာကလဲ
အင်မတန် အရေးကြီးတာပဲ၊ ဝီရိယမရှိယင် အားထုတ်မှု မဖြစ်ပါဘူး၊
အမှတ်ရမှု သတိလဲ မဖြစ်ဘူး၊ တည်ကြည်မှု သမာဓိလဲမဖြစ်ဘူး၊ သမာဓိ
မဖြစ်ယင် ဉာဏ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဝီရိယရှိဖို့လဲ အရေးကြီးတယ်၊
သူလဲ စရဏတစ်ပါး။

ပြီးတော့ ပညာ၊ အဲ-အသိဉာဏ်ပညာလဲရှိရမယ်၊ ပဋိသန္ဓေပညာဉာဏ်
ပါလာဖို့ကလဲ လိုပါတယ်၊ အဲဒါဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုစဉ်ကတည်းက
ဉာဏသမ္ပယုတ်ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ပြုခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့မှ ပဋိသန္ဓေနေတဲ့အခါ
ကာလမှာ သူကအကျိုးပေးယင် ဉာဏ်ပါပြီးတော့ အကျိုးပေးတယ်၊ အဲဒီဉာဏ်
အခြေခံရှိမှလဲ ရသင့်ရထိုက်လို့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုရနိုင်ပါတယ်။

ဩဝါဒဓမ္မအဓမ္မ

တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေတဲ့၊ အဲဒီမှာဉာဏ်ပါလာတယ်၊ ဉာဏ်ပညာကို အဲဒီအစကတည်းက ပါအောင် အားထုတ်ခဲ့ရတာလဲရှိတယ်။

ပြီးတော့ မျက်မှောက်ကာလမှာလဲ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံအောင် အရာရာလေ့လာဆည်းပူးပေးရသေးတယ်၊ အင်း-ဉာဏ်ပညာကို စုမိဆောင်းမိအောင် အဲဒီလိုလဲအားထုတ်ရတယ်၊ အခုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ဝိပဿနာ ဖြစ်ပေါ်လာရအောင် ရှုမှတ်အားထုတ်နေကြတာပဲ၊ အဲ-သူလဲ စရဏတစ်ပါး။

ပြီးတော့ “ဝီရိယ၊ ပညာ၊ ရူပဈာန်စု၊ လေးခုအားဖြင့်”၊ ရူပဈာန်စု လေးခုတဲ့၊ အဘိဓမ္မသင်္ဂဟ အဋ္ဌကထာလာ ရူပဈာန်ကငါးပါး၊ သတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန် စသည်မှာလာတဲ့ ရူပဈာန်ကလေးပါး၊ အတူတူပါပဲ၊ဈာန်အင်္ဂါလိုက်ပြီးရေတွက်ယင် အဘိဓမ္မာနည်းနဲ့ ပဉ္စမဈာန်အထိဈာန်ငါးပါး၊ အကျိုးပေးရာ ဘုံဋ္ဌာနနဲ့ ကြည့်ယင် သုတ္တန်နည်းနဲ့ ဒုတိယဈာန်နဲ့ တတိယဈာန်ကိုတစ်မျိုးတည်းပေါင်းပြီးတော့ ဈာန်လေးပါး၊ အဲဒီဈာန်လေးပါးက တပည့်သားတိုင်း ပြည့်စုံရမယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးပြည့်စုံသွားပြီ။

၁။ သီ-ပါတိမောက္ခသံဝရသီလနှင့် ရိုးရိုးသီလ၊ ၂။ ဣ-ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ ၃။ ဘော-ဘောဇနေမတ္တညုတာ၊ ၄။ ဇာ-ဇာဂရိယာနယောဂ၊ ၅။ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ ဗဟုသစ္စ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့က (ရ) ပါး၊ ရူပဈာန်က လေးပါး၊ ပေါင်းလိုက်တော့ စရဏအကျင့်တရားဟာ (၁၅)ပါးတဲ့။

အကုန်လုံးပြည့်စုံတော်မူတဲ့မြတ်စွာဘုရား

မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အလောင်းတော်ဘဝကတည်းက ပြည့်စုံသင့်တာတွေကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူလာခဲ့တာ ဘုရားအဖြစ်ရောက်တဲ့ အခါကာလမှာ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါး အကုန်လုံး ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်၊ ဒါကြောင့်-

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

“ဝိဇ္ဇာမည်သော ဉာဏ်သုံးပါး၊ ဉာဏ်ထူးရှစ်ပါး၊ စရဏမည်သော အခြေခံအကျင့်တရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့် ရတော်မူအပ်သော ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဟူသော အမည်တော်နာမ ဝိသေသ ဂုဏ်တံခွန်ဖြင့် မိုးစွန်ဘဝဂ် မဆန့်တက်အောင်နဲ့လျက် ကျော်စောတော်မူတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား” လို့။

ထောမနာပဏာမဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်တော်ကို ထုတ်ဆိုချီးကျူးထားရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားပြည့်စုံသလို မိမိတို့လဲပြည့်စုံသင့်သမျှပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရမယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ တင်းတင်းထားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလိုအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော သမာဓိ၊ ပညာတွေ တိုးတက်ရရှိပြီးသကာလ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။
----- x -----

၁၃၄၃-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ သြဝါဒကထာဒေသနာ

လာမယ့် နတ်တော်လပြည့်နေ့ ရှေ့ပိုင်းကဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ပိုင်းက ဖြစ်ဖြစ် နီးကပ်တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ နှစ်ပတ်လည်ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ရတယ်။ ဒီ သာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင်တုန်းက ဒီ နတ်တော်လပြည့်နေ့မှာ တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နတ်တော်လပြည့် အနီးအပါးမှာ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် မှတ်တမ်းရအောင်လို့ အစည်းအဝေးလုပ်ရတယ်။

ဒီနှစ် လပြည့်ကျော် ၂-ရက်နေ့မှာ နှစ်ပတ်လည်ပူဇော်ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ရက်က ၃-ရက်စောရမှာဆိုတော့ နတ်တော်လဆန်း ၁၄-ရက်နေ့ကစပြီး တရားပွဲတွေ ကျင်းပတယ်။ ညတရားပွဲများမှာတော့ တခြားက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုတော့ ဟောဖို့စီစဉ်ထားရတယ်။ သူတို့ကိုအားပေးတဲ့အနေပေါ့။ ဒီရိပ်သာထဲက ဟောမယ်ဆိုယင် ဟောမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ခဏခဏပဲ ဟောနေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဝေးက ဟောနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောဖို့ စီစဉ်ရတာပဲ။

သာသနာကောင်းဖို့ရာပဲ

အင်း-အဲဒီကျတော့ သင့်တော်တဲ့ သြဝါဒစကား အထူးပြောကြားရဦးမှာပဲ။ ခါတိုင်းလဲ နည်းနည်းတော့ ပြောပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့ နှစ်တိုင်းထက် ပိုပြီး ပြောဖို့ ဝတ္တရားရှိနေပါတယ်။ အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုပြီး အားပေးလို့ ရဟန်းတော်တွေ အုပ်ချုပ်ရေးကို သံဃာ့အဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ဆောင်ရွက်နေကြတယ်။ သာသနာတော် ကောင်းဖို့ရာပဲလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ ရဟန်းတော်တွေ အပြစ်ရှိယင် အဲဒီသံဃာ့ အဖွဲ့က တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ပေးနေတဲ့အခါ ကာလဖြစ်ပါတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဒီက တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေထက်ပိုပြီး အပြစ်ကင်းအောင် နေကြဖို့ပါပဲ။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေယင်တော့ မတော်မသင့် ပြုစရာမရှိပါဘူး။ ဒီက အထူးဆုံးမဩဝါဒပေးနေစရာ လိုမယ်တောင် မဟုတ်ပါဘူး။

အထူးသဖြင့်တော့ အမျိုးသမီးတွေ ဘာတွေနဲ့နီးစပ်တာတို့၊ ဆက်ဆံတာတို့ အဲသလိုဟာတွေပေါ့လေ၊ အဲသလိုဟာတွေ အပြစ်ကင်းအောင် ကိုယ်က စင်ကြယ်တယ်ဆိုပြီး ဘေးက အမြင်မတော်လား၊ တော်လား သတိမထားဘဲ မပြုမိအောင် အထူးဂရုစိုက်ပြီး ဆက်ဆံဖို့ပါပဲ။ သူများအပြောအဆိုကင်းအောင် စောင့် ရှောက်ပြီးနေဖို့ထိုင်ဖို့လိုပါတယ်။

ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြဖို့ပါပဲ

ဒီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမနိုင်အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကို အပ်ထားတဲ့အတိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးတဲ့အခါ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရတယ်။ ရဟန်းတော်များဆိုယင် ဦးပညာသာမိက ဩဝါဒပေးတာဖြစ်တော့ ဦးသုဇာတတို့၊ ဦးပဏ္ဍိတတို့ အဲဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ သူတို့က ပြောစရာရှိလို့ ပြောလိုက်ယင် လိုက်နာကြရမှာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အစစအရာရာ အချိုးကျအောင် ပါသာဒီကရုဏ်နဲ့ပြည့်စုံအောင် မိမိတို့ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာလဲ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ထူးတွေရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ အားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာလဲ ဆရာသမားပြောဟောပြသတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

အခုကတည်းက ညွှန်ကြားချင်ပါတယ်

ဒီကလဲ တရားဟော သွားစရာ ရှိသေးတယ်။ ဒီက သြဝါဒပေးရုံပါပဲ တဲ့။ ဒါလဲ ပိုပြီးတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းတာလေး နည်းနည်းရှိနေတယ်။ သိပ်နေရာမကျဘူး။ နာရီဝက်လောက်ဟောပြီး ပြန်လာ ရမှာပဲ။ ဟိုမှာသံဃာတွေလာပြီး နာနိုင်လား၊ မလာနိုင်လား မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ညွှန်ကြား စရာလေးရှိတာ အခုပဲ ညွှန်ကြားချင်ပါတယ်။

အဲဒါဘာလဲဆိုယင် ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ စာအုပ်တွေရှိ တယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို ဦးကေလာတို့ရှိတုန်းကတော့ ဦးကေလာက ကြောင့် ကြတယ်။ နံပါတ်တွေဘာတွေနဲ့ စီစဉ်ထားတော့စာအုပ်တွေ ရှာလို့ရှိယင် လွယ် တယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်တွေယူကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြန်လာ တဲ့အခါမှာ ဟိုထားလိုက်၊ ဒီထားလိုက်ဆိုတော့ သူ့နေရာနဲ့သူ မဟုတ်တော့ ဘူး။ စာအုပ်တွေ ရှာရတာခဲယဉ်းတယ်။ နေရာမကျဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခု ဒီမှာအမြဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စစ်ဆေးပြီး အစီအစဉ် ပြန်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ ဆောင်ရွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကပေါ့လေ။ အဲဒါဒီက ညွှန်ကြားပါတယ်။

အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ နေ့တိုင်း နေ့ ၁-နာရီကနေပြီးတော့ ၄-နာရီ အထိလောက်တော့ အားမှာပါပဲ။ ဟိုမှာ စာအုပ်အစီအစဉ်တွေ ရေးထားတဲ့ စာရင်းစာအုပ် ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်လေးကို ဒီက ပေးထားပါ့မယ်။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးဆီ လာလာနေတဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ၃-ပါးရှိပါတယ်။ ဦးဝိစာရိန္ဒရယ်၊ ဦးသူရိယရယ်၊ ဦးသောဘနရယ်။ အဲဒီ ၃-ပါးကအရင်းခံ/ဖြစ် နေတယ်။ ဒီပြင်လဲ အခွင့်သာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလာကြဖို့ပေါ့။ အခွင့်သာလို့ အဲဒီလို လာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လာပြီးတော့၊ အဲဒီစာအုပ်တွေကို အစီအစဉ်လုပ်ဖို့၊ ဦးပညော ဘာသတို့၊ ဦးနိပုဏတို့၊ ဦးကစ္စာယနတို့လဲရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ ဦးအဂ္ဂဉာဏတို့၊ အဲ-သူလဲစွမ်းနိုင်ပါတယ်၊ သူလဲ ရှေး
 ယောဂီဟောင်းပဲ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလို့ရှိယင် သူ့ကို ခေါ်ပြုသွားနေတာပဲ၊ သူလဲ
 ဒီမှာ လာဆောင်ရွက်ဖို့ပေါ့၊ ဒီပြင် အထူးတော့ ဟောစရာ မရှိလှပါဘူး၊
 အားထုတ်နေကျ တရားကို အချိန်ရသလောက် ရှုမှတ်ကြဖို့၊ အားထုတ်ခွင့်ရတဲ့
 အခါကာလမှာ ကြိုးစားအားထုတ်မှ တော်မှာ၊ ဝိပဿနာတရားကို အားမထုတ်
 ဘဲနဲ့တော့ ကုသိုလ်ထူးတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကုသိုလ်ထူး ဖြစ်အောင်
 ဝိပဿနာတရားကို အချိန်ရသမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့လိုပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊
 လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမင်္ဂလာအပေါင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----